

Giới thiệu Lỡ Nhau Một Đời

Thể loại : HE, ngược.

Trong xã hội ngày nay vẫn còn xuất hiện những cuộc hôn nhân thương mại dựa trên nền tảng lợi ích của nhau cũng do đó đã tạo nên không ít sóng gió, anh và cô phải trải qua bao năm xa cách mới có thể đến được với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đoán 1

"" Chát "" Trong không gian tĩnh lặng, tiếng bật tay vang lên khắp phòng.

Cô gái một tay ôm mặt, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bộ váy trắng tinh. Cô cắn chặt răng nghẹn ngào cất giọng nói: "Triết Căn Phong! Anh tha tin cô ta cũng không tin tôi. "" Cô gái gương đôi mắt đầy lệ lên nhìn anh.

Cô không tin, hôm nay anh vì lời từ một phía của người đàn bà khác mà ra tay đánh cô!! Lòng cô chưa sót, cô ráng thu lại nước mắt nhưng nó cứ thế chảy ra không ngừng.

Triết Căn Phong bước từng bước sau đó ngồi xuống trước mặt cô, khuôn mặt anh lạnh lẽo như Diêm La khiến cô sợ hãi mà run lên một cái, anh đưa tay nâng cằm cô lên, cất giọng lạnh tanh: "Vậy em nói là em không có qua lại gì với tên Lăng Hi đó đi? Không phải lúc trước khi bước chân vào Triết Gia thì em đã nói rằng người em yêu là anh ta, vậy thì tại sao hai ngày tôi đi công tác em lại tới nhà của anh ta?? ""

Ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng thật ra trong lòng anh đã sớm đau đớn không thôi. Cô vậy mà nói dối anh, cô ở nhà của người đàn ông khác lại nói không có, còn nữa lúc này là anh vô tình nhìn thấy dấu hôn chói mắt ở trên cổ cô!!

Khương Doãn Nguyệt cố gắng nén khóc nhưng sát khí anh tỏa ra khiến cô run rẩy, cô thật lòng muốn nói cho anh biết, hai ngày đó thật ra cô nhờ Lăng Hi giúp mình chuẩn bị mọi thứ để khiến cho anh có một bữa sinh nhật khó quên, còn dấu hôn trên người cô là do ả đàn bà đó sai người giờ trò khi cô bị hôn mê!!

"" Căn Phong!! Anh có tin em không?? "" Tiếng cô chưa sót, ánh mắt ngấn lệ nhìn anh, đứng, cô chỉ cần anh tin cô.

"" Không. "" Triết Căn Phong lạnh lùng thốt ra.

Khương Doãn Nguyệt tuyệt vọng, một chút hi vọng còn sót lại cũng theo chữ không của anh mà bay mất. Anh tha tin ả đàn bà đó mà không tin cô, cô cười lạnh: "Đúng, tôi đã phát sinh quan hệ với Lăng Hi, còn nữa không chỉ một lần, mà là vô số lần. Sao?? Anh hài lòng rồi chứ?? ""

Nếu anh không tin cô, vậy thì cô cũng chẳng cần giải thích gì thêm. Khi cô vừa dứt lời, sự nhẫn nại cuối cùng của anh cũng đứt, anh lạnh lùng nhìn cô, bàn tay kéo cô đứng dậy, gồng từng chữ: "Em được lắm, Khương Doãn Nguyệt nếu em đã nói vậy thì em hãy nhận lấy hậu quả cho việc mà em đã làm!! ""

Sắc mặt anh lạnh lùng đến cực độ, cô cảnh giác nhìn anh, tay khẽ giãy giụa nhưng anh càng siết chặt hơn, anh mở miệng: "A Cát, cậu hãy mau chóng tiến hành thu mua Khương thị, tìm mọi cách để Khương gia tán gia bại sản. Còn nữa, giết sạch Lăng gia từ lớn đến bé không chừa một ai! ""

Khương Doãn Nguyệt biến sắc, nhanh chóng hét lên: "Không được đụng đến gia đình tôi, còn nữa không được giết Lăng gia, không được..."

Nhưng anh căn bản không nghe thấy lời cô, anh vẫn nói với A Cát đứng bên cạnh này giờ: "Mau mở mật thất cho tôi, hạn cho anh trong vòng 24h tới nhất định phải làm xong. ""

A Cát khó xử nhưng vẫn gật đầu lui ra, Khương Doãn Nguyệt khóc đến mức ngạt thở, cô không biết anh mở mật thất ra làm gì. Nhưng hành động tiếp theo của anh đã trả lời câu hỏi của cô.

Anh dẫn cô về phía mật thất, một tay đẩy cô vào trong, dây xích trong đó được rèn luyện đến độ không gì cắt đứt được, sợi dây xích như con trăn quấn chặt lấy cô.

"" Triết Căn Phong anh mau thả tôi ra.... "" Tiếng hét của cô bị tiếng đóng cửa mật thất ngăn chặn, từ đầu đến cuối anh vẫn lạnh lùng như cũ, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đoạn 2

Hai ngày đã trôi qua, Khương Doãn Nguyệt vẫn bị nhốt trong mật thất.

Hai ngày nay mặc kệ cô kêu gào như thế nào thậm chí là van xin nhưng Triết Cẩn Phong vẫn không thả cô ra.

Hàng ngày vẫn có vệ sĩ đưa cơm vào cho cô, cô còn tâm trạng nào để ăn nên bây giờ thân thể đã không còn chút sức lực nào!

Hai tay cô vì giấy lụa mà đã chảy máu, cô thật sự lo lắng, hai ngày, không biết bên ngoài đã như thế nào. Khương gia?? Lăng gia? Cô rất muốn biết nhưng mấy người vệ sĩ không thèm trả lời cô.

Và Triết Cẩn Phong cũng không vào đây một lần nào khiến cô càng thêm đau lòng!

Cô ngồi bất lực xuống đất, hai tay bị xích vào dây xích ôm chặt đầu gối, nước mắt rơi lã chã xuống nền đá lạnh lẽo, đột nhiên cửa bị đẩy ra, cô ngước mắt lên, hóa ra là anh - Triết Cẩn Phong.

Cuối cùng anh đã vào đây, cô nhanh chóng đứng dậy." Triết Cẩn Phong, anh mau thả tôi ra, còn nữa không được đụng đến gia đình tôi. ""Tiếng nói cô vang vọng khắp mật thất, vừa lạnh lẽo vừa thê lương, nhưng sát khí từ anh tỏa ra đã lấn át hết thảy.

Triết Cẩn Phong đứng im ở đó, cách cô chưa đến mười bước chân, lặng lẽ hút thuốc, hai ngày trước anh cũng không biết mình bị làm sao lại nhốt cô vào nơi này, thấy bộ dáng tiều tụy của cô lòng anh đau đớn tột cùng, nhưng cứ nghĩ đến những lời cô nói hôm đó anh quả thật rất tức giận. "" Em nghĩ rằng tôi sẽ thả em ra?? ""

Anh không nhanh không chậm lên tiếng, ánh mắt lướt qua khay đồ ăn trên bàn, khẽ nhàu mày. "" Triết Cẩn Phong cho dù anh có giết chết tôi, tôi vẫn cứ nói, đúng tôi yêu Lăng Hi tôi yêu anh ấy, anh ấy cùng tôi lớn lên, thậm chí tôi cũng là phụ nữ của anh ấy chứ không phải anh!!! "" Khương Doãn Nguyệt hét lên, ánh mắt phủ một tầng sương mờ ảo.

Khi nói ra những lời đó, tựa hồ tim cô cứ như bị ai đập mạnh vào vậy. Sắc mặt anh âm trầm, lạnh lẽo, sát khí lạnh tỏa ra cứ như đóng băng cả mật thất, từng bước từng bước tiến về phía cô.

Cô bất giác lùi lại phía sau, sợi dây xích này rất dài nên khi lưng cô chạm vào bức tường lạnh lẽo khẽ run lên, anh định làm gì??

[...]

Cùng lúc đó tại căn nhà nhỏ thuộc quyền sở hữu của Khương Doãn Thiên. Hai người đàn ông có vóc dáng và gương mặt hoàn hảo hiện giờ hoàn toàn thâm hại vô cùng.

Khương Doãn Thiên dựa người vào chiếc sofa giữa phòng, bàn tay thon dài khẽ siết chiếc ly rượu trong tay cơ hồ muốn bóp nát nó." Lăng Hi! Minh đã xem tin tức rồi, hai bác Lăng..."

Khương Doãn Thiên ngập ngừng muốn nói điều gì đó, anh cũng thật không hiểu hai ngày nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, nào là Khương thị bị thu mua, tất cả các tài sản Khương gia nắm giữ đều bị niêm phong, may là anh còn căn nhà cũ này, ba anh vì sốc mà lên cơn đau tim phải nhập viện theo dõi, còn mẹ luôn túc trực ở đó.

Thứ hai là Lăng gia cũng không khá là mấy, mặc dù tài sản vẫn như vậy như giá cổ phiếu luôn bấp bênh.

Một tin buồn hơn là hai ông bà Lăng gia đều gặp tai nạn xe, do vết thương quá nặng mà hôn mê sâu, còn Lăng Hi thì như biến thành người khác, trầm lặng đến lạ!!

Người đàn ông đối diện không ai khác là Lăng Hi, anh cũng nhàn nhạt lên tiếng." Hiện giờ vẫn còn hôn mê, chưa biết được gì, Lăng thị cũng gần sập đổ. "" Lăng Hi dừng một lúc sau đó nói tiếp:" Doãn Nguyệt mình cũng không liên lạc được, cậu có gặp em ấy không?? ""

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra nhưng anh muốn liên lạc với Doãn Nguyệt lại không liên lạc được, tựa hồ như biến mất khỏi thế gian.

Khương Doãn Thiên ngồi đối diện lo lắng trả lời." Minh cũng đã đến Triết gia tìm em ấy nhưng không được vào, mà chỉ có câu trả lời * Thiếu phu nhân đã đi du lịch cùng thiếu gia. *. Minh không tin, tin tức rầm rộ như vậy mà em ấy không nhìn thấy, mà còn có tâm trạng đi chơi sao?? ""

Lăng Hi gật gật đầu, ánh mắt trầm ngâm:" Chắc chắn Triết Cẩn Phong đứng đằng sau tất cả mọi chuyện này. Minh phải tìm ra Doãn Nguyệt!! ""

Khương Doãn Thiên tán thành, hai người im lặng, trong nội tâm của mỗi người đều có tâm sự khó nói thành lời!!

Author: Tuyết Lan Vy

[Truyện đã full trên wattpad! ♥]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đoản 3

Khi anh từng bước, từng bước tiến về phía cô, trái tim cô gần như nhảy ra ngoài.

" Anh... anh muốn làm gì?? " Khương Doãn Nguyệt lắp bắp nói.

" Tôi muốn làm gì, chẳng phải chút nữa em sẽ biết ngay thôi! " Triết Căn Phong cười lạnh một cái, đứng đối diện cô, bàn tay nâng cằm cô lên siết chặt khiến cô nhúm mày.

Khương Doãn Nguyệt hoảng sợ lắc đầu, không phải anh...

Bàn tay to lớn của anh trượt xuống cái cổ trắng nõn của cô, sau đó lướt xuống chiếc cúc áo trước ngực cô dùng sức giật rách chiếc áo ra, khuôn ngực do hoảng sợ mà đập phập phồng hoàn toàn đập vào mắt anh, ánh sáng trong mắt anh trầm xuống.

Khương Doãn Nguyệt hoàn toàn sững sờ trước hành động của anh, cát giọng run rẩy: " Không được...không. "

Cô hiểu anh đang muốn làm gì, nhưng thân thể của cô bây giờ đã không còn chút sức lực nào!

Cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh rất muốn dừng lại nhưng anh nhớ cô muốn phát điên, anh không quan tâm lời cầu xin của cô bàn tay khẽ trêu đùa nụ hoa của cô.

" Aaa... " Cô không nhịn được rên lên một tiếng, cô vội cắn chặt răng hận không thể đập đầu vào tường mà chết.

Triết Căn Phong hài lòng nhìn cô, anh lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, đầu dây bên kia nhanh chóng nhận máy.

" Triết tiên sinh, có chuyện gì dặn dò sao? " A Cát cung kính nói.

" Mở dây xích ra, không có lệnh của tôi không ai được vào biệt thự rõ chưa?? " Triết Căn Phong không nhanh không chậm nói với A Cát.

" Dạ Vâng!! " A Cát vừa dứt lời, hai sợi dây xích đang quấn chặt tay cô đã buông ra rút ngắn lại.

Khương Doãn Nguyệt hoàn toàn kiệt sức, may mà có Triết Căn Phong đỡ cô, anh dùng sức kéo cô vào lòng, mùi hương cùng hơi thở quen thuộc đã khiến tâm tình dịu lại không ít!!

Triết Căn Phong bế cô lên, bước ra khỏi mật thất. Khương Doãn Nguyệt nhìn ra hướng ngoài cửa sổ, trời đã khuya ánh đèn ngoài hoa viên hắt vào gương mặt lạnh lẽo như Diêm La của anh khiến nào càng thêm cương nghị!

Anh bế cô đi thẳng tới phòng ngủ chính, thân thể của cô bị anh quăng mạnh lên giường cơ hồ muốn đem lục phủ ngũ tạng của cô trút hết ra ngoài!

Cơ thể của Triết Căn Phong nhanh chóng đè xuống trút bỏ vật cản cuối cùng trên người cô xuống!

Khương Doãn Nguyệt hoảng sợ lắc đầu, hai bàn tay chống lên vòm ngực săn chắc của anh: " Tôi xin anh, đừng chạm vào tôi! "

Nước mắt nóng hổi của cô rơi xuống ga giường trắng tinh...

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đoản 4

Sự tức giận cổ kim nén mấy ngày nay đã hoàn toàn bị bộc phát bởi câu nói của cô, sao cô cầu xin anh đừng đụng vào cô, cô đang thủ thân cho tên Lãng Hi đó sao??

Anh dùng một tay gạt tay cô lên trên, bàn tay còn lại dùng lực bóp chặt cảm cô, gồng từ chữ." Em không biết rằng phụ nữ càng chống cự thì sẽ khơi dậy bản tính của đàn ông hay sao?? Mà em cầu xin tôi đừng đụng vào em là vì tên Lăng Hi đó sao?? ""

Từ câu từng chữ như gai đâm vào tim cô khiến nó đau hơn, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống:" Triết Căn Phong tại sao? Tại sao chứ??"

Tại sao, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy, cô yêu anh, còn anh có yêu cô không??

Nghe thấy lời chất vấn của cô, anh cảm thấy trái tim mình cũng đau không kém gì cô, nhưng cô đã làm người phụ nữ của anh mà còn qua lại với người đàn ông khác còn cự tuyệt anh, sự tức giận hoàn toàn che mờ lí trí của anh, bàn tay to lớn buông cảm cô ra.

Tay anh lướt dọc xuống, những chỗanh sờ qua nóng như lửa đốt, ngón tay của anh phủ lên bộ ngực của cô dùng sức bóp vài cái tựa như trừng phạt!

"" Nguyệt Nguyệt! Tôi từng nói em phải trả giá cho lời nói của em hôm đó, em còn nhớ không! "" Lời nói của Triết Căn Phong vang lên, anh từ hai ngày trước đã không còn gọi cô là Nguyệt Nguyệt như trước mà bây giờ anh lại gọi tên cô thân mật như vậy.

Khương Doãn Nguyệt đương nhiên nhớ rõ lúc đó anh đã cảnh cáo cô, hành động sau đó đã khiến cô giật nảy mình và hiểu lời lúc nãy đã nói.

Triết Căn Phong tháo thắt lưng ra, sau đó trói hai tay cô vào đầu giường, tiện tay trút bỏ đồ trên người anh xuống, cơ thể cường tráng của anh hoàn toàn hiện ra trước mắt cô, hai gò má cô nóng bừng vội quay mặt đi.

Triết Căn Phong cúi người xuống, thì thầm vào tai cô, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô:" Em đã nhìn thấy nó rồi, tại sao bây giờ lại đỏ mặt?? ""

"" Triết Căn Phong dù anh có được cơ thể tôi nhưng trái tim tôi sẽ không thuộc về anh nữa!! "" Khương Doãn Nguyệt cố đè nén nội tâm, gương mặt nhìn thẳng vào mắt anh không dám dời tầm mắt qua chỗ khác.

Nghe những lời cô nói anh cũng chỉ cười lạnh một tiếng." Rồi sau này em cũng sẽ yêu tôi! "" Sau đó anh áp người xuống, há miệng ngậm lấy trái đào nhỏ của cô.

"" A..." Khương Doãn Nguyệt hét lên, cả người khó chịu mà giãy giụa vài cái.

Những hành động tiếp theo của Triết Căn Phong đã làm cô tuyệt vọng, anh mạnh mẽ chôn sâu vào người cô, bàn tay to lớn cũng không yên phận mà lướt hết chỗ này tới chỗ khác.

"" Nguyệt Nguyệt em rất ngọt! "" Triết Căn Phong phủ môi mình lên môi cô, triền miên say đắm.

Lời nói nóng bỏng của anh lọt vào tai cô lại là một sự châm biếm rõ rệt, nước mắt cô kìm nén lại rơi xuống!

[...]

Anh muốn cơ thể cô hết lần này cho tới lần khác đến trời rạng sáng, cơ thể cô đã mỏi đã ngất xỉu từ lâu.

Triết Căn Phong hài lòng nằm bên cạnh cô, bàn tay vuốt vuốt tóc cô. Khi anh gần như chìm đắm trong vẻ đẹp của cô, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Anh xuống giường, khoác áo choàng đứng bên cửa sổ rót một ly rượu khế nhấp một miếng chờ bên kia nói chuyện.

"" Triết tiên sinh, chuyện ngài nhờ tôi, tôi đã điều tra. Cái chết của Triết phu nhân năm đó hoàn toàn có liên quan tới Khương tiểu thư và Lăng thiếu gia của Lăng gia - Lăng Hi! "" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói cung kính của người đàn ông.

Sắc mặt dịu dàng ban nãy của anh đã thay thế bằng vẻ mặt lạnh lẽo cực độ, cả căn phòng như đóng băng. Người bên kia báo cáo xong cũng nhanh chóng ngắt máy, bàn tay của anh nắm chặt vào nhau nổi cả gân xanh.

Tại sao lại liên quan đến cô, anh bắt cô và tên Lăng Hi đó phải trả một cái giá thật đắt. Khương gia và Lăng gia đã nợ anh, anh phải tính từng món một!!

[Đã full trên wattpad]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đoản 5

Sau khi cô tỉnh dậy đã là trưa của ngày hôm sau! Cô thay một chiếc váy đơn giản sau đó đi xuống nhà thì chỉ thấy sáu tên vệ sĩ lạnh lùng đứng đó.

Cô cười lạnh quả nhiên vẫn giam giữ cô!

"Thiếu phu nhân, thiếu gia đã dặn là cô không được phép ra khỏi nhà! Cô muốn ăn gì thì bảo tôi làm là được rồi. " Di quân gia thấy cô xuống tiền lại cung kính nói.

Dù gì cô và anh vẫn chưa ly hôn nên họ muốn gọi gì cô cũng không quan tâm, cô chỉ lạnh nhạt gật đầu đi về phía sofa mở tivi.

"Hiện tại Khương thị đã chính thức bị Mục thị thu mua. Các tài sản khác cũng bị nhà nước niêm phong, Khương chủ tịch bị tái phát bệnh tim nên giờ đang điều trị trong bệnh viện! Liên quan tới vấn đề Lăng gia, Lăng lão gia và Lăng phu nhân đang hôn mê sâu có nguy cơ bị biến thành người thực vật. " Trên tivi đang phát về tin tức hai ngày trước.

Từng câu từng chữ cứ như sét đánh ngang tai cô, Khương Doãn Nguyệt đỡ người trên sofa, cả người run lên bần bật, cô không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy! Ba mẹ cô, hai bác Lăng!

Nước mắt gần như đã cạn của cô lại rơi xuống, từng giọt từng giọt chảy dài trên gò má trắng non của cô.

[...]

"Không biết hôm nay Triết tiên sinh tìm tôi có chuyện gì không?? " Trong nhà hàng, Lăng Hi anh đang dựa lưng vào ghế nhìn Triết Cẩm Phong ngồi trước mặt mình.

Triết Cẩm Phong khẽ lắc chiếc ly trong tay ánh mắt lạnh nhạt." Tôi cũng không vòng vo làm gì! "

Anh vừa dứt lời A Cát bên cạnh lấy ra một tệp văn kiện đẩy tới trước mặt Lăng Hi. Lăng Hi nghi hoặc mở phần văn kiện đó ra, sau khi đọc xong về mặt Lăng Hi trầm xuống vừa lạnh lẽo vừa tức giận.

"Triết Cẩm Phong anh muốn gì?? "

"Tôi chỉ muốn lấy lại những gì mà nhà họ Lăng và Khương nợ tôi! " Anh không nhanh không chậm nói, sát khí anh toả ra như muốn đóng băng mọi thứ.

Khi anh vừa dứt lời, điện thoại đột nhiên rung lên, tim anh bất giác rung lên, là số điện thoại ở Triết gia gọi đến!

"Thiếu gia, thiếu phu nhân đã cắt cổ tay và ngấm mình trong bồn tắm hiện đang hôn mê ạ! " Bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp của quản gia.

[Vy: Cho Vy xin lỗi((do không có wifi nên bây giờ mới đăng truyện được.

Theo dõi wattpad: Hạ Vy.□□

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đoản 6

Khi Triết Cẩm Phong chạy tới bệnh viện thì cô đã được đẩy vào phòng cấp cứu. Triết Cẩm Phong phóng ánh mắt sắc bén về phía hàng vệ sĩ đang đứng bên kia!

"Sảy ra chuyện gì??" Triết Cẩm Phong cất giọng lạnh lẽo.

"Thưa thiếu gia, lúc trưa thiếu phu nhân nói muốn ăn trưa chúng tôi chỉ dọn đồ ăn lên không ngờ cô ấy giấu dao trong túi sau đó lên phòng. Quản gia đã đi theo canh chừng nhưng khi thấy phu nhân lâu ra quá cho nên chúng tôi mới phá cửa vào xem ai ngờ thấy một bồn tắm đầy máu và phu nhân đã hôn mê!" Người vệ sĩ báo lại tình hình lúc đó, trong lòng anh ta cứ như có chiếc xe chạy qua, khí thế của thiếu gia quá lạnh lẽo đi.

Sắc mặt của anh trầm xuống cực điểm, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh của cô lúc đó! Đám vệ sĩ tự giác lui xuống một góc.

Triết Cẩm Phong đau đớn nhìn vào phòng cấp cứu, cô đã chết cũng không ở bên anh! Sự lo lắng trong mắt anh nhanh chóng biến mất thay vào đó là sự lạnh lẽo như Diêm La.

Khương Doãn Nguyệt cô muốn chết không dễ vậy đâu!!!

Ba tiếng sau đèn phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, cánh cửa mở ra đầu tiên là hai phụ tá sau đó đến bác sĩ chính.

Triết Cẩm Phong nhanh chóng hỏi:" Cô ấy sao rồi?? "

Bác sĩ tháo khẩu trang, một môi trả lời: "Tình trạng đã qua cơn nguy kịch nhưng do mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê, phải theo dõi thêm vài ngày nữa!"

Vị bác sĩ ngừng vài giây sau đó nói thêm: "Nhưng cô ấy đã có thai sau này phải chú ý một chút, may mà lần này cô ấy không bị ảnh hưởng!" Nói xong vị bác sĩ đó rời đi để lại anh đang ngây ngốc đứng đó!

Lời nói của vị bác sĩ cứ như sét đánh ngang tai, cô có thai, con của cô và anh!

Anh đẩy cửa bước vào ánh mắt dịu dàng nhìn người con gái đang nằm đó. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay to lớn cầm lấy bàn tay cô, anh đặt một nụ hôn lên chỗ đang quần đây băng gạc.

"Nguyệt Nguyệt em sắp làm mẹ rồi sao còn buồn bã như thế hả?? "

Anh chấp nhận từ bỏ hết mọi thứ, kể cả thù hận anh chỉ cần mình cô là đủ. Đang suy nghĩ điện thoại anh rung lên, anh mở ra là một tin nhắn với nội dung:

* Triết Căn Phong tôi muốn gặp anh! *

Khoé môi anh nhếch lên nụ cười lạnh, Lăng Hi anh được lắm tới lúc tính sổ tất cả với anh rồi!!

[Hôm nay Vy nói thẳng cái Vy cần là mọi người đọc truyện Vy viết và cmt nhận xét chứ không phải là cứ like dạo rồi * tag, hóng *. Thậm chí mấy bạn còn không biết tên nhân vật trong truyện của Vy viết nữa kia:) □□. Mặc dù Vy viết không hay bằng các AUTHOR khác nhưng đây là tâm huyết của Vy!!!

Đoạn sau bù dài hơn, đoạn 7 ngược na9 nha ♥]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đoạn 7

Sau khi cất điện thoại vào túi, Triết Căn Phong dời tầm mắt nhìn thẳng vào gương mặt trắng bệch của Khương Doãn Nguyệt. Ánh mắt anh thoáng qua tia đau lòng, thầm nghĩ có phải là anh đã sai hay không??

Trong lúc nhất thời anh cảm thấy căm ghét bản thân mình, anh nhớ lại lúc quan sát cô qua camera ở trong mật thất, nhìn thấy cảnh cô rơi nước mắt mà lòng anh đau như cắt, nhìn thấy tay cô vì bị dây xích siết chặt đến nổi chảy máu, cô ở trong mật thất hai ngày không ăn không uống, anh ở ngoài quan sát cô cũng không thua gì! Có lúc anh thấy cô khóc đến ngất đi, anh không chần chừ mà lao xuống đó định đem cô ra, nhưng không ngờ cô lại thốt ra tên của Lăng Hi.

Nhiều lúc Triết Căn Phong anh cũng không biết mình đang bị cái gì, lúc thì yêu thương cô lúc thì hận cô đến thấu xương. Khi anh thấy cô bảo vệ Lăng Hi hoặc cười với anh ta thì anh chỉ hận không thể giết chết tên đó! Vậy rốt cuộc anh yêu hay là hận, nhưng anh biết mình đã yêu, vì khi anh nghe được tin cô mang thai con của anh, trong lòng anh dâng lên một niềm hạnh phúc to lớn, nghĩ tới những hành động anh đã làm lúc trước với cô, hành hạ cô mà hận không thể giết chết mình ngay tại đây...

Thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, anh lại cầm lấy bàn tay của cô, ánh mắt dịu dàng như sợ làm cô đau, anh đặt bàn tay của mình và cô lên vùng bụng nhỏ nhắn của cô.

Triết Căn Phong cất giọng nhẹ nhàng: "Con à, con phải lớn thật nhanh, phải nói cho mẹ con biết ba yêu mẹ con nhiều như thế nào! "" Xuyên qua lòng bàn tay anh cảm nhận được có một cơ thể nhỏ nhắn đang hình thành trong cơ thể cô!

Sau khi ở lại một lúc nữa, anh giơ tay nhìn đồng hồ thấy đã tới giờ hẹn gặp Lăng Hi, anh nhanh chóng đắp chăn cho cô sau đó lại đặt một nụ hôn dịu dàng xuống vàng trán tròn bóng của cô.

"" Nguyệt Nguyệt em chờ anh về, chúng ta làm lại từ đầu! "" Triết Căn Phong khẽ nói vào tai cô, anh lưu luyến buông tay cô ra, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Anh và cô không biết rằng, ngày hôm nay hai người chia ly là tận mấy năm trời dài đằng đẳng.

Khương Doãn Nguyệt nằm trên giường, như cảm nhận được gì đó, rèm mi dài khẽ run, đôi mắt nhắm nghiền chảy ra một dòng nước óng ánh trong suốt, bờ môi khô khốc khẽ thốt ra: "Đừng!!! "".

[...]

Ở vùng ngoại ô xa thành phố A, do cách xa thành phố nên khu ngoại ô này vừa có núi vừa có biển. Ban đêm bầu trời yên tĩnh đến lạ, hai hàng cây bên

đường đung đưa theo gió vài chiếc lá rụng xuống mặt đường nhưng bị tốc độ của chiếc xe đưa màu trắng thoắt bay .

"" Triết Cẩn Phong anh mau đến đây lấy thứ mình cần đi. "" Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lạnh lùng và châm biếm của Lăng Hi.

Triết Cẩn Phong vừa lái xe vừa trả lời vào điện thoại, giọng nói lạnh lùng vang vọng:" Xem ra anh rất đặc ý, chắc là tôi mà tôi đó chỉ có con đường chết! "".

Đầu bên kia mặt Lăng Hi thoáng cứng đờ nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cất giọng đáp:" Triết Cẩn Phong không phải là anh sợ chứ?? Một người như tôi trong tay không còn gì nữa thì làm sao có thể giết chết được anh chứ?? ""

Triết Cẩn Phong là do anh ép tôi phải đi đến bước đường này, lúc đầu là anh cướp Nguyệt Nguyệt từ tay tôi, tiếp sau đó lại khiến ba mẹ tôi phải sống cuộc đời thực vật. Nếu không phải do anh thì Nguyệt Nguyệt cũng không phải chịu tổn thương, nếu như so sánh giữa tôi và anh thì chắc tôi yêu cô ấy nhiều hơn anh!

Triết Cẩn Phong cười lạnh, giữa đêm khuya tiếng cười của anh lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run,:" Không có gì là lường trước được!! "".

Lăng Hi cười nhẹ một tiếng, cất giọng:" Vậy không biết Triết tiên sinh anh có lường trước được thắng xe mình có vấn đề không nhỉ? ""

Dù gì rồi cũng sẽ xảy ra, chi bằng anh ta lật bài tẩy luôn cho rồi! Lăng Hi thu lại nụ cười, sắc mặt âm u.

Bên đây sắc mặt của Triết Cẩn Phong hiện ra tia hốt hoảng, anh biết cuộc gặp gỡ này lành ít dữ nhiều như không không ngờ Lăng Hi lại có thể mua chuộc được đàn em của anh, giờ trò trên xe của anh!

Bàn chân thon dài anh đạp xuống thắng xe, như chiếc xe vẫn cứ điên cuồng phóng thẳng về phía trước, tốc độ không hề giảm. Phía trước đã là biển, mà hai xung quanh anh bây giờ đang là sườn dốc hiểm trở nếu như không thắng lại rất có nguy cơ lao thẳng xuống biển!

Anh ra sức đạp vào thắng xe, nhưng thấy không ăn thua gì nên định mở cửa xe nhảy ra, tốc độ như thế này mà nhảy ra chỉ có thương tích đầy mình như thà hơn là chết. Nhưng anh không ngờ cửa xe đã bị khóa chặt.

Chết tiệt!!! Lăng Hi anh giỏi lắm, không chỉ phá hư thắng xe mà còn phá luôn chốt cửa xe.

Chiếc xe đua của anh cứ như ngựa bị đứt dây, điên cuồng lao về phía trước, cho tới khi nó đâm mạnh vào rào chắn và lao thẳng xuống biển. Đầu của anh đập mạnh vào cửa kính, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, cứ thế hòa vào nước biển. Thân thể to lớn khắp nơi đều là vết thương, máu và nước biển nhanh chóng nhấn chìm chiếc xe, anh đau tới ngất lịm đi...

Ở một nơi nào đó, trong hàng cây có một bóng người đàn ông đứng, khoe môi anh ta nhếch lên nụ cười lạnh. Đóm lửa trên đầu đèn thuốc cháy sáng, nêu rõ gương mặt tuấn tú của Lăng Hi!

[Vy: Nay đăng đoạn này bù đoạn 6 nha ><. Do bàn phím điện thoại bị hư và bận học nên đoạn 6 còn nhiều thiếu sót lắm nên mong m.n bỏ qua ><. Những ý kiến mấy bạn cmt mình đều đọc và trả lời, cảm ơn các ý kiến của các bạn ><. Cũng như cũ đoạn này có gì sai thì cứ cmt mình sẽ rút kinh nghiệm!!!

Theo dõi wattpad Vy: Hạ Vy * Tìm không thấy vào wall mình có share về *

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đoạn 8

5 năm sau

Pháp, Provence là thành phố đầy hoa oải hương là nơi có thể nói là yên bình nhất. Ở giữa cánh đồng hoa oải hương tím, một người phụ nữ đang đứng đó, làn váy trắng khê đung đưa mái tóc màu đen dài buông xõa ngang thắt lưng, gương mặt dịu dàng.

Bàn tay trắng mảnh khảnh cầm cái bình tưới, một dòng nước theo cử chỉ của cô mà chảy xuống thấm vào đất.

"" Mẹ, mẹ! "" Đột nhiên từ đằng xa, có hai đứa bé, một trai một gái trong vô cùng đáng yêu cất giọng lanh lảnh.

Người phụ nữ mỉm cười ngẩng đầu lên, bỏ bình nước xuống đi về phía hai đứa bé kia, cô ôm cả hai vào lòng:" Cẩn Thiên, Cẩn Nguyệt! ""

"" Mẹ chúng con nhớ mẹ lắm, khi nào chúng ta về nhà ạ?? "" Bé gái cất giọng nũng nịu, bộ váy búp bê màu hồng nhạt tôn lên làn da trắng như sữa mủm mĩm đáng yêu.

"" Cẩn Nguyệt em đừng dùng giọng nói đó nữa, ớn chết đi được!! "" Cậu bé trai bên cạnh bày ra vẻ mặt ông cụ non, chê bai em gái của mình.

Người phụ nữ đỡ trán, con trai của mình sao cứ như ông già thế nhỉ??.

"" Doãn Nguyệt!! "" Đàng xa truyền đến giọng nói quen thuộc, người phụ nữ quay lại thấy một người đàn ông vô cùng tuấn tú, áo quần là lượt.

Đúng vậy người phụ nữ đó không ai khác chính là Khương Doãn Nguyệt!!

"" Lãng Hi! "" Khương Doãn Nguyệt cất giọng dịu dàng, nhìn người đàn ông đang đi về phía mình.

Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt chính là hai đứa con của cô, 5 năm trước cô đã sinh ra một đôi thai long phụng và tên đầy đủ của hai đứa nhỏ là Khương Cẩn Thiên và Khương Cẩn Nguyệt!

Lãng Hi đi tới trước mặt ba mẹ con, gương mặt dịu dàng, cơ thể to lớn ngồi xuống ôm Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt vào lòng." Có nhớ chú không?? ""

Cẩn Nguyệt hôn chụt lên má Lãng Hi một cái, gật gật đầu." Cẩn Nguyệt nhớ chú lắm, chú Hi chúng ta sắp về nước rồi à?? ""

Cẩn Thiên tỏ ra không vui, không cho anh cơ hội hôn lên mặt cậu, cậu né qua một bên, gương mặt vô cảm mà ôm lấy chân của mẹ mình.

Hừ!!! Gương mặt đẹp trai này không có phải để chú hôn đâu nha.

Khương Doãn Nguyệt nhìn con trai lại nhìn con gái, lòng cười khỏ. Đứa con trai này của cô quá kiêu ngạo, không hề thích Lãng Hi một chút nào, nhưng con gái của cô Cẩn Nguyệt thì khác nó cô cũng thích Lãng Hi.

Lãng Hi nhìn hành động của xa cách của Cẩn Thiên mà ngượng ngùng, nhưng cũng không có thái độ gì, chỉ nhỏ nhẹ nói với Cẩn Nguyệt trong lòng." Nguyệt Nguyệt con và anh trai đi ra ngoài chơi đi nhé, chú có chuyện muốn nói với mẹ con! ""

"" Con không..."" Cẩn Thiên định lên tiếng nói không đi, nhưng Doãn Nguyệt lại dùng ánh mắt chặn cậu lại, nên cậu chỉ lờm Lãng Hi một cái sau đó cùng em gái đi ra ngoài.

Khương Doãn Nguyệt cùng Lãng Hi đi lại chiếc ghế nghỉ mát phía bên kia, ngồi xuống sau đó cô quay qua hỏi." Anh tìm em có chuyện gì sao?? ""

5 năm nay nếu không nhờ có Lãng Hi thì cô không biết phải làm sao, năm năm trước khi cô tỉnh lại thì nghe tin Triết Cẩn Phong đã mất tích. Cả Triết gia cũng biến mất theo luôn, Triết lão gia từ Mỹ trở về tiếp quản Triết thị, khiến nó càng ngày càng lớn!

Khi cô nghe tin anh mất tích, cô đau lòng biết bao, nhưng Triết lão gia lại trách mắng cô là kẻ đã hại chết anh, nên cô chỉ còn cách dọn ra khỏi Triết gia. Cô vốn định về tá túc Khương gia nhưng nhớ lại gia đình cô cũng đã không còn nên bỏ ý định đó, nhưng Lãng Hi lại đưa ra yêu cầu muốn cùng cô ra nước ngoài sống! Lúc đó anh thông báo cô đã có thai, cô rất vui vì đã có con với anh, cô muốn bỏ qua hết tất cả cùng anh chung sống, nhưng không ngờ một lần mất tích lại đến năm năm xa cách!!

Cô cùng Lãng Hi đi hết nước này tới nước khác, nhưng khi đến thành phố này cô đã quyết định ở lại đây. Lãng Hi cũng nghe theo cô cùng cô mở tửu trang rượu, còn cô thì chỉ ở nhà dưỡng thai. Mới đây mà đã năm năm rồi, thứ gì cũng thay đổi nhưng cô biết Lãng Hi còn rất yêu cô, nếu không cũng không ở bên cô, chờ cô như thế này.

Sắc mặt Lãng Hi khá nghiêm túc, lát sau cất giọng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của cô." Doãn Nguyệt, đã năm năm rồi em vẫn không chấp nhận anh. Em nên biết rõ Triết Cẩn Phong từng đối xử với em như thế nào, anh ta thậm chí không ở bên cạnh em lúc em khó khăn, anh đã từng nói anh ta không phải mất tích mà là đã chết! ""

Khương Doãn Nguyệt cúi đầu xuống, hốc mắt đỏ hoe, nhỏ giọng nói nhưng rất kiên định." Anh ấy không chết, anh ấy còn sống em tin là vậy. ""

"" Anh ta đã chết rồi, Doãn Nguyệt em không tin cũng phải tin, đó đã là sự thật!! ""

Nước mắt của Khương Doãn Nguyệt cũng rơi theo chữ sự thật của Lãng Hi, cô không tin, anh có thể dễ dàng chết như vậy được!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đoản 9

Sau khi hai người nói chuyện xong cũng đã gần chiều, Khương Doãn Nguyệt cũng đi bộ qua cánh đồng rồi về căn nhà gỗ nhỏ của mình.

Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt từ nhỏ đã hiểu chuyện, nên sau khi thấy đôi mắt sưng đỏ của mẹ mình không khỏi đau lòng. Cẩn Nguyệt là con gái đương nhiên cũng rung rung theo nhưng Cẩn Thiên lại kéo cô bé đi qua một bên nói nhỏ.

"" Này em có thấy từ lúc mẹ nói chuyện với chú Lăng xong thì rất buồn không?? "" Cẩn Thiên nói, vẻ mặt nghiêm trọng.

Cẩn Nguyệt cũng gật gù đầu, cất giọng lạnh lạnh, ánh mắt to tròn khẽ chớp:" Đúng đó, có phải chú ấy làm mẹ mình khóc không?? ""

Giương mặt của Cẩn Thiên khẽ tối sầm lại, cất giọng:" Chắc là vậy rồi, anh đã nói ông ta không phải là người tốt mà em cứ thích ông ta, ông ta hay làm mẹ khóc! ""

Dù nói vậy nhưng ánh mắt cậu bé đảo qua em gái mình, sợ cô bé không tin ai ngờ gương mặt của Cẩn Nguyệt đã lộ rõ, em ấy đã tin!

Lúc Khương Doãn Nguyệt nấu ăn xong đi ra thì thấy hai đứa con trai và con gái mình chụm đầu lại thì thầm gì đó, cô khẽ ho vài tiếng:" Các con lại bày ra âm mưu gì nữa đó hả?? Có phải đi quấy phá ai nữa không? ""

Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt quay đầu lại, Cẩn Thiên cất giọng ngây thơ:" Mẹ con và em đâu có bàn chuyện gì, chỉ là em ấy không biết chơi trò chơi nên hỏi con thôi!! ""

Bàn tay nhỏ nhắn của cậu khẽ nhéo tay em gái mình một cái, tỏ ý tốt nhất là đừng nói nhiều!! Cẩn Nguyệt gật đầu phụ họa, còn trưng ra nét đáng yêu:" Đúng đó mẹ, con có trò chơi muốn cùng anh ấy chơi thôi.""

Khương Doãn Nguyệt có chút đa nghi:" Thật không?? ""

"" Thật!!! "" Hai đứa đồng thanh trả lời, bàn tay phía sau lưng khẽ đẩy nhau một cái.

Cô cũng không muốn hỏi nhiều nên chỉ nói:" Vào ăn cơm thôi. ""

Cẩn Thiên khẽ nháy mắt với em một cái, miệng nói nhỏ:" Cứ làm theo kế hoạch!! ""

[...]

Ở một nơi nào đó trong Porvence, một người đàn ông với gương mặt tuấn tú đang ngồi trên chiếc xe hơi màu đen.

Người đàn ông mặc đồ vest đen mệt mỏi dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, không gian trong xe đặc biệt yên tĩnh còn có mùi rượu vang thoang thoang.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hàng mi đang nhắm chặt dần dần mở ra, lộ ra đôi mắt mệt mỏi. Bên kia truyền đến giọng nói ngọt ngào của một cô gái:" Phong! Anh đừng để bản thân mệt mỏi quá, anh đã xong việc chưa?? ""

Ánh mắt Triết Cẩn Phong thoáng qua tia dịu dàng, anh nói vào điện thoại:" Yên Yên em đừng lo, anh đã bàn xong công việc sẽ nhanh chóng về với em mà thôi! ""

Anh dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, đã năm năm nay từ lúc anh bị tai nạn cho tới nay thì đầu anh rất đau, nó cứ như muốn nổ tung ra khi anh cố nhớ ra điều gì đó. Bạch Hạ Yên dịu dàng nói vào điện thoại, giọng nói đầy lo lắng:" Phong có phải anh lại đau đầu hay không, anh đã uống thuốc chưa?? ""

Bạch Hạ Yên dù miệng chỉ hỏi vậy thôi nhưng cô ta lo lắng chuyện khác, khi anh đau đầu thì chỉ có một chuyện đó là cố gắng nhớ ra điều gì đó, cô khó khăn lắm mới chiếm lấy trái tim của anh, cho nên cô ta không thể bỏ mất cơ hội này được. Triết Cẩn Phong nhỏ nhẹ nói vào điện thoại:" Không có, em cứ làm việc của mình, anh cúp máy trước nhé!! ""

Anh bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt lại cố tìm bóng hình mờ ảo trong đầu anh. Năm năm trước lúc anh bị tai nạn rơi xuống biển, anh đập cửa xe và bơi ra ngoài, nhưng do vết thương quá nặng mà ngất sóng đánh anh vào bờ và người của Triết gia đã tìm thấy anh!

Sau đó Bạch Hạ Yên đã giúp anh phẫu thuật, nhưng do chấn thương quá mạnh nên anh đã sống người thực vật gần hai năm trời, thời khắc anh tỉnh dậy là do anh thấy một bóng hình con gái mờ nhạt cùng lời nói:" Cẩn Phong em yêu anh! ""

"" Triết Cẩn Phong tôi hận anh!! ""

Nó cứ lặp đi lặp lại trong năm năm nay, anh cũng không chắc bóng hình đó có phải là Bạch Hạ Yên hay không nhưng giọng nói lại khác một trời một vực.

"" Lái xe đi. "" Anh đẹp bỏ mở suy nghĩ đó qua một bên, chậm rãi lên tiếng, sau đó dựa lưng vào tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

[...]

Sau khi ăn tối xong Khương Doãn Nguyệt đang loay hoay thu dọn dưới bếp, ở bên ngoài Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đang lén lút lấy điện thoại mà mẹ mua cho mình ra .

Cẩn Thiên quay xang dặn dò em gái của mình:" Em canh chừng mẹ đấy nhé! "" . Sau đó mở phần tin nhắn, bấm một hàng chữ [Sau này ông còn làm mẹ tôi khóc, cần thận tôi sẽ thiên ông đấy nhé!!! ""

Sau đó tìm số Lăng Hi và nhắn gửi. Cẩn Thiên cười lạnh, xoay người nhìn em gái của mình sau đó ra hiệu đã hoàn thành.

"" Anh à lẽ mẹ biết sẽ là chúng ta đó. "" Cẩn Nguyệt lo lắng nói, dù cô bé có yêu quý Lăng Hi đi nữa nhưng đã làm mẹ khóc thì không thể tha thứ.

Bên kia Lăng Hi vừa mới tắm xong, anh ta chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm, chiếc điện thoại để trên bàn chột rung. Anh cầm lên xem thử thì thấy một dòng tin nhắn do số lạ gửi đến

[Sau này ông còn làm mẹ tôi khóc, cẩn thận tôi sẽ thiên ông đấy nhé!!!]

Khóe môi anh ta giựt giựt, anh ta có làm ai khóc sao??? Khoan... không lẽ người gửi tin này là Cẩn Thiên?.

Cậu bé ấy thường ngày dù không ưa anh nhưng cách nói chuyện này quả thật quá khác!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đoản 10

Sáng hôm sau, ánh nắng len lỏi vào căn nhà, khiến nó càng mông lung hơn vài phần. Khương Doãn Nguyệt chuẩn bị bữa sáng cho Cẩn Thiên Và Cẩn Nguyệt xong sau đó đi đến tủ trang phục.

Khi cô vừa bước tới nơi thì mùi hương của rượu vang bay thoang thoang trong không khí tràn vào khoang mũi cô.

"" Chào cô Khương! "" Các nhân viên tập nập đi qua lại, có vài người thấy cô nên lên tiếng chào.

Khương Doãn Nguyệt mỉm cười, nhẹ giọng đáp lại: "Chào mọi người. ""

Sau đó đi vào trong, cô thấy quản lý đang điên cuồng nói: "Này các người nhanh chân lên một chút, khách sắp đến rồi đó! ""

"" Có chuyện gì vậy? "" Khương Doãn Nguyệt vừa nghi hoặc hỏi.

Người quản lý quay lưng lại, cúi người khẩn trương nói: "Cô Khương, chút nữa tủ trang chúng ta có một vị khách đến đây để thử rượu, làm rượu mừng cho tiệc cưới của anh ấy! ""

Sáng sớm hôm nay ông ta đã nhận được tin là sắp có một vị tiên sinh đến thử rượu, bảo sao ông ta không khẩn trương được chứ.

Chưa đợi cô tiếp lời, vị quản lý liền chạy vọt ra bên ngoài, Khương Doãn Nguyệt cũng đi theo sau, trong sân đột nhiên xuất hiện thêm chiếc xe hơi màu đen, ánh nắng chiếu vào thân xe khiến nó càng thêm lộng lẫy.

Không hiểu tại sao tim cô bất giác đập mạnh, lòng càng không yên, cánh cửa xe bật mở một người đàn ông với vóc dáng to lớn, gương mặt điển trai, đôi mắt đẹp được giấu trong chiếc kính đen. Bộ đồ vest được may khéo léo hoàn toàn không giấu được thân hình vạm vỡ của anh.

Khi nhìn rõ gương mặt của người đàn ông đó, tim cô đang ở vực sâu không đáy thì hình như có ánh sáng chiếu vào, khiến nó đập mạnh hơn, mắt cô mở lớn một lần nước mờ nhạt.

Đã năm năm rồi, sao anh lại xuất hiện ở đây, tại sao anh lại cứ như thế mà xuất hiện trong cuộc đời cô một lần nữa?

"" Phong.. "" Cô vô thức thốt ra cái tên mà đã năm năm rồi cô chưa bao giờ gọi.

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Triết Cẩn Phong ngẩng đầu lên đôi mắt dưới chiếc kính nhìn thẳng vào đôi mắt nhòe nước của cô, không hiểu sao bóng hình cô đứng đó hoàn toàn giống trong mơ của anh, đôi mắt đầy nước đó giống đôi mắt luôn hiện lên trong đầu anh. Anh đi từng bước, từng bước đến trước mặt cô, với chiều cao của anh thì anh phải cúi đầu xuống nhìn cô, nhưng anh lại hoàn toàn không nhớ cô... là ai!

"" Chào cô! "" Triết Cẩn Phong cất giọng nói vô cảm của mình, hai tay đút túi quần.

Khi anh vừa dứt lời, nước mắt cổ kìm nén của cô rơi xuống, chảy dài trên gương mặt trắng nõn khiến mọi người chứng kiến cảnh tượng đó phải há hốc mồm. Khương Doãn Nguyệt bấu chặt hai tay vào nhau, giọng nói này, cử chỉ này đã năm năm rồi cô chưa được nghe thấy hoặc nhìn thấy.

Tại sao giọng nói anh lại xa cách như vậy?? Anh hoàn toàn không nhớ cô là ai sao hay là đây chính là di chứng sau vụ tai nạn năm đó?? ia3i

Khi thấy nước mắt cô rơi xuống không hiểu sao trong lòng anh xuất hiện nỗi đau âm ỉ cùng thương xót, anh chỉnh lại giọng nói: "Xin lỗi tôi làm cô khóc sao?? ""

Khương Doãn Nguyệt lắc đầu, vội lau nước mắt: "Không có, thất lễ rồi. Xin lỗi đã để tiên sinh chê cười! ""

Triết Căn Phong lắc đầu, khóe môi nhếch lên nụ cười nhẹ. Vị quản lý tiến lên phá vỡ bầu không khí ngưng ngập." À Triết tiên sinh, cô ấy là chủ của tửu trang này, cô ấy tên là Khương Doãn Nguyệt! ""

Triết Căn Phong đánh giá cô gái trước mặt này, sau đó đưa tay ra:" Chào cô Khương! ""

Khương Doãn Nguyệt không đưa tay ra chỉ gật đầu:" Chào anh Triết! ""

"" À không biết anh Triết muốn mua rượu ở tửu trang chúng tôi với số lượng lớn đúng không ạ?? Vậy xin hỏi anh muốn dùng vào việc gì chúng tôi có thể giúp anh chọn loại rượu tốt hơn! "" Vị quản lý cung kính nói, ánh mắt thấp thỏm

"" Tôi sắp tổ chức đám cưới cho nên muốn mua loại rượu có chứa hương hoa, nổi tiếng của tửu trang các vị! "" Triết Căn Phong đáp lời, ánh mắt lướt một vòng quanh tửu trang.

Trong đầu Khương Doãn Nguyệt như có xẹt đánh ngang tai, anh sắp kết hôn?? Cô không nghe lầm chứ, anh đã quay về không nhớ cô thậm chí còn kết hôn với người khác...

Cô cười khổ, lúc trước là cô một mực muốn rời xa anh, vậy mà bây giờ cô lại đau lòng khi nghe tin anh sắp kết hôn. Thậm chí năm đó cô gần như tuyệt vọng khi nghe tin anh đã mất tích, cô còn không chấp nhận Lăng Hi để chờ anh.

Trong khi cô đang thất thần, đằng xa có hai bóng dáng nhỏ bé đang ra sức chạy tới chỗ cô:" Mẹ! ""

Cần Thiên là con trai nên sức rất nhanh thoảng chốc đã chạy tới trước mặt cô, Cần Nguyệt cũng chạy lạch bạch theo sau gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng trong rất đáng yêu.

Triết Căn Phong hơi bất ngờ nhìn hai đứa nhóc trước mặt mình, gương mặt giống nhau như đúc, nhất là bé trai có nét rất giống anh, còn bé gái thì rất giống cô.

"" Thiên nhi và Nguyệt nhi hai đứa có chuyện gì sao?? "" Khương Doãn Nguyệt ngồi xuống, bế cả hai đứa lên, cất giọng hiền dịu.

Cần Thiên được bế lên cao thì lúc này mới chú ý tới chú to lớn đứng đối diện mẹ, ánh mắt cậu trực diện với mắt anh, Cần Thiên nhú nhú mày, sao chú này giống người trong bức ảnh mà mẹ giấu trong phòng thế nhỉ???

"" Chú to lớn, chú và mẹ cháu quen biết nhau sao ạ?? "" Cần Thiên rớt cuộc không nhận được, bày ra vẻ mặt thâm dò nhìn anh.

Cần Nguyệt ở bên cạnh cũng chú ý đến anh, ánh mắt cũng không khác anh mình là bao nhiêu, lát sau mới chớp chớp mắt nói:" Mẹ chú này là ai ạ?? ""

Triết Căn Phong bị Cần Thiên hỏi đến ngu ngơ, chú to lớn sao?? Còn Khương Doãn Nguyệt cũng không biết phải trả lời làm sao nên tốt nhất là im lặng!!!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đoản 11

Lát sau, Khương Doãn nguyệt mới cất giọng, ánh mắt phức tạp nhìn Cần Thiên:" Thiên nhi, chú và mẹ chỉ là đối tượng hợp tác, không có gì đâu.""

Cần Thiên dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Căn Phong, không đúng nha, cái chú to lớn trước mặt mình chính là người trong tấm ảnh của mẹ mà, sao chỉ là đối tượng hợp tác được chứ?? Không lẽ chú ấy là... ba mình!

Còn Cần Nguyệt chớp đôi mắt to tròn như búp bê, ngơ ngác nhìn mẹ sau đó quay qua nhìn anh, hai mắt sáng rực, oaa... chú ấy đẹp trai thật, có khi còn đẹp hơn chú Lăng Hi nữa cơ!!

Khương Doãn Nguyệt nhìn về mặt của con trai và con gái của mình đương nhiên là hiểu chúng đang suy nghĩ gì, cô nhất thời cầm nín.

Triết Căn Phong đứng đó, tầm mắt rơi vào hai gương mặt nhỏ nhắn giống nhau như hai giọt nước trước mặt không hiểu làm sao tận dưới đáy lòng anh lại có một cảm giác khó diễn tả thành lời...

"" À, Triết tiên sinh, chúng tôi đưa anh đến hầm rượu nhé! "" Vị quản lý đứng bên cạnh nãy giờ, nay đột nhiên lên tiếng, mồ hôi trên trán chảy dài.

Ông ta không sợ mới lạ, tại sao cô Khương lại nhìn vị Triết tiên sinh này lạ như vậy, chẳng phải cô ấy và Lăng tiên sinh đã ở bên nhau suốt năm năm sao??

Triết Cẩn Phong gật đầu, hồi phục lại ánh mắt lạnh nhạt như ban đầu, bước qua cô đi thẳng vào trong. Khi đi ngang qua cô anh mơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt thanh dịu trên người cô, nó thoang thoảng trong không khí chứ không nặng mùi như nước hoa mà phụ nữ hay dùng!

Sau khi bảo phục vụ dẫn đường, vị quản lý trốn vào một góc, nhấn một dòng tin gửi cho Lăng Hi, với nội dung * Thưa Lăng tiên sinh, hôm nay có một vị tiên sinh tên Triết Cẩn Phong đến tửu trang chúng ta thử rượu, nhưng ánh mắt của cô Khương nhìn vị tiên sinh ấy rất lạ, có cả Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt ở đây, ngài có ghé qua xem thử không ạ? *

Nhấn xong ông ta bỏ điện thoại vào túi, nhanh chân đi theo vào trong. Bên kia Lăng Hi đang cùng một người phụ nữ triển miên trên giường, bàn tay anh ta chạy dọc theo cơ thể cô ta, làm cho người phụ nữ ấy cất tiếng ngâm nga.

Chợt điện thoại trên đầu giường chợt rung, ánh mắt anh ta tối lại, Lăng Hi cầm điện thoại lên, sau khi đọc dòng tin nhắn, anh ta đứng bật dậy người phụ nữ dưới thân anh ta đang trên đỉnh cao dục vọng đột nhiên thấy anh ta bỏ lỡ giữa chừng, cô ta muốn cất tiếng nói nhưng sát khi Lăng Hi tỏ ra quá mạnh mẽ khiến cô ta rét run.

Trong lòng Lăng Hi vang lên hồi chuông cảnh báo, Triết Cẩn Phong!! sao anh ta lại xuất hiện ở đây lại còn trước mặt cô và hai đứa nhóc.

Lăng Hi nhanh chóng mặc quần áo, lái xe đến tửu trang, bỏ mặc người phụ nữ đang không một mảnh vải che thân nằm trên giường, cô ta tức đến nghiến răng ken két.

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đoản 12

Trên đường đi, Lăng Hi tức giận đến trán cũng nổi gân xanh, trong lòng anh ta vô cùng khản trương, cứ sợ Triết Cẩn Phong tiết lộ chuyện năm xưa với cô, như vậy công sức của anh ta không phải đổ xông đổ biển hay sao??N Nghĩ vậy anh ta nhanh chóng đạp chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến tửu trang.

Khi đến tửu trang, Lăng Hi chưa kịp đỗ xe đã nhanh chóng chạy vào trong.

"" Nguyệt Nguyệt!! "" Khi thấy Khương Đoãn Nguyệt ngồi cùng với Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt anh ta điều chỉnh lại cảm xúc, dịu dàng gọi tên cô.

Khương Đoãn Nguyệt vốn đang thả hồn trên mây nên khi nghe Lăng Hi gọi mình mới vội ngẩng đầu lên, cô nhất thời không kịp chế được, chạy đến trước mặt anh ta cất giọng run run." Lăng Hi, anh...anh ấy về rồi! Phong anh ấy về rồi, nhưng... anh ấy không hề nhớ em là ai! ""

Cuối cùng nước mắt cô lại tuôn ra, cô đã cố gắng nuốt nước mắt vào trong nhưng vô ích.

Trái tim đang lơ lửng trên mây của Lăng Hi cuối cùng cũng thả lỏng, anh ta lên tiếng:" Cậu ta, tại sao lại không nhớ em là ai?? ""

Khương Đoãn Nguyệt lắc đầu, bàn tay cũng siết chặt." Em không biết..." Cô vô lực thốt lên, ngực cứ nhói đau!

Ánh mắt lạnh giá của Lăng Hi cuối cùng cũng có chút ánh nắng, anh ta tin cô không bao giờ nói dối nên dùng giọng điệu quan tâm nói với cô." Em đừng lo, anh sẽ tìm mọi cách giúp em, anh tin có một ngày Triết Cẩn Phong sẽ đến tìm em. ""

Do cô mãi lo khóc nên không hề nhìn thấy nụ cười nham hiểm của Lăng Hi, nhưng nụ cười và tất cả mọi cảm xúc của anh đã hoàn toàn lọt vào mắt của một người.

Khương Đoãn Nguyệt đương nhiên cảm động trước câu nói của Lăng Hi, cô rất áy náy vì đã phụ lòng của anh ta, nhưng cô biết phải làm sao khi trái tim của cô đã không thuộc về Lăng Hi từ lâu nữa rồi!!

[...]

Sau khi đưa Khương Đoãn Nguyệt về đến căn nhà gỗ, Lăng Hi đi ra trước nhà cô, ngó nghiêng một cái rồi bấm một dãy số, bên kia rất nhanh đã trả lời.

"" Alo, Lăng tiên sinh hôm nay anh thật rảnh rồi khi điện cho tôi thì phải! "" Tiếng của người đàn ông vang lên, chắc cũng khoảng năm mươi mấy tuổi rồi.

"" Triết lão gia, tôi mong ông giữ đúng lời hứa của mình năm đó!! "" Lăng Hi lạnh lùng lên tiếng, nói thẳng vào trọng tâm.

Đúng, người mà đang liên lạc với Lăng Hi chính là ba của Triết Cẩn Phong - tên là Triết Cẩn Bạch. Năm đó, ông ta nhận được một lời nhắn của Lăng Hi và chính thức hợp tác với anh, để tách cô và Triết Cẩn Phong ra. Và những việc Triết gia cắt đứt quan hệ với Khương Đoãn Nguyệt cũng chính là âm mưu của Lăng hi và ông ta!

"" Tôi luôn giữ đúng lời hứa của mình. Còn cậu thì lo gì chứ, không phải để ở bên cạnh Khương Doãn Nguyệt cậu đã sắp xếp cho Bạch Hạ Yên ở bên cạnh con trai tôi sao, nói thật gia cảnh cô ta đúng là không tệ! Haha... "" Triết Căn Bạch cười nham hiểm, lát sau ông ta mới nói tiếp:" Hừ... cũng vì cậu mà ta không được nhìn hai đứa cháu nội của ta, sớm muộn gì Căn Phong cũng nhớ lại và biết Căn Thiên và Căn Nguyệt là con nó! ""

"" Đúng là tôi đã phải cực khổ rất nhiều, nhưng tôi cảnh cáo ông, ông tốt nhất nên quản con trai mình cho tốt nếu không đừng trách tôi!!! "" Lăng Hi lạnh lùng cảnh cáo ông ta, nói xong bèn dứt khoát cúp máy, bước một mạch đến chiếc xe, lái rời đi.

Sau khi chiếc xe anh mất hút dưới làn khói mờ nhạt, một cái bóng trẻ con đứng sau cánh cửa đi ra, Căn Thiên lạnh lùng nhìn phía Lăng Hi vừa đi mất!!!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đoàn 13

Đêm ở thành phố Provence yên tĩnh đến lạ, cánh đồng hoa oải hương khẽ lắc lư theo gió. Khương Doãn Nguyệt mặc chiếc váy ngủ màu hồng nhạt, mái tóc dài xỏa sau lưng, trông cô vừa có chút cô đơn vừa yên tĩnh.

Trong tay cầm bức ảnh, khóe môi hiện ra nụ cười rưng rờ như sao đêm. Trong bức ảnh, Triết Căn Phong đang ôm cô vào lòng, môi khẽ đặt nụ hôn lên mái tóc cô, còn cô thì rúc vào lòng anh, trên môi nở nụ cười tươi như nắng mặt trời!!

Lúc chụp tấm ảnh này là cô và anh đang rất hạnh phúc, hốc mắt cô mờ nhạt, lát lâu sau cô mới đứng lên đi vào nhà.

Căn Nguyệt đang ngồi bên cửa sổ chơi cùng chậu hoa lan, bàn tay mũm mĩm đang bưng ly kem dâu phía trên phủ một lớp bơ màu vàng nhạt.

"Nguyệt nhi, anh con đâu rồi? " Khương Doãn Nguyệt nhìn lướt qua khắp căn nhà, không thấy Căn Thiên đâu liền hỏi.

Căn Nguyệt quay cái đầu nhỏ nhắn của mình lại, cho thìa kem vào miệng sau đó đáp:" " Anh ấy đi làm chuyện quan trọng rồi mẹ, anh ấy nói sẽ về ngay!! "

Lúc chiều cô bé trông thấy anh trai mình lên lút đi đâu đó, cô bé chạy lại hỏi, câu trả lời cô bé nhận được chỉ là " Anh đi làm chuyện quan trọng em ngừng được nói mẹ nha chưa! "

Nói xong cậu liền chạy vọt đi...

" Quan trọng?? " Cô hỏi lại, ánh mắt dò xét nhìn con gái:" Con và anh lại bày trò nữa đúng không? "

Căn Nguyệt hốt hoảng, lắc cái đầu nhỏ của mình:" Con không có mà! "

Thật là oan uổng mà, mình đâu có biết gì đâu, huhu!!!

Khương Doãn Nguyệt đương nhiên không có tâm trạng nói nhiều, chỉ đành mặc kệ hai đứa con của mình mà đi vào phòng. Căn Nguyệt ở ngoài thờ phào một hồi.

[...]

Cơ thể to lớn của Triết Căn Phong dựa vào chiếc ghế ngoài ban công, điều thuốc trên tay sáng chập chờn, ánh mắt anh rơi vào gương mặt của đứa bé đối diện.

" Sao cháu lại tìm ta?? " Triết Căn Phong cất giọng lạnh nhạt.

Anh cũng không biết vì sao đứa bé này lại đến tìm anh, lúc này khi anh vừa tắm ra thì đã thấy bóng dáng nhỏ bé của cậu đang khoanh tay dựa vào cánh cửa sổ.

Anh hơi bất ngờ vì phía dưới đã có vệ sĩ trong coi, thậm chí là rất nhiều camera giám sát vậy mà cậu bé khoảng năm tuổi này trèo vào phòng anh mà không ai hay biết, mà đây là tầng ba đó!!! Nhìn kĩ thì hóa ra là đứa bé trai lúc sáng anh gặp ở tửu trang rượu.

Căn Thiên khẽ nhéo cái mũi nhỏ của mình, lát sau mới lên tiếng:" Chú...có phải là ba của con không? "

Thật ra lúc chiều cậu đã lên mẹ mình để chạy đến đây, cậu chỉ mất năm phút để leo lên tới đây, cậu muốn xác nhận chú to lớn này có phải ba của mình không?

Anh hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của Căn Thiên, anh chỉ cười khẽ:" Con nhầm rồi, ta không phải ba con! "

Ánh mắt đang tràn đầy hi vọng của Cẩn Thiên bị câu nói của anh dập tắt, nhưng cậu vẫn dùng giọng nói chắc chắn nhìn anh: "Nhưng chú và mẹ con có quen nhau đúng không???"

Triết Cẩn Phong cũng vẫn cười lắc đầu, ngụ ý là không phải, anh không hề quen cô, chỉ có quan hệ hợp tác mà thôi.

"" Vậy chú có dám đi xét nghiệm DNA với con không??? Nếu như chúng ta là ba con thì chú phải cùng cháu diễn một vở kịch được chứ? " Cẩn Thiên cười lạnh, đưa ra lời đòi nghị.

Cậu chắc chắn, chú to lớn này chính là ba ruột của mình!

Triết Cẩn Phong không do dự gật đầu " Được! "

Không đợi cậu trả lời, chiếc điện thoại trên bàn chợt rung, anh nhấc máy, bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của Bạch Hạ Yên " Phong, em có làm phiền anh nghỉ ngơi không???"

Trong không gian yên tĩnh, giọng nói của Bạch Hạ Yên càng rõ rệt, Cẩn Thiên đứng kế bên bỗng nhú mồm nhỏ nhắn.

" Không! " Triết Cẩn Phong trả lời vô điện thoại.

Bạch Hạ Yên bên kia nhẹ nhàng nói: " Vậy được, anh đã uống thuốc chưa đó? "

" Anh uống rồi! " Triết Cẩn Phong đảo ánh mắt qua Cẩn Thiên, thấy cậu bé dùng ánh mắt tức giận nhìn anh, anh hoàn toàn ngu ngơ.

Bên kia, Bạch Hạ Yên thở phào, lát sau mới giọng gào lên tiếng: " Chờng nào anh về, anh sắp xếp thời gian gặp ba mẹ em được không? "

Thật ra khi cô ta nói những lời này rất gian nan.

Bên này, Triết Cẩn Phong thoáng do dự nhưng sau đó cũng đồng ý, sau khi cúp điện thoại anh quay qua nhìn Cẩn Thiên mặt mũi khó coi cực điểm.

" Chú... " Cẩn Thiên định lên tiếng chất vấn anh, nhưng tiếng chuông điện thoại của cậu ngắt ngang.

Bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp của Cẩn Nguyệt vang lên: " Anh, anh...mẹ mình xảy ra chuyện rồi! "

Lời của Cẩn Nguyệt như sét đánh ngang tai cậu, chiếc điện thoại trên tay cậu trượt xuống đất, cậu không thềm nghĩ gì liền chạy vọt ra ngoài trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Triết Cẩn Phong cũng chạy theo sau, anh trèo lên xe sau đó hét lên với Cẩn Thiên: " Lên xe mau! "

Cẩn Thiên đương nhiên lo cho mẹ mình, cho nên cũng nhanh chóng lên xe, dùng tốc độ nhanh nhất về tới nhà.

Cẩn Nguyệt đang khóc nức nở trước nhà, thấy anh trai mình về liền chạy vọt lại: " Anh mau vào xem mẹ đi, người mẹ rất nóng, lúc này mẹ đang đứng làm đồ ăn cho em, nhưng sau đó lại ngất xỉu... "

Khi nhìn thấy mẹ từ từ ngã xuống cô bé đã cảm thấy rất sợ.

Cẩn Thiên chạy nhanh vào trong nhà, nhìn mẹ mình sắc mặt tái nhợt nằm trên giường thì đầy lo lắng: " Mẹ..mẹ "

Bàn tay nhỏ nhắn của cậu khẽ lay người cô, nhưng cô không có biểu hiện gì.

" Để ta coi! " Đột nhiên đằngsua vang lên giọng nói của Triết Cẩn Phong, anh bước đến không nói lời nào, bế cô lên sải bước ra ngoài, chở cô đến thẳng bệnh viện.

[...]

" Ai là người nhà của bệnh nhân! " Vị bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang, cất giọng.

Triết Cẩn Phong cùng Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đứng dậy, cả ba cùng lên tiếng: " Là chúng tôi! "

Vị bác sĩ gật đầu, lật hồ sơ bệnh án ra xem sau đó nói: " Mọi người yên tâm, tiểu thư cô ấy không sao, chỉ là do tâm lý quá bất an cho nên dẫn đến suy nhược cơ thể. Và lại dạ dày cô ấy không tốt nên chú ý giờ giấc ăn uống và đủ dinh dưỡng là được ! " Nói xong vị bác sĩ rời đi, ba người cùng thở phào.

□ Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đoản 14 - H

Triết Căn Phong cùng Căn Thiên và Căn Nguyệt đẩy cửa bước vào. Khương Đoản Nguyệt đã tỉnh nên nghe tiếng động liền ngẩng đầu lên.

"" Mẹ! "" Căn Thiên và Căn Nguyệt đồng thanh gọi, hai bóng dáng nhỏ nhẩn chạy ngay đến bên cô.

Ánh mắt Khương Đoản Nguyệt dịu dàng, cô chậm rãi đưa bàn tay trắng ngần đang cầm ống dịch lên xoa đầu con trai và con gái mình, yếu ớt lên tiếng:"
Mẹ xin lỗi, Thiên nhi và Nguyệt nhi đừng sợ mẹ không sao. ""

Nói xong, cô cảm thấy có một ánh mắt khác nhìn mình thì ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô là vóc dáng to lớn của Triết Căn Phong.

Cô sững người, sao anh lại ở đây?

Đứng dựa vào cửa như đọc được suy nghĩ của cô, anh không nhanh không chậm lên tiếng giải thích:" Tôi đưa cô vào bệnh viện! ""

Không hiểu sao khi thấy dáng vẻ yếu ớt của cô tận dưới đáy lòng anh lại dâng lên cảm giác đau lòng! Bất giác anh nhú đôi mày lại.

Căn Thiên đứng quan sát hai người nãy giờ, bất giác gật đầu phụ họa:" Đúng đó mẹ, là ba... à không là chú ấy đưa mẹ đến bệnh viện ấy, đúng lúc mẹ ngất chú ấy đưa mẹ đến đây!!! ""

Ngoài mặt rất bình thản nhưng trong lòng cậu đang kêu gào hận không thể và chết chính mình, mẹ còn chưa biết gì mà đã vội nói...

Khương Đoản Nguyệt trong trạng thái ngây ngốc nên không biết con trai mình có vấn đề như Căn Nguyệt và Triết Căn Phong thì nghe rất rõ.

Căn Nguyệt bất giác quay qua nhìn anh, anh hai vừa nói chú ấy là ba... không lẽ anh hai có chuyện gì giấu mình!!

"" À... cảm ơn anh Triết tiên sinh."" Lát sau, Khương Đoản Nguyệt mới mở lời, ánh mắt thoáng qua tia thất vọng.

Cô cứ tưởng là anh đã nhớ ra mình, cô cứ tưởng là anh đã thay đổi, anh quan tâm cô, hóa ra tất cả chỉ là tình cờ!

"" Không có gì! "" Triết Căn Phong không nhìn thấy được vẻ thất vọng trong mắt cô, sao hình dáng này lại quen thuộc như vậy, từng hình ảnh mờ ảo lại xuất hiện trong đầu anh.

Anh dùng tay ấn vào huyệt thái dương cố gắng xua tan hình ảnh đó, nhưng một bóng hình cô gái mặc chiếc váy màu trắng đứng đó cứ hiện lên trong đầu anh, anh rất muốn nhìn rõ mặt cô gái nhưng không tài nào thấy được!!

Căn Thiên và Căn Nguyệt biện lí do đi ra ngoài chơi, để lại không gian riêng cho hai người.

Khương Đoản Nguyệt bước xuống giường, bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình càng làm cho vóc dáng cô gầy hơn, cô nhẹ giọng nói:" Anh làm sao vậy? ""

Triết Căn Phong đi đến kéo chiếc ghế ra ngồi xuống đón ly nước từ tay cô, uống một ngụm sau đó đáp, giọng nói vừa lạnh vừa có chút bức dọc:" Không sao. ""

Mỗi khi đầu anh đau nhứt, thì anh thường rất hay nóng tính rất hay quát tháo người khác, cho nên sau khi anh tỉnh dậy từ cuộc sống thực vật thường hay đau đầu, cả Bạch Hạ Yên có lại gần thì anh cũng lạnh lùng đuổi ra ngoài, nhưng chỉ riêng cô gái trước mặt, anh không nổi giận với cô.

Khương Đoản Nguyệt cũng không dám làm phiền anh, chỉ lẳng lặng ở một bên im lặng mà nhìn anh.

Ngoài cửa, Căn Thiên và Căn Nguyệt đang cố gắng nghe lén phía trong, thấy không có động tĩnh gì thì Căn Nguyệt kéo anh trai mình qua một phía.

"" Tại sao lúc nãy anh gọi chú ấy là ba, không lẽ chú ấy là ba của chúng ta??? "" Căn Nguyệt chống nạnh, chu môi lên nói trông vô cùng đáng yêu.

Căn Thiên khoát khoát tay, ngồi xuống ghế ngoài hành lang:" Đúng chú ấy là ba của chúng ta, nhưng hình như chú ấy bị mất trí nhớ rồi, lúc nãy anh ở bên cạnh chú ấy!! À không... sau này chúng ta phải gọi là ba rồi! ""

Hai mắt của Căn Nguyệt lập tức sáng như sao đêm, cất giọng mừng rỡ:" Có thật không, chú đẹp trai là ba chúng ta à!!! ""

Vậy là quá tốt rồi, sau này mình sẽ khoe với mọi người là có ba đẹp trai rồi...

Căn Thiên lườm em mình, khinh bỉ lên tiếng:" Em đúng là mê trai ấy nhỉ! "" nói xong cậu nói tiếp:" Nhưng chưa xong đâu, chúng ta phải làm cho ba lấy lại trí nhớ, và làm cho mẹ không còn tin tưởng vào ông chú Lăng Hi nữa, chính ông ta đã hại gia đình chúng ta ra thế này đây! ""

Ánh mắt cậu tối lại, hừ rồi ông sẽ biết tay Căn Thiên này!!!

Vừa dứt lời, chiếc điện thoại nhỏ nhắn của cậu bỗng kêu lên, lúc này may mà Triết Cẩn Phong nhặt lên giúp cậu, không là bây giờ đã để ở chỗ ở của Triết Cẩn Phong.

"" Alo ai đây?? "" Cẩn Thiên bực dọc nói.

"" Thiên nhi, ta nghe nói mẹ con bị ngắt, bây giờ ba người đang ở đâu, nói cho ta biết để ta đến!! "" Bên kia truyền đến giọng nói gấp gáp của Lăng Hi, không thèm để ý đến sự tức giận của Cẩn Thiên anh ta nói thẳng.

Đúng là nhắc tào tháo là tào tháo liền xuất hiện!!!

"" Không cần, chủ đừng đến đây làm gì, đã có người khác lo cho mẹ rồi, chủ cứ ở nhà mà nghỉ ngơi đi, chuyện của mẹ cháu không cần chủ lo làm gì. "" Nói một tràng không đợi Lăng Hi trả lời cậu liền ngắt máy, trong lòng thâm than, đúng là đạo đức giả!

Cắt điện thoại xong, Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt cùng bước vào trong phòng.

[...]

Ở bên kia, về mặt Lăng Hi tới lại khí lạnh tỏa ra như muốn đóng băng cả căn phòng. Đáng chết!!! người chăm sóc cô ấy là ai?? Chẳng lẽ là tên Triết Cẩn Phong đó, nhưng Cẩn Thiên đâu biết gì về chuyện Triết Cẩn Phong là cha ruột của Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt, không lẽ là cô nói...

* Choang * Lăng Hi tức giận quát thẳng ly rượu xuống đất, rượu chảy lênh láng trên sàn đá trơn bóng, tựa như máu của phụ nữ!!!

Cánh cửa bật mở, một người phụ nữ trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, lộ ra khe ngực sâu hút cùng đường cong quyến rũ, cô ta ồ ồ đi đến trước mặt của Lăng Hi, cô gái dạng chân ngồi lên đùi anh ta.

"" Hi, sao lại tức giận như vậy?? "" Cô ta nhỏ nhẹ nói, ánh mắt đầy mê hoặc nhìn Lăng Hi, bàn tay cời áo somi của anh ta ra.

Lăng Hi không ngăn cản cô ta, mặc khác bàn tay không yên phận xoa nắn bầu ngực của cô ta, khiến cô gái đó cất tiếng ngâm nga, thậm chí là ưỡng ngực lên chào đón anh ta...

Lăng Hi rốt cuộc không chịu nổi nữa, bế cô gái đó lên giường, nhanh chóng cởi quần áo, bàn tay không yên phận vuốt từ trên xuống dừng ngay hạ thân cô ta, ra sức trêu đùa viên ngọc nhỏ bé, lát sau Lăng Hi đưa vật nam tính của mình trước cửa huyết dừng sức đâm mạnh vào hạ thân cô ta, hai người đồng thời rên lên một tiếng Lăng Hi tiến quân thần tốc, hai người triền miên rất lâu, rất rất lâu.

Lăng Hi một hồi rút khỏi người cô ta, nằm qua bên cạnh, cô gái nhanh chóng rút vào người Lăng Hi.

Lát sau Lăng Hi mới lên tiếng:" Yên Yên, em nhanh chóng sắp xếp thời gian cho tên Triết Cẩn Phong gặp mặt ba mẹ em đi! ""

Không sai người con gái đó chính là người Bạch Hạ Yên, người luôn bên cạnh Triết Cẩn Phong năm năm nay, cô ta xuất hiện trước mặt Triết Cẩn Phong cũng là do Lăng Hi sắp đặt, nhưng cô ta không hề yêu Triết Cẩn Phong, mà chỉ một lòng một dạ hướng về người đàn ông đầu tiên của cô ta!

Bạch Hạ Yên phủ bàn tay lên vật nam tính của Lăng Hi, dịu dàng nói ánh mắt mê hoặc:" Được thôi, nhưng anh không được bỏ em đấy, anh cũng biết rằng em không yêu anh ta! ""

Lăng Hi không đáp lời, ngược lại ngọn lửa tưởng chừng đã tắt lại bùng lên, anh ta lật người lại, hai người tiếp tục triền miên... không hề biết rằng trong đầu Cẩn Thiên đang có một kế hoạch hãm hại anh ta hết sức hoàn hảo!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đoản 15

Ngày hôm sau, do không có gì nguy hiểm nên Khương Đoãn Nguyệt nhanh chóng xuất viện, cùng Triết Cẩn Phong đi về nhà.

Tối hôm qua, do đã hứa với Cẩn Thiên nên anh đã cùng cậu lên đi xét nghiệm DNA, kết quả hai ngày sau mới có cho nên anh chỉ còn cách ở đây cho tới khi có kết quả. Đúng lúc cô đề nghị mình muốn xuất viện nên anh đưa ra lời đề nghị sẽ đưa cô về nhà.

Ban đầu cô không đồng ý nhưng cuối cùng với sự thuyết phục của con trai và con gái cô cũng đồng ý!

Chiếc xe màu đen đắt tiền nhanh chóng dừng trước vườn hoa oải hương. Khương Đoãn Nguyệt nhìn vào trong sân, đã thấy bóng dáng Lăng Hi đứng đó, ánh mắt vô cùng đau lòng, cô rất áy náy với Lăng Hi, anh ấy đã chờ cô năm năm vậy mà cô lại từ chối tình cảm đó...

Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt ngồi kế bên đương nhiên thấy rõ, ánh mắt cậu hiện lên tia chán ghét.

"Vậy thôi tôi vào nhà trước, rất cảm ơn Triết tiên sinh!" Khương Doãn Nguyệt cất giọng, nhanh chóng bước xuống xe, sau đó đưa tay bế Cẩn Nguyệt ra sau đó tới Cẩn Thiên.

Nắng sớm chiếu vào mái tóc cô khiến nó càng thêm rung động lòng người chiếc váy liền màu trắng bay nhẹ nhàng.

Triết Cẩn Phong lướt ánh mắt vào trong sân, thấy Lăng Hi đứng đó liền gật đầu:"Được vậy có gì cứ liên lạc với tôi!"

Nói xong anh đạp ga chạy đi, cô và Cẩn Thiên cùng Cẩn Nguyệt đi vào trong sân. Lăng Hi thu lại ánh mắt gần như muốn giết người, đi lên trước mặt cô ân cần hỏi:"Em cảm thấy thế nào rồi, tại sao lại ngất đi chứ. Tôi qua anh có công việc cần giải quyết không thể đến bên em được!"

Khương Doãn Nguyệt nhìn ra vẻ đau lòng trong mắt Lăng Hi, nhưng lại nhìn về ân cần của anh, cô càng thêm áy náy cô nghẹn ngào lên tiếng:"Lăng Hi...em xin lỗi!"

Trong lòng Lăng Hi tràn đầy vui sướng, đúng như kế hoạch của anh ta, nhưng ngoài mặt anh ta lại ra vẻ mình vẫn ổn khiến Cẩn Thiên đứng một bên mà khinh thường anh ta!

"Không sao, anh không để bụng, là lúc trước anh không trân trọng em, thậm chí là nếu như anh mạnh dạn đón tình cảm của em thì chúng ta không phải khổ như vậy!" Lăng Hi vươn hai tay ôm cô vào lòng, dùng giọng chua xót.

Khương Doãn Nguyệt cũng không cự tuyệt để mặc Lăng Hi ôm, hốc mắt đỏ hoe.

Cẩn Thiên cùng Cẩn Nguyệt đứng một bên mà chỉ muốn xông vào kéo mẹ kinh ra!!!

[...]

Vừa mới tắm xong, cả cơ thể của Triết Cẩn Phong chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm, những giọt nước theo những mái cơ bắp chảy xuống, vòm ngực vững chắc với làn da màu đồng trông vô cùng quyến rũ.

Chiếc điện thoại trên bàn chột reo, anh bỏ chiếc khăn lau mặt xuống ghế, nhìn lướt qua tên hiển thị là Bạch Hạ Yên!

"Hạ Yên!" Triết Cẩn Phong bước đến bên quầy rượu rót một ly rượu vang tên * Oải Tinh * thật ra chai rượu này là người bên tư trang của Khương Doãn Nguyệt tặng anh.

Chai rượu này được ủ chín mười bốn năm với hương vị nồng đậm, vừa ngọt vừa đắng không khó uống lắm. Bây giờ nó còn được thêm một chút mùi hương của hoa, khi rượu chảy vào khoang miệng anh cảm thấy đây chính là sự kết hợp hài hòa.

"Phong! Khi nào thì anh bay về nước? Em sẽ ra đón anh?" Bạch Hạ Yên lên tiếng, giọng nói vô cùng ngọt ngào.

Bàn tay khẽ siết ly rượu, anh không nhanh không chậm lên tiếng:"Hiện tại bên đây còn có việc đột xuất, anh không thể về bên đó được, xin lỗi em!"

Anh còn phải chờ xem kết quả xét nghiệm DNA!

"Không sao đâu, anh bận thì cứ giải quyết công việc, em thì sao cũng được!" Bên kia Bạch Hạ Yên giả vờ thất vọng.

"Cảm ơn em!" Triết Cẩn Phong nói xong liền cúp máy, ngẩng đầu uống hết ly rượu trong tay.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, hôm nay Triết Cẩn Phong hẹn Cẩn Thiên cùng nhau đến bệnh viện.

Đang ngồi ở một bên ăn khoai lang chiên, Cẩn Thiên ngẩng đầu lên liếm cái miệng dính dầu mỡ của mình, sau đó nói:"Ba à, ba sắp phải cùng con diễn kịch rồi đó!"

Triết Cẩn Phong nhìn cậu:"Vẫn chưa có kết quả con đừng gọi ta là ba!"

Cẩn Thiên nhếch môi, tỏ ý: Con chắc chắn ba là ba của con!!!

Cánh cửa mở ra, bác sĩ cầm trong tay một tờ giấy, Cẩn Thiên và Triết Cẩn Phong đứng bật dậy, họ vô cùng khẩn trương.

"Thưa Triết tiên sinh, đã có kết quả xét nghiệm DNA của ngài rồi đây!" Bác sĩ đưa tờ giấy cho anh, sau đó nói.

Triết Cẩn Phong chậm rãi đưa tay lên nhận lấy tờ giấy, gật đầu với vị bác sĩ. Sau khi vị bác sĩ rời đi, anh mới mở tờ giấy ra, nhìn lướt qua kết quả trên tờ giấy anh nhất thời ngây ngốc.

Kết quả hiển thị anh và Cẩn Thiên hoàn toàn có quan hệ huyết thống với mức độ chính xác là 99,999%.

"Vội về mặt này của ba, có phải những gì con nói là đúng có phải không?" Cẩn Thiên bỏ miếng khoai tay vào miệng, thản nhiên nói.

Trong nội tâm anh có một thứ cảm xúc rất lạ, đứa trẻ trước mặt anh chính là con trai anh sao?? Vậy anh và Khương Doãn Nguyệt có quan hệ như thế

nào??

Không lẽ bóng hình trong đầu anh chính là cô, nếu so với Bạch Hạ Yên thì đúng là cô rất giống. Vậy tại sao ba anh lại không nói gì với anh, còn người đàn ông lúc sáng ôm cô là ai??? Mọi câu hỏi cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh, khiến nó như muốn nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đoản 16

Lát sau, Triết Cẩn Phong cất giọng, ánh mắt đối diện với Cẩn Thiên: "Tại sao con lại biết ta là ba con...?"

Cẩn Thiên chép miệng, vẻ mặt kiêu ngạo: "Chuyện đó ba không cần biết làm gì. Nhưng ba phải hứa sẽ cùng con diễn kịch đó! "

Triết Cẩn Phong bước lại trước mặt cậu, cất chất giọng ôn tồn: "Được ta hứa...nhưng ta và mẹ con là quan hệ gì?"

Anh muốn xác nhận quan hệ của anh và cô! Vậy tại sao năm năm trước cô lại rời đi, thậm chí khi gặp lại cô coi anh như người xa lạ...

"Ba và mẹ là vợ chồng, con nghe mẹ kể năm năm trước ba và mẹ do hiểu lầm mà đã có biến cố xảy ra, sau đó ba bị tai nạn, mẹ con có thai và rời đi, lí do vì sao thì con không biết!" Cẩn Thiên kể hết lại những gì mình biết cho anh nghe, thật ra cậu cũng không biết nhiều nhưng cậu chắc chắn là mọi chuyện đều do Lăng Hi làm.

Nghe xong sắc mặt Triết Cẩn Phong trầm xuống, chết tiệt! Sao anh lại không nhớ gì hết vậy.

"Ba không cần vội, rồi con sẽ giúp ba hồi phục trí nhớ, trước hết ba cứ làm thế này..." Cẩn Thiên kéo anh lại gần, nhón chân lên thì thào vào tai anh.

Ánh mắt Triết Cẩn Phong lướt qua vài tia lạnh lùng khó đoán, đợi Cẩn Thiên nói xong, anh gật đầu: "Được! "

Hai người cùng đi ra khỏi bệnh viện... bóng dáng cao lớn lạnh lùng của anh cùng vóc người nhỏ nhắn hoạt bát của Cẩn Thiên cộng thêm gương mặt y như đúc của họ mà đi kế bên nhau thì tạo ra thành một cảnh tượng thu hút nhất, mấy cô gái trong bệnh viện đều trở mặt mà nhìn họ...

[...]

Tại một nhà hàng cao cấp trong trung tâm thành phố Provence, Khương Doãn Nguyệt ngồi đối diện Lăng Hi, hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu trắng, tà váy ngang đầu gối được may một viền ren đen với gương mặt trang điểm nhẹ nhàng cùng mái tóc đen dài xõa xuống trong cô vô cùng thanh lịch và tao nhã. Mặc dù đã sinh con nhưng cô không hề mất đi vẻ đẹp vốn có của mình mà trông cô càng thêm phần quyến rũ và đậm đà.

Còn về Lăng Hi hôm nay anh cũng mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng sữa, hai cúc áo trước ngực không cài lộ ra vòm ngực săn chắc. Thoạt nhìn anh ta và cô rất giống như đôi tình nhân đang hẹn hò, trông vô cùng xứng đôi.

"Sao hôm nay anh lại có nhã hứng mà mời em ăn ở nhà hàng sang trọng như thế này?" Khương Doãn Nguyệt chậm rãi lên tiếng, không phải cô chưa từng đến đây lần nào mà tại vì lúc nào cô đến cũng chỉ có mục đích là bàn công việc mà thôi.

Lăng Hi khẽ cười dịu dàng, mở nắp chai rượu vang rót cho cô một ly và anh ta một ly sau đó nói: "Hôm nay anh có bất ngờ dành cho em! "

"Bất ngờ?? " Cô không cầm ly rượu lên, chỉ dùng giọng nghi hoặc hỏi.

"Đúng! " Lăng Hi gật đầu, nhìn chiếc đồng hồ bạch kim dưới tay.

Khương Doãn Nguyệt hoàn toàn ngu ngơ, bất ngờ, cô bung ly rượu lên khẽ nhấp một ngụm, rượu theo chiếc ly mà chảy vào khoang miệng cô.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, cô vô thức ngẩng đầu lên, tự nhiên chiếc ly đang cầm trên tay cô buông thõng rơi xuống nền đá hoa cương lộng lẫy, rượu vang tứ tung thậm chí có vài giọt bắn lên đôi chân trắng của cô.

Chiếc đèn chùm trên đầu chiếu vào gương mặt tái nhợt của cô, lát sau nước mắt ngập tràn trong đôi mắt cô, cô nghẹn ngào thốt lên: "Anh hai... "

Người đàn ông bước vào cửa, gương mặt tuấn tú, chiếc áo sơ mi màu đen tôn lên dáng người hoàn hảo của anh, ánh mắt tràn đầy cưng chiều và sùng nịnh, đúng người đàn ông này chính là Khương Doãn Thiên, anh ruột của cô!!

"Nguyệt Nguyệt!! " Khương Doãn Thiên gặp lại đứa em gái mà mình yêu thương sau năm năm trời đương nhiên cũng rất vui, Khương Doãn Thiên cất giọng.

Theo tiếng gọi đầy dịu dàng của anh trai, nước mắt của cô cũng rơi xuống, cô đứng bật dậy lao vào vòng tay của Khương Doãn Thiên.

Lăng Hi nhìn cảnh tượng anh em tương phùng trước mắt không nói gì chỉ khẽ cười, âm thầm kêu vạ phục dọn sạch chỗ rượu lúc nãy sau đó dọn đồ ăn lên.

Khóc mãi cũng khàn giọng, lát sau Khương Doãn Thiên nhìn mảng áo của mình bị ướt, trách yêu: "Em đúng là đồ mıt ướt, lớn già đầu rồi mà còn khóc như vậy! "

Cô khó khăn lên tiếng, ánh mắt đỏ ửng: "Tại em bất ngờ quá, đã năm năm rồi còn gì! "

"Em còn nói như vậy sao, đi một cái là năm năm trời, không cho Lăng Hi nói với anh nữa chứ! " Khương Doãn Thiên lườm cô một cái khẽ mắg, nói vậy thôi chứ khi nhìn thấy cô em gái anh không nở mắg nữa là.

"Tại em... " Cô cúi đầu xuống, giọng nhỏ dần.

Khương Doãn Thiên đương nhiên hiểu em gái của mình có nỗi khổ riêng nên xoa đầu cô một cái: "Thôi được rồi, em không cần giải thích!"

Khương Doãn Nguyệt cảm động, kéo tay Khương Doãn Thiên vào chỗ ngồi: "Anh à, anh nhanh chóng kể cho em nghe tất cả chuyện đã xảy ra năm năm nay đi. Năm năm nay anh sống có tốt không, và ba mẹ chúng ta như thế nào rồi anh???"

"Nguyệt Nguyệt em cứ từ từ, anh trai em vừa đáp máy bay tới đây đó! " Lăng Hi ngồi một bên nhìn dáng vẻ của cô không nhịn được đành lên tiếng.

"Cuộc sống anh vẫn ổn, ba và mẹ thì đang nghỉ dưỡng ở Australia họ đều rất nhớ em " Khương Doãn Thiên cười nhẹ, chậm rãi trả lời cô.

Nghe được câu trả lời mình mong muốn, cô cười tươi như ánh mặt trời: "Chắc anh mệt rồi, anh hãy ăn thử món tôm hấp rượu vang này đi, nó rất vừa miệng đó!"

Nói xong cô gấp vào bát của Khương Doãn Thiên một con tôm đã lột vỏ, sau đó gấp cho Lăng Hi một miếng.

"Được! " Khương Doãn Thiên cho miếng tôm vào miệng, sau đó mới hỏi nhẹ: "Còn em thì sao?? Anh nghe nói em đã sinh con mà còn là song sinh? "

Cô gật đầu, nhắc tới con trai và con gái ánh mắt cô đầy dịu dàng.

Không gian yên lặng đi, ba người chỉ gấp đồ ăn cho nhau, lát sau cô mới nói: "Anh à, anh ở đây lâu không? Anh đã tìm được chỗ ở chưa, nếu chưa cứ đến căn nhà của em, ở đó rất thoải mái. "

Thật ra thì khi bay qua đây, Khương Doãn Thiên vẫn chưa quyết định sẽ ở đây mấy ngày nhưng giờ cô hỏi thì suy nghĩ xong rồi trả lời: "Anh ở đây vài tuần rồi về nước, Khương thị còn cần anh!! Nếu vậy anh ở chỗ em cũng được, nhân tiện chơi cùng hai đứa cháu của anh nữa chứ! "

Lăng Hi ngồi ở bên kia cúi cùng cũng lên tiếng: "Vậy được, Doãn Thiên cậu cứ ở nhà của Nguyệt Nguyệt đi, có gì cứ bảo với mình một tiếng! "

"Được! "

"Cảm ơn anh Lăng Hi! "

Hai người đồng thanh lên tiếng. Lúc ba người đi ra khỏi nhà hàng cũng đã là tám giờ.

Lăng Hi nói có việc nên đi về trước, cô và Khương Doãn Thiên tự lái xe đi về. Khi cô vừa bước vào nhà đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, mắt tròn trợn miệng há hốc.

Khương Doãn Thiên vừa bước vào sau cũng kinh ngạc không thôi, lát sau miệng mới vô thức thốt: "Cẩn Phong...sao cậu lại ở đây? "

[Vy: Bắt đầu ngọt sủng đây >< □. Dự định khi kết thúc truyện mình sẽ ra ngoại truyện của Khương Doãn Thiên nha >< ai hóng không? □ ♡]

Theo dõi Wattpad: Hạ Vy ♡ □.]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đoàn 17

Trong phòng khách nói nhỏ cũng không đúng mà nói lớn lại càng không đúng của Khương Doãn Nguyệt, một chiếc vali màu đen cỡ lớn đang đứng ở một góc, làm cho không gian càng thêm chật chội.

Nhìn về phía sofa màu tím nhung, Triết Căn Phong đang tạo nhã ngồi đó, chân trái gác lên chân phải chiếc áo vest được vắt lên tay vịn của ghế, anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe được tiếng nói của Khương Doãn Thiên anh mới mở mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười quen thuộc nhìn chăm chăm vào hai người nói: "Đã lâu không gặp anh! Còn về vấn đề tại sao tôi ở đây thì rất đơn giản là vì cô ấy là vợ tôi và nhà của cô ấy cũng là nhà tôi! "

Ánh mắt anh tựa hồ như không có gợn sóng nào nhưng trong lòng quả thật đang rối loạn, thật ra kế hoạch của Căn Thiên chính là anh phải giả bộ mình đã lấy lại trí nhớ và sau đó dọn đến ở cùng cô và cùng cô sống cuộc sống hạnh phúc một phần là giúp anh lấy lại trí nhớ một phần là giúp cô tránh xa Lăng Hi và thấy rõ bản chất của anh ta. May mắn là lúc này anh đã xem mặt hết những người mà cô và anh quen biết...

Từng câu từng chữ của Triết Căn Phong tựa như một trái bom nổ tung mọi thứ, đầu óc cô bây giờ không còn bất cứ thứ gì!

Vợ tôi!!!

Cô không nghe lầm chứ?? Anh đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi sao?

"Anh đã nhớ lại?? " Cô nghi hoặc hỏi, ánh mắt đỏ ửng, từ lúc gặp lại anh cô đã trông chờ khoảnh khắc anh nhớ lại mọi thứ nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy!

"Đúng! " Triết Căn Phong chắc nịch đáp, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn, một thứ cảm xúc khó nói dâng trào trong lòng anh.

Nhìn khóe đỏ ửng của cô, lòng anh vô cùng đau đớn thậm chí nó còn đau hơn lúc anh cố gắng nhớ lại kí ức của mình, anh đứng dậy đi tới trước mặt cô, ôm cô vào lòng nói: "Khóc gì chứ, chẳng phải anh đã về rồi sao?? Từ nay về sau anh sẽ chăm sóc cho em và hai đứa con của chúng ta được chứ? "

Khương Doãn Nguyệt bị lời nói của anh làm cho cảm động, quả thật ngày hôm nay cô đã có rất nhiều bất ngờ, thứ nhất là cô được gặp lại người anh mình yêu quý nhất, thứ hai là người đàn ông cô yêu đến tận xương cốt đã nhớ lại và trở về bên cạnh cô, tâm trạng trong lòng cô rất vui vẻ cô vô thức bật cười.

Khương Doãn Thiên đứng một bên mà tâm tình khá phức tạp, anh phải tìm cơ hội nói rõ với Triết Căn Phong!

Căn Thiên và Căn Nguyệt đứng trốn sau cánh cửa nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi cảm thán: "Ba của chúng ta diễn quá xuất sắc đi, đến nỗi mẹ cũng tin là thật luôn, nhưng nhìn biểu cảm của mẹ anh đoán chắc lúc trước họ yêu nhau rất sâu đậm nha!!! "

Căn Nguyệt là con gái đương nhiên nhìn cảnh tượng cảm động như vậy thì cũng rung rung nước mắt theo, nhưng nghĩ đến đó chỉ là diễn kịch thì không khỏi thất vọng: "Em ước ba của chúng ta thật sự nhớ lại, cả nhà chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau..."

"Chuyện đó sẽ tới nhanh thôi! " Căn Thiên nói nhỏ, ánh mắt xẹt qua tia giả hoạt hoàn toàn không phù hợp với lứa tuổi của cậu.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho Khương Doãn Thiên xong, cô lấy đồ của Triết Căn Phong để vào tủ của mình, cô quyết định sẽ cho Triết Căn Phong ở chung phòng với mình.

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Triết Căn Phong choàng chiếc áo tắm màu trắng, anh đang dùng khăn lau mái tóc của mình, vòm ngực màu đồng thoát ẩn thoát hiện khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ ửng.

Cơ thể anh cô quá quen thuộc nhưng đã xa cách năm năm trời thì cô vẫn ngại ngùng. Triết Căn Phong đương nhiên là nhìn thấy sự ngại ngùng của cô, dưới ánh đèn gương mặt đỏ ửng của cô làm cô càng thêm phần quyến rũ mê người.

"Em sao vậy? " Triết Căn Phong không nhịn nổi lên tiếng hỏi, dù đã biết nhưng anh vẫn cứ trêu cô một chút.

"À không có gì, anh tắm xong rồi à? Em lần thứ gì đó cho anh ăn nhé? " Khương Doãn Nguyệt vội ngoảnh mặt đi chỗ khác, cô hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt khoái chí của ai kia.

"Không cần, anh đã ăn rồi! " Triết Căn Phong bỏ chiếc khăn xuống, bước tới ôm cô từ sau lưng, bờ môi chạm vào tóc cô.

"Vậy em...em đi coi hai đứa nhỏ ngủ chưa cái đã! " Cô thoát khỏi vòng tay của anh, nhanh chóng lao ra khỏi phòng.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cô thật sự không đoán được đó là sự thật hay là mơ, năm năm nay cô luôn cô đơn một mình vậy mà hôm nay cô lại ở cùng anh, mùi hương quen thuộc nụ cười quen thuộc, mọi thứ của anh cô đều quen thuộc vậy mà hôm nay cô còn e thẹn như vậy!

Triết Căn Phong đứng ở đó cố gắng nhịn cười, đáng vẻ của cô quả thật rất đáng yêu!. Đối với anh, khi anh ôm cô vào lòng thì thứ cảm xúc ấy càng rõ rệt, anh biết đó chính là yêu! Sau khi anh thoát khỏi cuộc sống thực vật, anh ở bên cạnh Bạch Hạ Yên anh không hề tìm thấy cảm giác này, anh thậm chí chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với bất kì người phụ nữ nào.

Lần này qua đây anh có hai việc cần làm đó chính là kí hợp đồng với đối tác và việc thứ hai đó chính là thử rượu để làm rượu cưới, tháng trước anh đã quyết định kết hôn với Bạch Hạ Yên nhưng anh không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy! Anh phải tìm cơ hội nói rõ tình cảm của mình dành cho Bạch Hạ Yên chỉ là sự áy náy và biết ơn...

[...]

Ngày hôm sau, khi Triết Căn Phong thức dậy thì nhìn qua chỗ nằm bên cạnh thấy bên đó không có dấu hiệu có người từng ngủ anh khẽ chau mày, tối hôm qua cô không về phòng sao??

Anh đánh răng xong thay một chiếc áo somi màu trắng cùng chiếc quần màu đen trông vô cùng gọn gàng. Khi anh bước ra phòng khách thì đã thấy Khương Doãn Thiên đang ngồi trên sofa uống trà về mặt vô cùng khó coi, anh lại nhìn về phía bên kia thì thấy Căn Thiên và Căn Nguyệt đang ngồi một bên ăn sáng.

Căn Nguyệt thấy anh bước ra thì nhanh chóng bỏ đồ ăn xuống chạy lại ôm chân anh, cất giọng ngây thơ: "Ba, ba xem chú ấy ăn hiếp chúng con! "

Triết Căn Phong ánh mắt dịu dàng, ngồi xuống bế cô bé lên, đối với đứa con gái này anh thật sự rất thương yêu cô bé, mặc dù tiếp xúc chưa nhiều nhưng khi anh nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô bé anh lại không kim lòng được, anh cất giọng dịu dàng: "Ngoan, để ba nói chuyện với chú ấy! "

Nói xong, anh quay sang Khương Doãn Thiên, ánh mắt sắc bén: "Anh làm gì vậy?? "

Khương Doãn Thiên mặt mũi tối sầm, bỏ tách trà xuống quay sang Căn Thiên và Căn Nguyệt bức bối nói: "Tụi con nói ta ăn hiếp tụi con?? Quá đáng, ta chỉ lỡ ăn một miếng bánh mà thôi sao lại nói thành ta ăn hiếp các con thế?? "

"Chú đã ăn bánh của tụi con mà còn la tụi con! " Căn Thiên khinh bỉ nói, cậu còn làm ra vẻ mình oan ức lắm.

"Đúng đó!!! " Căn Nguyệt cũng nói theo, bờ môi nhỏ nhắn chu một cái.

Triết Căn Phong đứng một bên mà ù ạt, không hiểu ba chú cháu đang cãi nhau vụ gì, anh nhìn lướt qua khắp nhà không thấy Khương Doãn Nguyệt ở đâu, anh nghi hoặc hỏi Căn Nguyệt ở trong lòng mình cái miệng nhỏ không ngừng hét lên: "Mẹ con đâu rồi? "

Căn Nguyệt vẫn đang tức giận, nghe ba hỏi thì dừng lại: "Mẹ đã đi ra từ trang rồi, có phải ba nhớ mẹ rồi không? "

Nói xong cô bé còn cười khúc khích, anh đặt cô bé xuống sau đó hắng giọng: "Con còn nhỏ thì biết gì chứ! "

Triết Căn Phong xoay người đi vào nhà bếp ăn sáng bỏ mặc trận chiến trong phòng khách. Ăn xong anh đi ra ngoài vườn hoa đứng, đột nhiên một bàn tay nhỏ bé kéo ông quần anh, anh quay lại hóa ra là Căn Thiên.

"Ba có nhớ lại được gì không? " Căn Thiên hỏi, thật ra trong lòng cậu rất mong ba mình nhớ lại tất cả mọi chuyện.

"Có nhưng hình ảnh nó rất mờ, ta không thể nhớ rõ được! " Triết Căn Phong trả lời, ánh mắt như hồ sâu không nhìn ra chút gợn sóng nào.

□ AUTHOR: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đoản 18

"Ba không cần vội, chỉ cần đừng để mẹ con biết ba đang giả vờ là được, con thấy mẹ rất vui khi ba nhớ lại cho nên mẹ mà biết sẽ rất buồn! " Căn Thiên gạt đầu, ánh mắt lướt qua tia thất vọng.

Triết Căn Phong gạt đầu, bàn tay khẽ xoa đầu con trai: "Được! "

Ở bên phía từ trang, khi Khương Doãn Nguyệt đang kiểm tra rượu thì chiếc điện thoại trong túi vang lên, cô đi ra chỗ khuất người, sau đó nhấc máy: "Alo Lãng Hi! "

Bên kia Lãng Hi mặt mày tối đen, giọng nói có chút không vui: "Em và... Triết Căn Phong đã ở chung sao? Anh vừa mới nghe tin này từ anh trai em! "

Lúc sáng anh ta điện hỏi thăm tình hình của Khương Doãn Thiên, ai ngờ lại nghe được Triết Căn Phong đã lấy lại trí nhớ mà còn ở chung với cô!

Khương Doãn Nguyệt có hơi bất ngờ, cô biết sẽ không giấu được Lãng Hi nhưng không ngờ anh sẽ biết nhanh đến thế nên bối rối nói: "Đừng vậy! "

Thấy câu trả lời của cô, Lãng Hi vô cùng tức giận nhưng cố kiềm chế cảm xúc: "Nguyệt Nguyệt, có phải em quên năm xưa anh ta đã đối xử với em thế nào rồi chứ?? Vậy mà em còn tha thứ cho anh ta, anh lo lắng cho em lại bị anh ta làm em tổn thương! "

Ở bên cô năm năm, thậm chí có thể gọi là thanh mai trúc mã với cô vậy à không bằng một câu xin lỗi của Triết Căn Phong!!

Khương Doãn Nguyệt nhỏ giọng nói, ánh mắt đầy áy náy: "Lãng Hi à, chuyện đó đã là quá khứ, hiện tại anh ấy rất tốt, và lại anh ấy rất yêu thương Căn

Thiên và Cẩn Nguyệt, em tin anh ấy sẽ không làm em tổn thương! "

Đúng vậy, cô tin chắc anh sẽ không làm cô tổn thương!

Nghe được cô nói, ánh mắt Lăng Hi trở nên lạnh lẽo, giọng nói vô cùng lạnh nhạt." Thì ra trong mắt em, anh không bằng anh ta! "

Nói xong, không đợi cô trả lời Lăng Hi cúp máy, anh ta tức giận bàn tay nắm chặt lại đâm vào bức tường một cái, dòng máu tươi chảy ra vô cùng chói mắt. Từ xa Bạch Hạ Yên thấy vậy thì hốt hoảng chạy lại, cất giọng lo lắng." Hi tại sao anh lại làm khổ mình chứ, mau vào đây em băng vết thương lại cho! "

Bạch Hạ Yên nhanh chóng lấy dụng cụ ra, rửa vết thương xong nhanh chóng băng lại .

Đột nhiên Lăng Hi mở miệng nói, ánh mắt tựa như đang có mưu đồ gì đó ." Yên Yên em đi làm chuyện này cho anh, anh phải khiến hai người đó một lần nữa phải chịu đau khổ!! "

Nguyệt Nguyệt là em ép tôi đi tới bước đường này, sau này đừng trách anh!

Bạch Hạ Yên gật đầu, ánh mắt dịu dàng." Được! "

Lăng Hi hài lòng gật đầu, sự tức giận ban nãy đã dịu đi đôi chút, anh ta ôm Bạch Hạ Yên vào lòng, ánh mắt như vực sâu không đáy tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

[...]

Khương Doãn Nguyệt bỏ điện thoại vào túi, cô vô lực dựa vào tường, cô biết Lăng Hi đã thật sự tổn thương, cô cảm thấy rất có lỗi với anh năm năm trước cũng vì cô mà ba mẹ anh phải sống cuộc sống thực vật đến cuối đời cũng vì cô mà Lăng thị phá sản vậy mà cô lại phụ lòng anh, phụ tình cảm của anh dành cho cô nhưng làm sao mà cô biết được cô lại yêu Triết Cẩn Phong đến tận cốt tủy, yêu đến khắc cốt ghi tâm...

Khương Doãn Nguyệt thất thần một hồi lâu, lúc sau mới đứng dậy cố kiềm nén cảm xúc mà bước ra ngoài tiếp tục công việc.

Khi cô về đến nhà cũng gần xế chiều, mặt trời đang dần lặn xuống thu lại hết ánh sáng và mặt trăng đang dần nhô cao, không gian vừa yên tĩnh vừa dễ chịu.

Cô mở cửa bước vào nhà, khom người xuống để thay giày thì mùi thức ăn trong bếp truyền tới, mùi thức ăn thơm lừng khiến bụng cô réo không ngừng.

Khoan...trong nhà chỉ có hai người đàn ông và hai đứa trẻ lấy đâu ra đồ ăn??

Cô nhanh chóng đi vào phòng bếp, nhưng nhanh chóng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trên bàn ăn bây giờ đang bày mấy món ăn vô cùng thịnh soạn, có sườn xào chua ngọt, có thịt bò xào cùng bắp cải, có canh cải nấu cua, có món tôm rang me, còn có bí ngô xào trông vô cùng hấp dẫn, từng đĩa đang bốc mùi thơm phức. Triết Cẩn Phong cùng Khương Doãn Thiên ngồi ngay ngắn một bên, còn Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt ngồi một bên.

Thấy cô về nhà, Cẩn Nguyệt nhanh chóng nhảy xuống chạy về phía cô cất giọng lanh lảnh." Mẹ, mẹ mọi người chờ mẹ lâu lắm rồi đó! "

Triết Cẩn Phong cũng đứng dậy, tiến lên kéo ghế ra cho cô, ánh mắt đầy dịu dàng chu đáo." Em ngồi đi! "

Cô ngây ngốc ngồi xuống, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người trên bàn ăn." Chuyện gì đang xảy ra vậy? "

Khương Doãn Thiên tốt bụng nhắc nhở một câu." Em không nhớ nay là ngày gì hay sao?? "

Cô lắc đầu, nghi hoặc hỏi." Hôm nay là ngày gì?? "

Cẩn Thiên ngồi một bên, bây giờ mới lên tiếng." Nay là sinh nhật của mẹ, hai đứa con và ba đã chuẩn bị mọi thứ để làm mẹ bất ngờ, không ngờ mẹ hoàn toàn không nhớ!! "

Khương Doãn Thiên nghe xong lập tức đen mặt, lên tiếng phản bác." Nay, đồ ăn cũng là chú nấu, sao con chỉ kể có ba con và hai đứa vậy?? "

Trong lòng Khương Doãn Thiên đang gào thét, hai đứa cháu này chắc còn đang giận anh vụ lúc sáng đây mà!!! Đồ ăn trên bàn là anh chuẩn bị, mọi thứ đều là anh làm đó nha sao vài miệng hai đứa nhóc lại chỉ có công của chúng vậy!.

Khương Doãn Nguyệt bây giờ mới chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình, vì hôm nay quá bận rộn mà quên mất, mọi năm đều là do Lăng Hi nhắc cô, mà nay lại xảy ra chuyện nên chắc anh không nhớ.

Cô cảm động nhìn mọi thứ, lát sau mới nói." Cảm ơn hai đứa, cảm ơn anh Doãn Thiên. " Nói xong cô quay lại nhìn anh, ánh mắt đỏ hoe." Cảm ơn anh! "

Triết Cẩn Phong cười nhẹ, cất giọng." Cảm ơn gì chứ, em là vợ anh, anh chuẩn bị một bữa cơm thì có làm sao! "

Khương Doãn Thiên cầm nín luôn với cái nhà này, đúng là cha nào con nấy mà!!

Cần Thiên và Cần Nguyệt chạy vào bên trong, khi hai đứa bé đi ra thì trên tay đang bung một chiếc bánh kem, bên trên có một hình hoa oải hương trông vô cùng đẹp mắt.

" Mẹ, mẹ mau thổi bánh rồi cắt đi rồi chúng ta ăn thôi! " Cần Nguyệt lên tiếng, ánh mắt lấp lánh.

Cô gạt đầu, chờ Khương Doãn Thiên đốt nến xong, đèn trong nhà chợt tắt chỉ còn ngọn đèn trên chiếc bánh kem, cô chấp hai tay lại cầu nguyện.

Sau đó cô cúi xuống thổi nến, đèn trong phòng liền sáng lên, mọi người trong phòng ai cũng nở nụ cười vui vẻ, nhanh chóng ăn tối, cô cười tươi như hoa nở, ước gì họ sẽ mãi mãi hạnh phúc như vậy...

□ Author: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đoản 19

Sáng hôm sau, ánh nắng chiếu khắp nơi trong thành phố, ánh mặt trời xuyên qua nhánh lá hắt lên khuôn mặt ửng hồng tràn đầy hạnh phúc của Khương Doãn Nguyệt, cô vẫn còn ngủ rèm mi dày rủ xuống bờ môi đỏ mọng khẽ nhếch lên hoàn toàn không chút mọng mị nào!

Triết Cần Phong đứng bên đầu giường ánh mắt nhìn thẳng vào cô, lúc tối qua khi cùng nhau ăn uống tới khuya cô lại lấy lý do để tránh ngủ chung với anh, anh cũng không ép cô nhưng lúc anh đi uống nước lại thấy cô ngủ quên trên sofa, anh hết cách đành bế cô về phòng tự tay thay váy ngủ cho cô, quả thật lúc đó rất gian nan khi cơ thể cô lộ ra trước mắt anh, anh hoàn toàn không ngờ mình lại có phản ứng với cô, việc đó hại anh tắm nước lạnh vào một giờ sáng!!!

Để tránh tình trạng anh mất kiểm chế mà muốn cô anh đành đi ra sofa ngủ...

Anh cúi xuống, bàn tay vén những sợi tóc đang che khuất mặt cô để lộ làn da trắng mịn màng như da trẻ sơ sinh, do nằm quay ra ánh nắng nên gương mặt cô càng quyến rũ và đẹp hơn.

Gương mặt này, ánh mắt này, bờ môi này, mái tóc này...đang dần hiện lên trong đầu anh, càng ngày càng rõ nét thậm chí trong đầu anh hiện giờ đang vang lên vô số lời nói.

" Phong em yêu anh! "

" Cần Phong, anh có tin em không?? "

Vô số lời nói cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh, anh biết đó chính là giọng của cô.

" Anh nghĩ gì vậy?? " Đột nhiên một giọng nói mềm mại vang lên kéo anh thoát khỏi dòng hồi tưởng.

" À...không có gì, anh đánh thức em à? " Triết Cần Phong hít sau một hơi trả lời, ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh không thể nói mình đang cố nhớ lại được!

Khương Doãn Nguyệt nhìn anh có chút nghi ngờ, anh đang... nói dối cô, tại sao anh lại nói dối cô nếu lúc này cô không nhìn lầm thì hình như anh đang đầu đầu!!

Đột nhiên trong đầu cô vụt qua một ý nghĩ, dù chỉ trong ít giây nhưng nó cũng khiến cô sợ hãi, cô cố kiềm chế sự sợ hãi của mình cô lên tiếng:" Phong! Anh còn nhớ năm năm trước cái lúc mà chúng ta đi dạo ở bờ biển không, lúc đó anh nói với em một câu khiến cho em cả đời không quên được, tự nhiên nay em lại rất muốn nghe chính miệng anh nói lại một lần nữa cho em nghe! "

Tìm anh bất giác đập mạnh, lúc đó Cần Thiên vẫn chưa được sinh ra thì làm sao mà biết, cho nên cậu không hề nói cho anh biết, nhưng tại sao cô lại hỏi như vậy, chẳng lẽ cô đã nghi ngờ anh??

" Tại sao em lại muốn nghe chứ, hiện tại anh có lại trí nhớ nhưng cũng chưa có thể nhớ rõ hết được! " Triết Cần Phong cố làm ra vẻ bình tĩnh, anh biết cô nhất định sẽ không tin.

Đúng như anh đoán, cô hoàn toàn không tin, ánh mắt cô lướt qua tia thất vọng nhưng nỗi sợ trong lòng cô càng tăng thêm." Anh không nhớ hay là anh không hề nhớ ra bất cứ chuyện gì?? "

Cô cầu mong , anh là nhất thời không nhớ chứ đừng không nhớ gì..

" Không phải, là anh nhất thời không nhớ chứ làm sao có chuyện anh không nhớ được! " Anh ôm cô vào lòng, bàn tay khẽ vuốt vuốt tóc cô, anh nói thêm:" Để sau anh ráng nhớ lại, anh sẽ nói cho em nghe được không? "

Khương Doãn Nguyệt cũng không hỏi tiếp nữa, nhanh chóng đứng dậy làm vệ sinh cá nhân, nhưng khi cô vừa đứng dậy đã chợt nhớ ra điều gì, khoan...rõ ràng hôm qua cô mặc bộ váy chưa hề thay ra, còn nữa tối hôm qua cô ngủ ở trên sofa cơ mà sao bây giờ lại biến thành ngủ ở trong phòng rồi còn bộ váy ngủ này nữa.

Cô quay lại nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô thấy cô nhìn mình như vậy trán xuất hiện mồ hôi lo lắng không phải cô nhớ ra điều gì rồi chứ?

" Có chuyện gì sao? "

Khương Doãn Nguyệt chỉ chỉ vào bộ váy trên người mình, sau đó chỉ xuống giường, tò ý: Cái này là anh làm sao??

Trái tim đang lơ lửng của anh cúi cùng cũng rớt xuống, anh cười gian xảo một cái sau đó dùng giọng điệu mờ ám nói:" Đúng là anh làm thì sao nào?? Không phải trên người em cái gì anh cũng đã nhìn thấy sao, ngại gì chứ! "

Khương Doãn Nguyệt nhận ra giọng nói trâm chọc của anh, gương mặt ửng hồng, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vùng lên đánh vào ngực anh:" Đáng ghét! Em không nói chuyện với anh nữa, anh toàn chọc em! "

Nói xong cô định xoay người chạy đi, ai ngờ anh nhanh tay bắt cô lại cô bị mất trọng tâm ngã nhào xuống giường theo quán tính cô nắm lấy bả vai anh, anh cùng ngã xuống năn đề lên cô tư thế hai người cực kì ám muội, không khí trong phòng cũng lên đến cực điểm.

" Là em đang quyến rũ anh đúng không? " Triết Căn Phong không chịu ngồi dậy, bàn tay không an phận lướt trên người cô.

Khương Doãn Nguyệt vừa giận vừa thẹn, gương mặt ửng đỏ hất bàn tay anh ra : "Này em không quyến rũ anh nhé, anh không được làm càng đâu đấy! "

Triết Căn Phong không hề quan tâm sự tức giận của cô, ngược lại ánh mắt càng tối hơn, giọng nói trầm đục:" Tối qua anh đã tha cho em, nhưng bây giờ thì không được! "

Khương Doãn Nguyệt định lên tiếng phản bác chợt cửa phòng bị vóc dáng nhỏ bé của Cẩm Thiên đẩy ra:" Ba mẹ.... "

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng cậu không trốn ra ngoài như mấy đứa trẻ khác mà ngược lại còn đứng dựa vào cửa, khoanh hai tay vào nhau trông giống một ông cụ non, cất giọng lười nhác:" Ba à, tình lực của ba quả là mạnh mẽ đi hả?? Một giờ khuya còn đi tắm nước lạnh vậy mà bây giờ còn ở đây định làm chuyện người lớn sao, vậy mà còn không đóng cửa phòng nữa chứ! "

Thiện tai!!! Cậu không biết gì đâu nha, chỉ là vô tình thôi...

Câu nói của Cẩm Thiên làm cho hai người trong phòng đỏ mặt, cô vội đẩy anh ra, chỉnh sửa lại đồ xong vội hỏi con trai:" Con...con còn nhỏ thì biết gì chứ, ăn nói xàm bạ! "

Triết Căn Phong cũng hắng giọng, chuyện anh đi xả nước lạnh làm sao con trai mình lại biết còn nữa dám phá hỏng chuyện tốt của anh, anh cất giọng bức bối:" Con thì biết gì chứ! Mà con vào đây làm gì? Sao không ở ngoài chơi cùng em con và chú con? "

Cẩm Thiên nhún nhún vai, làm mặt vô tội:" Con cũng không muốn vào đây phá chuyện tốt của ba mẹ làm gì, chỉ là có một cô gái rất xinh đẹp tìm ba kìa!!! "

□ Author: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đoán 20

Bất giác lòng cô có cảm xúc rất bất an, cô quay sang nhìn anh cất giọng:" Cô gái mà Thiên nhi nói là trợ lý của anh à? "

Triết Căn Phong đứng dậy , chỉnh lại quần áo bị làm nhàu nhĩ sau đó từ tốn nói:" Anh cũng không biết, trước giờ anh không có trợ lý nữ, để anh xuống xem sao! "

Khương Doãn Nguyệt gật đầu cũng nhanh chóng đứng dậy:" Được, vậy có gì cứ mời cô ấy vào nhà chơi cũng được! "

Nói xong cô bước vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh nhưng cũng không xua tan được nỗi bất an đang dâng trào trong lòng cô, ngược lại nó càng

rõ rệt hơn, cô lắc mạnh đầu, trầm nghĩ chắc tại mình đa nghi quá thôi!

Triết Cẩn Phong vừa bước ra tới phòng khách, đã bị bóng dáng của cô gái làm cho chết sững, cô gái đó đang quay lưng về phía anh nhưng anh vẫn nhận ra được đó chính là Bạch Hạ Yên người đáng lẽ giờ đang phải ở thành phố A.

"Sao em lại ở đây!" Triết Cẩn Phong cất giọng thanh lạnh, trong mắt chỉ còn lại sự lạnh nhạt.

Bạch Hạ Yên nghe được giọng nói quen thuộc, cô ta xoay lưng lại khoe môi cười lên nụ cười dịu dàng: "Phong, em bay qua đây tìm anh, sẵn tiện cùng anh thử rượu cưới cho đám cưới của chúng ta!"

Đúng vậy, cô ta đã ở đây lâu lắm rồi với lại kết hoạch của cô ta là kéo Triết Cẩn Phong về nước và làm kết hôn với cô ta!

Đột nhiên đằng sau truyền tới tiếng bước chân nhất thời sắc mặt của anh khẽ thay đổi, anh quay lưng lại thì thấy cô đã đứng sau lưng mình, Bạch Hạ Yên đương nhiên cũng nhìn thấy cô, biểu cảm của cô khẽ đổi ánh mắt dò xét nhìn cô từ trên xuống dưới, mái tóc dài đen nhánh, đôi mắt to cùng với rèm mi khẽ đảo, sóng mũi cao làn da trắng sáng như sữa, lướt xuống dưới là bờ eo thon gọn đôi chân dài thẳng tắp hoàn toàn khác với trí tưởng tượng của cô ta, cô gái trước mặt vừa đơn giản mộc mạc vừa thanh tao, dù đã sinh con nhưng cô không hề xấu đi chút nào.

Không khí trong phòng khách nhất thời có chút ngột ngạt, hồi sau Bạch Hạ Yên mới cất giọng phá vỡ bầu không khí: "Chào cô, tôi là Bạch Hạ Yên tôi là..."

"Cô ấy là bạn của anh, cô ấy vừa đáp máy bay tới đây nên cần anh giúp đỡ cô ấy!" Triết Cẩn Phong biết cô ta định nói gì nên anh mở miệng ngắt ngang lời cô ta, không được nêu đề cho cô biết thì cô sẽ bị tổn thương mà anh đã hứa với Cẩn Thiên là sẽ không làm cô rơi nước mắt dù chỉ là một giọt đi chăng nữa...

Bạch Hạ Yên cười phụ họa, nhưng ánh mắt nhìn trực diện với anh lại lướt qua tia đau lòng cùng ủy khuất khó nắm bắt, nhưng đối với người có giác quan nhạy bén như anh thì chuyện đó quá dễ dàng, anh biết cô ta đang đau lòng vì lời nói của anh khiến anh vô cùng khó xử!

Bây giờ Khương Doãn Nguyệt mới cất giọng, vừa lạnh vừa có vẻ xa cách: "Chào cô!"

Không hiểu sao ánh mắt của cô ta nhìn anh có phần không đúng, cô không có thiện cảm với cô gái này xúu nào, nhưng vì lịch sự cho nên cô mới nhẹ giọng nói: "Cô ngồi đi!"

Bạch Hạ Yên đối với thái độ lạnh nhạt của cô không hề để tâm chỉ cười với cô một cái sau đó nói: "Tôi có công việc cần bàn với anh ấy, cô không phiền chứ?"

Nói xong cô ta khẽ đảo ánh mắt qua anh, tỏ ý: Chúng ta ra ngoài nói chuyện riêng!

Khương Doãn Nguyệt gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không phiền!" Cô quay sang nói với anh: "Anh cùng cô Bạch cứ nói chuyện, em cũng phải chuẩn bị đồ để đến từ trang đây!"

"Được!" Triết Cẩn Phong nhìn cô gương mặt có chút ôn nhu, hoàn toàn không còn vẻ mặt lạnh nhạt ban nãy nữa.

Bạch Hạ Yên xoay người đi ra ngoài vườn hoa, anh cũng đi theo sau hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế.

Anh ngồi xuống đối diện cô ta, cất giọng có chút tức giận: "Sao em lại biết anh ở đây??"

Bạch Hạ Yên cười nhẹ: "Em nghe từ trợ lý của anh!" cô ta ngừng lại sau đó nói tiếp: "Em không ngờ anh chỉ qua đây có mấy tuần mà ngữ khí nói chuyện với em lại thay đổi lớn như vậy!"

"Em có gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như vậy!" Triết Cẩn Phong không kiên nhẫn ngắt ngang lời cô ta, ngữ khí có chút không vui vẻ mặt vô cảm.

Ánh mắt Bạch Hạ Yên thoáng dao động, khẽ cười: "Cô ấy là ai??"

"Cô ấy là ai không quan trọng, em không cần bận tâm!" Anh nói, cuối cùng anh vẫn nên nói quyết định của mình ra: "Anh nghĩ..."

"Em biết anh định nói gì! Nhưng em không từ bỏ, cô ấy có quyền yêu anh thì em cũng có thể!"

Cô ta làm sao có thể buông tay chứ, cô ta nhất định phải nghĩ ra cách mới được!

Triết Cẩn Phong nhìn ánh mắt kiên định của cô ta, cũng không nói gì, lát sau cô ta tiếp lời: "Ba mẹ em cũng cần lời giải thích, anh cần cho họ lời giải thích đúng chứ?"

"Anh sẽ sắp xếp thời gian!" Triết Cẩn Phong đáp, ánh mắt điềm nhiên.

[...]

Khi hai người nói chuyện xong cũng gần trưa, anh nhìn đồng hồ đoán chắc cô cũng đi tới từ trang rồi cho nên anh bước vào nhà, đột nhiên Cẩn Thiên bước ra gương mặt nhỏ nhắn khó coi vô cùng.

" Bà cô đó là ai? Vị hôn thê của ba sao? " Cẩn Thiên cất giọng chất vấn, ngữ khí châm chọc.

Triết Cẩn Phong sao không hiểu suy nghĩ của con trai, anh nói:" Đúng, nhưng ba đã nói rõ với cô ấy rồi! "

Cẩn Thiên phóng ánh mắt về phía anh:" Vậy thì được, nhưng ba cũng phải nói với mẹ, nếu mẹ biết sẽ càng đau lòng hơn! "

Cậu hoàn toàn không tin bà cô đó xúu nào, nhưng cũng không muốn làm khó ba xúu nào.

Bên kia tửu trang, đang bận bù đầu bù cổ thì điện thoại đột nhiên vang lên, cô nhìn lướt qua màn hình thấy hiện lên cái tên của Lăng Hi, cô mỉm cười nhận máy.

" Lăng Hi! " Khương Doãn Nguyệt nhẹ giọng nói, ánh mắt vô cùng nhu hòa.

" Nguyệt Nguyệt hôm trước không chúc mừng sinh nhật của em được, xin lỗi em! " Lăng hi dùng tay gõ gõ lên mặt bàn, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ coi như không có chuyện gì xảy ra.

" Không có gì đâu, mà hôm nay anh gọi cho em có việc gì sao? "

Lăng Hi đáp, ánh mắt xẹt qua tia nguy hiểm:" Đúng, hôm nay anh tìm em có việc! " anh ta ngừng lại sau đó nói tiếp:" Về chuyện của Triết Cẩn Phong!!! "

□ Author: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đoàn 21

" Chuyện của Cẩn Phong sao??? " Khương Doãn Nguyệt nghi hoặc hỏi, mắt vẫn dán chặt vào bàn hợp đồng trên tay.

" Đúng! " Lăng Hi đáp, nụ cười giảo hoạt trên khóe môi càng rộng hơn.

" Được, vậy anh nói đi! " Cô nhẹ giọng nói, cứ tưởng Lăng Hi sẽ chúc phúc cho anh và cô nên đồng ý ngay.

Lăng Hi bên kia hắng giọng, ánh mắt thâm trầm:" Thật ra lúc trước anh đã cho người điều tra Triết Cẩn Phong, và kết quả là anh ta đã có vị hôn thê ở thành phố A, cô gái đó gia cảnh rất tốt là thiên kim tiểu thư của Bạch gia cũng là bác sĩ nổi tiếng lúc trước từng cứu Triết Cẩn Phong nên hai người họ đã nảy sinh tình cảm, còn có...họ đã lên kế hoạch đám cưới vào cuối tháng!! "

Đầu bên đây, đối với cô tin tức này quá sốc khiến cô nhất thời ngây ngốc, đám cưới, đám cưới, đám cưới!!! Trong đầu chỉ còn hiện lên hai chữ đám cưới của anh và người khác.

Đầu bên kia tỏ ra sốt ruột, Lăng Hi cất giọng lo lắng:" Nguyệt Nguyệt!!! Em có bị làm sao không, thật ra anh đã muốn nói cho em biết nhưng...anh sợ em tổn thương, anh muốn nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của em cho nên đành nhẫn xuống, anh... Xin lỗi! "

Khương Doãn Nguyệt im lặng rất lâu, rất lâu...trái tim tưởng chừng đang dần sống lại sau bao nhiêu đau khổ, nhưng nó vừa được nhìn thấy một chút ánh sáng thì lại bị dập tắt bỗng chốc nó trở nên nguội lạnh, cô cứ tưởng nước mắt mình sẽ rơi nhưng mắt cô hoàn toàn không có lấy một giọt nước mắt nào nhưng ngược lại ánh mắt cô vô hồn tựa như đang lạc vào thế giới riêng của mình...

Lát sau Lăng Hi cứ tưởng cô đã ngắt máy, ai ngờ cô đột nhiên lên tiếng giọng nói không nghe ra bất cứ cảm xúc gì:" Lúc trước anh không nói, vậy tại sao bây giờ lại nói? Anh cứ mặc em chìm trong hạnh phúc nhất thời này, tại sao lại nói ra khiến em đau khổ tột cùng như vậy, tại sao chứ?? "

Nói xong cuối cùng hốc mắt cô bắt đầu đỏ ửng lên, một làn nước mỏng hiện lên đáy mắt cô khiến nó càng mong lung hơn. Bây giờ trái tim cô đang ở vực sâu không đáy, những người đi qua đi lại nhìn cô với vẻ mặt ngờ ngác, có những người nhìn cô với thái độ thương hại, hiểu kì, tò mò...

Lăng Hi nhẹ giọng nói, vừa dịu dàng vừa đau lòng:" Nguyệt Nguyệt, anh biết anh không nên nói ra, anh biết bản thân mình không quên được em nhưng anh đã đắn đo suy nghĩ rất lâu mới đưa ra được quyết định này! "

Khương Doãn Nguyệt nghẹn ngào, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại:" Anh không sai, nhưng em muốn tin anh ấy một lần nữa, em muốn nghe chính miệng anh ấy nói cho em biết, xin lỗi anh Lăng Hi! "

Đúng, cô muốn nghe chính miệng anh nói ra...

Mặt Lăng Hi biến sắc, gân xanh nổi lên thể hiện rõ sự tức giận tột độ của anh ta, nhưng anh ta nhanh chóng điều chỉnh lại giọng nói:" Được, nhưng em

phải nhớ anh luôn ở bên cạnh em! "

" Cảm ơn anh! "

[...]

Trong căn nhà gỗ, Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đang ngồi trên sofa coi tivi, miệng đang nhai khoai tay chiên.

Còn Triết Cẩn Phong thì nói có việc bận nên đi ra ngoài, Khương Doãn Thiên cũng nói muốn đi tham quan thành phố để hít thở không khí không biết chừng nào về nên căn nhà bỗng yên tĩnh đến lạ, chỉ có tiếng động phát ra từ tivi.

Đột nhiên cánh cửa bật mở, bóng dáng cô độc của cô bước vào, hốc mắt đỏ hoe.

Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt hốt hoảng nhìn mẹ, hai bóng dáng nhỏ nhắn chạy lại kéo tay cô, Cẩn Nguyệt cất giọng lo lắng: " Mẹ, mẹ sao vậy? "

Tại sao mẹ chỉ đi có mấy giờ khi quay về đã trở thành như thế này??

Cẩn Thiên cũng vội tiếp lời: " Đúng đó mẹ, có phải đã xảy ra chuyện gì không ạ? Mẹ ơi đừng khóc mà! "

Trên đời này cậu không sợ gì, chỉ có một thứ khiến cậu sợ nhất đó chính là chứng kiến mẹ cậu khóc, chứng kiến những giọt nước long lanh của mẹ mình rơi xuống.

Cô nhìn con trai và con gái của mình, hít sâu một hơi nuốt hết nước mắt vào trong cổ gắng nở nụ cười gượng: " Mẹ không sao, hai đứa không cần lo! "

Nói xong cô ôm cả hai vào lòng hôn vào má con trai và con gái, sau đó bói: " À... ba con đâu rồi? "

Cẩn Thiên cuối cùng thở phào, cái miệng nhỏ khẽ nói: " Ba có việc nên đi ra ngoài rồi ạ, à ba nhắn với mẹ là chờ ba cùng về ăn cơm, ba sẽ về sớm thôi! "

Cô gật đầu, đứng dậy: " Đừng ăn nhiều khoai tay quá có biết chưa! " Dặn dò mấy

câu cô xoay người đi vào phòng.

Khi Triết Cẩn Phong về tới căn nhà gỗ cũng đã gần tối, khi anh vừa mới mở cửa nhà đã thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Cẩn Thiên đang ngồi ở sofa, ánh mắt thất thần như đang suy nghĩ gì đó.

Anh thay giày, quan tâm hỏi: " Con đang suy nghĩ gì vậy? "

Lời nói của anh cắt ngang dòng suy nghĩ của Cẩn Thiên, cậu ngẩng đầu lên hỏi anh: " Ba... có làm lộ kế hoạch của chúng ta không? "

Cậu cũng không biết có phải lúc trưa mẹ đã biết điều gì rồi không, nếu như kế hoạch của cậu bị lộ thì có thể mẹ cậu sẽ giận lây cả cậu rồi còn gia đình cậu sẽ không thể hạnh phúc được!

Triết Cẩn Phong thần nhiên trả lời, ánh mắt vô cảm: " Không, mẹ con vẫn rất bình thường mà, ba không thấy mẹ con có nghi ngờ gì! "

Không phải lúc sáng cô vẫn còn rất bình thường sao, thậm chí còn rất ngượng ngùng đỏ mặt sao nhưng lại bị thằng ranh con của mình phá đám chứ.

" Không thể nào, lúc trưa mẹ có biểu hiện rất lạ có vẻ như đang có tâm sự gì đó! "

Anh cũng im lặng, ánh mắt trầm ồm hơi thở nhẹ nhàng lát sau mới nói: " Để ba lên đó xem sao, con ở đây đợi đi! "

Nói xong anh xoay người đi vào phòng ngủ, không hiểu sao lòng anh dâng lên dự cảm không lành, không phải giống như Cẩn Thiên nói là cô đã biết gì đó rồi đúng không! Anh đẩy cửa bước vào, cô đang ngồi yên tĩnh trên giường, hai chân co rút lại cái đầu nhỏ nhắn của cô dựa lên trông như có tâm sự gì đó, cô không hề nhìn thấy anh.

Bóng dáng cô độc của cô khiến anh đau lòng, anh nhẹ nhàng đi lại ngồi xuống trước mặt cô bàn tay to lớn khẽ chạm vào gương mặt cô, hành động của anh đã đánh thức cô, cô giương đôi mắt đượm buồn lên nhìn anh rèm mi khẽ chớp.

" Em làm sao vậy? " Triết Cẩn Phong nhẹ giọng hỏi, gương mặt lo lắng, giọng nói trầm ồm.

Cô cứ nhìn thẳng vào đôi mắt anh, không trả lời, cô rất muốn biết đằng sau đôi mắt lo lắng dịu dàng của anh là cảm xúc gì, cô rất muốn biết tận sâu dưới đáy lòng có quan tâm đến cảm xúc của cô không, cô cũng rất muốn biết ở trong tim anh có cất giấu bóng hình của người con gái khác hay không cô cũng muốn biết mình ở vị trí nào trong tim anh!

Anh thấy cô rất lâu không trả lời liền hỏi bàn tay khẽ lay cô: " Nguyệt Nguyệt! "

Khương Doãn Nguyệt hít một hơi, cất giọng thanh lạnh ánh mắt nhìn trực diện vào đôi mắt anh: " Bạch Hạ Yên có phải là vị hôn thê của anh? Và hai người sắp làm đám cưới có phải không? "

Chương 22: Đoản 22

Ánh mắt anh lướt qua tia hoảng hốt, lời nói của cô như tiếng sét đánh ngang tai, một lúc lâu sau anh mới nói giọng nói nhu hòa nhưng đầy kiên định: "Đúng! "

Anh không muốn lừa dối cô, nhưng anh cũng đã có ý định sẽ nói cho cô biết nên anh không giấu giếm nà thẳng thắn thừa nhận.

Khương Doãn Nguyệt cười lạnh, tia hi vọng trong mắt cô biến thành tuyệt vọng, giọng nói đầy lạnh nhạt: "Thì ra anh lại nói dối em, Triết Căn Phong tại sao lại lừa dối tôi? Năm năm trước cũng vậy mà năm năm sau cũng vậy, tại sao anh đã ra khỏi trái tim tôi tại sao lại quay lại khiến nó đau đớn như vậy chứ? "

Đúng vậy, nếu như lúc đó anh không tới thành phố này thì tưởng chừng cô đã quên được anh, nếu như anh không nhớ lại thì hay biết mấy!

Triết Căn Phong kinh ngạc, ánh mắt của cô quá lạnh lùng khiến anh ngạc nhiên, anh biết cô đã hiểu lầm nên vội giải thích: "Nguyệt Nguyệt em nghe anh giải thích đã, anh đã định nói với em về chuyện của Bạch Hạ Yên nhưng vẫn chưa có thời gian, bây giờ anh đã nói rõ ràng với cô ta em... "

"Đù rồi! " Khương Doãn Nguyệt lên tiếng ngắt ngang lời của anh, cô không muốn nghe anh nói nữa, một tầng sương mờ tràn lên khóe mi cô, cô gắt gao kiềm nén.

"Anh đi ra ngoài đi! Em muốn nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta nói tiếp! " Cô lên tiếng, thân hình nhỏ nhắn nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu, cô thật sự rất mệt mỏi...

Triết Căn Phong muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bất gặp hành động của cô thì im bất thờ dài tiến lên chỉnh lại đèn trong phòng sau đó nhìn cô một cái rồi rời đi.

Khi bóng dáng cô độc của anh khuất dần sau cánh cửa, cô kéo chăn ra những giọt nước mắt long lanh chảy xuống gò má của cô thấm vào gối sau đó biến mất, nước mắt cứ thế tuông rơi cuối cùng cô cũng kiệt sức mà thiếp đi, rèm mi dài nặng nề khép lại!!!

Ngày hôm sau khi cô thức dậy đã là giữa trưa mặt trời đã lên cao, cô chậm rãi mở mắt nhìn lướt qua chỗ trống bên cạnh, không có dấu hiệu đã nằm qua cô thờ dài ánh mắt lướt qua khung cửa sổ thấy bên ngoài đã tỏa nắng cô mới ngồi dậy đi vào phòng tắm, nhìn vào chiếc gương lớn thấy đôi mắt đã khốc đến sưng đỏ cô nhẹ thờ dài khom xuống xúc miệng.

Sau khi vệ sinh xong cô thấy một chiếc váy màu hồng nhạt trông cô cũng thanh lịch và nhẹ nhàng, cô trang điểm một chút phần mới có thể làm cho đôi mắt bớt sưng đi.

Ở ngoài phòng khách, Triết Căn Phong đang ngồi trên sofa gương mặt mệt mỏi, Căn Thiên ngồi đối diện anh nhìn chăm chăm vào anh, lát sau mới lên tiếng: "Ba làm sao vậy? "

Triết Căn Phong lướt ánh mắt qua cậu con trai, tâm tình phức tạp nói: "Mẹ con đã biết chuyện đó! "

Ánh mắt Căn Thiên thoáng ngây dại, cậu lên tiếng hỏi nhưng có phần chặc chặc: "Chuyện giữa ba và cô Bạch Hạ Yên đó? "

Anh gật đầu, khẽ nhắm mắt lưng tựa vào ghế, anh cũng không biết vì sao cô lại biết chuyện đó chuyện này chỉ có anh và Căn Thiên biết vậy ai nói cho cô biết??

Khoan... Bạch Hạ Yên! Đúng rồi tại sao anh lại không nghĩ ra là cô ta chứ?

"Vậy mẹ có nói gì về chuyện ba không hề nhớ lại hay không? " Căn Thiên hỏi ánh mắt đầy lo lắng.

"Không có! " Anh nhẹ nhàng đáp, ánh mắt vẫn khép chặt hoàn toàn không nhìn thấy một bóng dáng đang đứng bất động trong góc.

Cuộc trò chuyện giữa Căn Thiên và Triết Căn Phong hoàn toàn lọt vào tai cô không sót một chữ, thì ra là con trai cô đã biết về chuyện của anh đã có hôn ước về người khác, thậm chí còn cùng anh đóng kịch nói rằng anh đã nhớ lại thì ra mọi thứ đều là giả dối vậy mà cô cứ tưởng mọi thứ đã trở nên yên bình, anh và cô sẽ sống hạnh phúc với nhau khiến cô đã phụ lòng của Lăng Hi thậm chí còn không tin tưởng anh ta!

* Xoảng * Ly nước trên tay cô rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo vỡ tan, nước và thủy tinh bắn vào chân cô, bị thủy tinh bắn trúng chân cô đã bị xước rách da vài tia máu hiện lên. Âm thanh đã thu hút ánh mắt của Căn Thiên cậu quay đầu lại nhìn thấy cô cậu bất giác tròn mắt, anh cũng bị tiếng động làm cho giật mình nhanh chóng mở mắt nhìn thấy cô lạnh lẽo đứng đó dưới sàn đầy mảnh vỡ thủy tinh.

Ánh mắt anh chột co rút, anh đứng bật dậy phản ứng đầu tiên của anh đó chính là cô đã nghe hết tất cả!

" Mẹ! "

" Nguyệt Nguyệt! "

Anh và Cẩn Thiên đồng thanh lên tiếng, trong lòng cả hai dâng lên dự cảm không lành. Cẩn Thiên cũng đã biết mẹ mình đã nghe hết, cậu muốn tiến lên đi về phía cô thì đã bị giọng nói lạnh nhạt của cô làm cho bất động!

" Con đừng gọi ta là mẹ! " Khương Doãn Nguyệt cất giọng, ánh mắt vô cảm nhìn cậu. Cậu đâu hề biết rằng khi nói những lời đó lòng cô đau đớn không thối, ai nữ nói vậy với đứa con mình mang thai chín tháng mười ngày đứt ruột đẻ ra, cô xem Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt như sinh mệnh của mình, khi cô ôm con trai từ tay y tá thì lòng cô vui khôn tả xiết, nhưng cô không ngờ con mình lại lừa dối mình.

Cẩn Thiên vô thức run lên, năm năm nay cô không hề nói chuyện với cậu bằng giọng lạnh lùng đó vậy mà hôm nay cô lạnh lùng thốt ra, khóe mắt cậu đỏ ửng vô thức nói:" Mẹ! "

" Nguyệt Nguyệt! Sao em lại nói như vậy Thiên nhi! " Triết Cẩn Phong nhìn cô, anh biết cô thương nhất là con trai với con gái của mình, vậy mà hôm nay cô lại nói ra những lời như vậy hẳn là tổn thương vô cùng lớn.

" Triết Cẩn Phong anh im miệng đi! " Khương Doãn Nguyệt như biến thành người khác, ánh mắt đầy thất vọng và lạnh lẽo không còn nhu hòa và dịu dàng như thường ngày.

Anh hơi bất ngờ trước lời nói của cô, Cẩn Thiên cũng giật mình.

" Sao hai người lại im lặng như vậy? Tại sao không giải thích với tôi đi, tại sao không nói với tôi là anh đang đùa bỡn tôi hoặc là anh đã lấy lại kí ức đi! Còn con nữa Cẩn Thiên, tại sao lại không nói với ta rằng con cùng ba con lừa gạt ta! Tại sao hai người lại thích lừa gạt tôi vậy, còn có chuyện gì mà tôi chưa biết không? Ví dụ như bữa tiệc sinh nhật khó quên? Hay là buổi sáng lãng mạng gì đó đều nằm trong kế hoạch của hai người!! " Mấy từ cuối cô gần như hét lên, bước chân loạng choạng tiến lên vài bước không hề để ý phía dưới sàn đầy mảnh vỡ.

Mảnh vỡ đâm vào lòng bàn chân cô máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả sàn nhà, ngược lại cô không hề thấy đau chút nào vì hiện tại vết thương trong lòng cô đang rách ra máu chảy không ngừng.

Mất thấy chân cô đầy máu, lòng anh đau như cắt anh hốt hoảng muốn tiến lên giọng đầy lo lắng:" Nguyệt Nguyệt! Cẩn thận. "

" Anh đừng đến đây! " Khương Doãn Nguyệt lùi lại, mảnh vỡ càng đâm sâu thêm.

Nói xong cô quay người trở lại phòng, đóng cửa thật chặt cô tựa lưng vào cánh cửa khóc thật lớn như đứa trẻ cô độc mặc kệ bên ngoài anh gõ cửa gọi tên cô, anh gõ cửa đến tay cũng rom rớm máu còn cô ở trong khóc đến lạc cả giọng.

Cô khóc rất lâu, rất lâu tựa hồ như nước mắt luôn kìm nén suốt mấy năm trời, khóc cạn cả nước mắt của một đời người, ông trời thật quá bất công với cô, không bao giờ cho cô một hạnh phúc trọn vẹn!!!

[...]

Ở một nơi khác trên tầng cao nhất của công ty Hải Đế, Lăng Hi đang dựa lưng vào ghế nhàn nhã thưởng thức rượu vang ánh mắt vô cảm phóng ra ngoài thành phố những xe cộ đi lại cứ như hạt cát nhỏ bé.

Công ty Hải Đế này chính là tâm huyết của anh ta, khi vừa mới đến thành phố Provence này anh ta đã sáng lập ra nó với chuyên ngành kinh tế, ngành nghề gì cũng kinh doanh quan trọng nhất vẫn là sản xuất rượu vang , chỉ trong vòng 3 năm ngắn ngủi mà anh ta đã đưa Hải Đế phát triển vững mạnh cả trong nước lẫn ngoài nước lợi nhuận mỗi năm đều kên đến hàng tỷ khiến nhiều người hâm mộ với cả ngoại hình điển trai của anh ta khiến biết bao cô gái phải trầm thương trầm nhớ nhưng trái tim anh ý chỉ hướng về một mình cô mà thôi!

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bạch Hạ Yên với chiếc màu đỏ nóng bỏng bước vào, ánh mắt phong tình vạn chủng nhìn anh ta.

" A Hi! " Bạch Hạ Yên dịu dàng gọi, giọng ngọt ngào như rót mật vào tai.

Lăng Hi lướt ánh mắt qua mặt cô ta, cất giọng lạnh nhạt:" Em đến đây làm gì? "

Bạch Hạ Yên không quan tâm đến khẩu khí lạnh nhạt của anh ta, vẫn dịu dàng nói:" Không có gì là không được đến tìm anh sao? "

Lăng Hi im lặng không nói gì chỉ là đôi mày thanh tú khẽ chau lại, Bạch Hạ Yên biết rằng anh ta sắp hết kiên nhẫn nên đành lên tiếng:" Được rồi! Em đã nghĩ ra cách khiến Triết Cẩn Phong quay về bên cạnh em, theo như em quan sát là anh ta vẫn chưa thật sự nhớ lại! "

Ánh mắt Lăng Hi vẫn không có gì kinh ngạc như thể anh ta đã biết rất rõ rồi, anh ta chỉ mở miệng nói:" Cách gì? "

Bạch Hạ Yên nhón người đến, nhẹ giọng nói vào tai anh ta, nói xong cô ta khẽ cười gian xảo.

Lăng Hi nghe kế hoạch của cô ta, ánh mắt lướt qua tia thích thú cùng hài lòng, gật đầu nói: "Được, em cứ như vậy mà làm! "

Vừa dứt lời, điện thoại trên bàn của anh ta rung lên, anh ta cầm lên bên trên hiển thị tên của cô, là tin nhắn của Khương Doãn Nguyệt gửi cho anh ta với nội dung vô cùng ngắn gọn nhưng thể hiện đầy sự kiên định.

* Lăng Hi chúng ta tổ chức hôn lễ đi! *

□ Author: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Doãn 23

Sau khi đọc dòng tin nhắn khoe môi Lăng Hi chậm rãi giương lên nụ cười đắc ý, anh ta nhấp một ngụm rượu. Bạch Hạ Yên hiếu kỳ nhìn anh, cô ta lướt ánh mắt qua màn hình điện thoại lập tức kinh ngạc.

"Cô ta và anh sẽ kết hôn?" Bạch Hạ Yên không cam lòng cất giọng không chút vui vẻ, làm sao cô ta vui được chứ?

Lăng Hi gật đầu, ý cười tràn lan trên mặt: "Đúng! "

Anh ta đã đợi câu nói này suốt mấy năm nay, nên trong lòng có đôi chút đắc ý.

Mặt Bạch Hạ Yên tối lại, sự ghen tuông hiện lên trong mắt cô ta, giọng nói cũng tràn đầy sự ghen tị: "Không phải lúc trước kế hoạch của chúng ta là em sẽ kết hôn cùng với Triết Cẩm Phong sao? "

"Đương nhiên chúng ta vẫn tiến hành theo kế hoạch! Mà không phải như vậy càng thuận lợi hơn sao?" Lăng Hi lạnh nhạt nói, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt cô ta.

Bạch Hạ Yên cảm nhận được khí lạnh từ anh ta nên im bật, thu lại cảm xúc nói: "Được! "

Nói xong cô ta đứng dậy rời đi, khi bóng dáng cô ta khuất sau cánh cửa Lăng Hi mới chậm rãi cầm điện thoại lên gửi cho cô một tin nhắn.

* Được, tất cả cứ để anh chuẩn bị! * Nội dung rất ngắn gọn, không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Ở bên kia, khi gửi xong tin nhắn Khương Doãn Nguyệt mặt mày bỏ điện thoại xuống nhắm mắt lại.

Đột nhiên cửa phòng bị đá tung ra, Triết Cẩm Phong đi vào nhìn thấy cô nhắm mắt lại người nằm dưới đất anh cứ lo cô bị gì, sau khi dùng tay lay cô vài cái cô chậm rãi nâng mí mắt lên ánh mắt đỏ hoe.

"Nguyệt Nguyệt! " Anh thở phào nhẹ giọng gọi tên cô, ánh mắt xót xa.

Khương Doãn Nguyệt không trả lời anh cứ như vậy nhìn anh. Triết Cẩm Phong cũng không ép cô, chỉ đành ngồi xuống bên cạnh cô ánh mắt lướt nhanh qua màn hình điện thoại còn đang nhập nhồn của cô.

Dù chỉ lướt nhanh qua nhưng anh đọc được trên đó ghi gì, ánh mắt anh biến thành lạnh lùng anh cất giọng tựa như Diêm La khiến nhiệt độ căn phòng giảm xuống gần như mức không: "Nguyệt Nguyệt! Tại sao em lại quyết định như vậy? "

"Tôi quyết định như thế nào là chuyện của tôi, cần anh quan tâm sao? Người anh nên quan tâm chính là Bạch Hạ Yên kia! " Cô cười lạnh trả lời anh, đối với khí lạnh tỏa ra từ người anh cô gần như không sợ một chút nào.

Triết Cẩm Phong đối với sự lạnh nhạt của cô có chút không quen, anh đành hạ giọng xuống bàn tay đưa lên định chạm vào mặt cô nhưng bị cô lạnh lùng gạt ra: "Anh đừng chạm vào tôi, anh đi ra ngoài đi! "

"Được, em nghỉ ngơi đi. " Triết Cẩm Phong sợ cô tức giận nên nhẹ giọng nói, đứng dậy đi ra ngoài.

Khi bóng lưng cô độc của anh khuất dần sau cánh cửa nước mắt cô gắt gao kiềm chế bấy giờ cũng chảy xuống, lòng bàn tay vì bị móng tay đâm vào mà đỏ ửng lên.

Triết Cẩm Phong đi ra phòng khách, cơ thể to lớn của anh dựa vào sofa hai tay luồn vào mái tóc của mình, khi anh nhìn thấy dòng tin nhắn đó của cô tựa hồ như có hàng vạn mũi kim chỉ chít đâm vào lòng anh khiến nó đau đến tận tâm can.

Cần Thiên và Cần Nguyệt vừa bước vào nhà thì thấy anh ngồi đó, cặp nhũn đôi mày lại: "Ba làm sao vậy? "

Anh chậm rãi mở mắt." Mẹ con đã quyết định kết hôn cùng người khác! "

" Sao? " Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đồng thanh hét lên, đối với cậu và cô bé đây quả thật là tin tức rất sốc, không mẹ cậu không thể kết hôn với người khác.

" Ba đã ngăn cản mẹ hay chưa?? Chắc là mẹ còn giận chúng ta về vụ đã nói dối mẹ, ba mau đi xin lỗi mẹ đi! " Cẩn Thiên nói, ánh mắt đen tràn ngập sự lo lắng.

Triết Cẩn Phong dùng tay ấn vào huyệt thái dương, cất giọng:" Ba đã xin lỗi mẹ con, nhưng mẹ con còn không muốn nói chuyện với ta! "

Anh thật sự cũng không biết nên làm sao mới phải, không được anh không thể để cô đi kết hôn cùng người khác.

Cẩn Nguyệt đứng một bên, đôi tay nhỏ bé bấu chặt vào chiếc váy công chúa của mình, quả thật cô bé đã nghe Cẩn Thiên kể lại tất cả mọi chuyện cô bé cũng rất đau lòng.

Cẩn Thiên đứng một bên, định lên tiếng như bị tiếng chuông điện thoại của anh ngắt ngang.

Triết Cẩn Phong nhìn lướt qua màn hình, bên trên hiển thị cuộc gọi của Bạch Hạ Yên.

Anh nhớ tới chuyện hôn sự giữa anh và cô ta bị cô biết được là do cô ta nói, anh nhận máy với vẻ mặt lạnh lẽo, giọng nói cũng không có chút ôn nhu nào:" Có chuyện gì? "

Bên kia Bạch Hạ Yên cũng ngây ngốc với giọng lạnh lẽo của anh, nhưng cô ta nhanh chóng giấu đi vẻ sợ hãi đó, cất giọng:" Em muốn gặp mặt anh để nói về đám cưới của chúng ta! "

Triết Cẩn Phong cười lạnh:" Hình như tôi và cô đâu còn gì để nói, đám cưới đó sẽ không diễn ra! "

" Anh vội chia rạch giới giữa chúng ta làm gì? Dù gì em và anh cũng ở bên nhau năm năm anh cũng nên nể mặt em cùng nhau ăn bữa cơm cuối cùng coi như chia ta chứ? Đúng không? " Bạch Hạ Yên khẽ nói, ánh mắt phong tình nhìn ly rượu trong tay.

Triết Cẩn Phong nghĩ, cũng đến lúc nói rõ với cô ta nên đành gật đầu đồng ý:" Được, tối nay tôi sẽ đến, địa điểm tự cô sắp xếp! "

Nói xong anh ngắt máy, buông điện thoại xuống, Cẩn Thiên đứng bên cạnh nghe từ đầu đến cuối cũng không nói gì, thật ra tâm trạng cậu đang vô cùng rối loạn.

[...]

Chỗ gặp mặt của anh và Bạch Hạ Yên là nhà hàng nổi tiếng giữa trung tâm thành phố, sự xa hoa của nó khiến nhiều người phải trở mắt, nói là nhà hàng cũng không đúng mà nói là khách sạn cũng không đúng, vì phía dưới là nhà hàng mà phía trên là khách sạn, giá ở đây có thể nói là cao nhất.

Ở trong phòng dành khách VIP, trên bàn bày đủ mọi món ăn mà Triết Cẩn Phong ngồi đối diện với Bạch Hạ Yên.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy màu đỏ, gương mặt trang điểm tinh tế khiến cô ta càng thêm quyến rũ. Chiếc váy rất ngắn tôn lên đôi chân dài thẳng tắp, phía trên lộ ra xương quai xanh xinh xắn.

" Tôi không có thời gian, có gì cô cứ nói nhanh! " Triết Cẩn Phong khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng nhàn nhã.

" Cứ từ từ, dù gì đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta anh vội gì chứ? " Bạch Hạ Yên nói xong, đứng dậy khui chai rượu vang rót vào hai cái ly, đưa anh một ly.

Anh cũng không từ chối, đưa tay nhận chiếc ly không uống vội mà để chiếc ly lên bàn.

" Tôi mong có nói thì giữ lấy lời! " Triết Cẩn Phong nghiêm nghị nói, ánh mắt sắc bén nhìn cô ta.

Bạch Hạ Yên gật đầu, vươn tay gấp đồ ăn bỏ vào bát của anh nhỏ giọng nói:" Được, anh mau ăn đi, đồ ăn ở đây rất ngon! "

Triết Cẩn Phong không cầm đũa mà chỉ cầm ly rượu lên uống một ngụm sau đó mới gấp đồ ăn cho vào miệng, quả đúng như cô ta nói đồ ăn ở đây mùi vị cũng không tệ.

Ánh mắt anh không hề nhìn thấy nụ cười nham hiểm xuất hiện trên gương mặt của Bạch Hạ Yên, nhưng nó nhanh chóng biến mất cô ta cũng vươn tay gấp đồ ăn cho vào miệng mà không hề đụng đến một giọt rượu nào!

Ngày hôm sau ánh nắng len lỏi vào ngôi nhà gỗ màu trắng của cô, Khương Doãn Nguyệt làm vệ sinh cá nhân xong thì đi ra phòng khách, lúc đi ngang qua phòng khách mà lúc trước Khương Doãn Thiên ngủ cô mở cửa nhìn vào trong thấy trên giường không hề có bóng dáng của Triết Cẩn Phong, vậy là tối qua anh không ở đây!

Cô cũng không để ý nên đi một mạch ra ngoài, nhanh chóng đi đến tầng trệt.

Ở khách sạn, trong phòng dành cho khách VIP Bạch Hạ Yên đang nằm trong lòng Triết Cẩn Phong thân thể hai người không một mảnh vải che thân.

Dưới sàn nhà quần áo của nam lẫn nữ rơi tứ tung thể hiện tối hôm qua đã có một trận hoan ái kịch liệt xảy ra.

Triết Cẩn Phong nhúc nhích cơ thể, ánh mắt chậm rãi mở ra nhìn lướt qua khung cảnh mờ mờ ảo ảo trước mặt.

Đột nhiên ý thức được đã có chuyện gì xảy ra, anh ngồi bật dậy cái chần do động tác của anh mà trượt xuống lộ ra vòm ngực rắn chắc với làn da màu đồng, lướt xuống dưới là vật nam tính to lớn khiến bao nhiêu người nhìn thấy điều đỏ mặt.

Triết Cẩn Phong lướt ánh mắt sắc bén qua bên cạnh thấy Bạch Hạ Yên đang ngủ ngon nằm đó thân thể đầy vết hôn chỉ chút đỏ rục phía dưới còn đọng lại vết máu và tinh dịch rõ ràng tối qua đã chịu không ít giày vò.

Nhất thời sự tức giận dâng trào trong lòng anh, chết tiệt tối qua anh đã bị cô ta đánh thuốc mà xảy ra quan hệ với cô ta.

Anh bước vào phòng tắm, kì cọ cơ thể sạch sẽ nhưng trên làn da màu đồng vết hôn vẫn còn đó khiến sát khí anh tỏa ra muốn đóng băng phòng tắm, anh cứ ngỡ cô ta đã nhìn thấu không ngờ còn giờ trò bì ổi này.

Khi anh bước ra thì thấy cô ta đã thức, thân thể nóng bỏng đã được quần quanh khăn tắm ánh mắt phong tình vạn chủng nhìn vào chất lỏng màu đỏ trước mặt đối với sự tức giận của anh cô ta không hề quan tâm.

"Tôi không ngờ cô lại dám làm như vậy!" Triết Cẩn Phong nhặt chiếc áo somi của mình vào mặc lên ngay trước mắt cô ta, gương mặt lạnh lẽo như Diêm La.

Bạch Hạ Yên cười khê:"Sao? Anh không ngờ chứ gì? Mà thôi dù gì chúng ta đã trải qua một đêm khó quên rồi mà anh tức giận làm gì chứ!"

"Cô im miệng ngay cho tôi!" Anh cất giọng cảnh cáo, bàn tay siết chặt cơ hồ muốn giết chết cô ta.

"Được thôi!" Bạch Hạ Yên gạt đầu khêu môi nhếch lên nụ cười giảo hoạt, cô ta nhấp một ngụm rượu.

"Nếu như cô dám nói chuyện này cho bất kì ai tôi sẽ tự tay giết chết cô!" Triết Cẩn Phong lạnh lùng buông một câu, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

* Sầm * tiếng đóng cửa thật mạnh cho thấy rõ sự tức giận của anh. Bạch Hạ Yên cười khê đi xuống giường đi tới tắm ảnh được treo đối diện chiếc giường, bàn tay thon dài lấy từ sau bức ảnh ra một chiếc máy quay, cô ta cười nham hiểm.

Triết Cẩn Phong anh đừng trách tôi, có trách thì trách anh đã chọc giận Lăng Hi!!!

Cửa phòng lại bị đẩy ra người bước vào không ai khác chính là Lăng Hi.

"Mọi chuyện diễn ra tốt chứ?" Lăng Hi lướt ánh mắt qua khắp phòng, ánh mắt lướt qua tia hải lòng.

"Rất tốt là đằng khác!" Bạch Hạ Yên nói, xong lấy cuộn phim ra gắn vào chiếc máy chiếu trong phòng, rất nhanh trên màn hình xuất hiện một đoạn video mà trong đoạn video đó đôi nam nữ đang triển miên trên giường, người phụ nữ không ngừng rên rỉ còn người nam nhân điên cuồng trong cơ thể cô ta mà loạn động!

Lăng Hi ánh mắt hứng thú, cất giọng nói:"Tốt!"

Triết Cẩn Phong!!! Là tại anh cướp người phụ nữ của tôi ngày hôm nay cũng là fo anh tự chuốc lấy!!.

□ Author: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đoạn 24

Cần Thiên đang ngồi ở sofa, ánh mắt cậu lúc nào cũng nhìn về phía cửa, thật ra là từ tối hôm qua cho đến bây giờ anh đã không về nhà rồi khiến cậu vô cùng lo lắng.

Cánh cửa cũng được mở ra, đập vào mắt cậu là bộ dạng vô cùng gọn gàng và sạch sẽ của anh, ánh mắt anh khi nhìn cậu có chút phức tạp.

"Ba đi đâu vậy, từ tối hôm qua đến giờ mới về sao??" Cần Thiên nghi hoặc hỏi, mà khoan đã lúc tối qua ba đi thì mặc áo somi màu đen tại sao bây giờ

lại đổi thành màu trắng rồi??

Triết Căn Phong sợ cậu biết được nên đành tỏ vẻ mệt mỏi." Hiện tại ba rất mệt, có gì ba sẽ nói sao, ba đi nghỉ cái đã! "

Nói xong, anh đi nhanh về phòng bỏ lại Căn Thiên đang một bụng đầy nghi hoặc đứng đó.

Vào đến phòng, anh dựa lưng vào đầu giường, anh cũng không biết mình nên giải thích như thế nào với Căn Thiên và Căn Nguyệt còn có cô, lúc nãy trên đường lái xe về đây anh đã ghé vào cửa tiệm mua một bộ quần áo khác nếu không với bộ quần áo nồng nặc mùi nước hoa phụ nữ anh có muốn giấu cũng không được.

Lơ đãng anh liếc mắt qua ngăn tủ, bên trên đặt một tấm ảnh là ảnh của anh và cô. Trong bức ảnh, anh vô cùng nhu hòa ôm lấy cô còn cô ở trong lòng anh miệng nở nụ cười như hoa nở khiến lòng anh dâng lên sự áy náy, anh đã phản bội cô, anh đã phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác vậy mà còn khiến cô đau lòng như vậy!!

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, khi nhìn cái tên hiển thị trên đó ánh mắt anh lập biến thành một ánh mắt sắc bén, sự lạnh lẽo phát ra từ người anh như Diêm La.

" Chuyện gì? " Triết Căn Phong cất giọng lạnh lùng xen bức bối, khớp ngón tay đã nổi gân xanh.

" Phong! Anh bức tức như vậy làm gì, không phải tối hôm qua chúng ta rất vui vẻ hay sao? " Bạch Hạ Yên dịu dàng nói, lời nói như muốn nhắc nhở anh.

" Cô im miệng ngay cho tôi! " Triết Căn Phong quát, cơ hồ muốn giết chết người phụ nữ này.

Bạch Hạ Yên đối với sự tức giận của anh không hề sợ hãi, khoe môi còn nhếch lên nụ cười khó đoán." Tôi qua chúng ta rất vui vẻ, mà nếu như chuyện này đến tai của Khương Doãn Nguyệt thì làm thế nào đây? "

Triết Căn Phong cất giọng lạnh lùng, đương nhiên là anh nghe ra trong lời nói của Bạch Hạ Yên có đầy sự đe dọa." Cô muốn nói gì, cứ nói thẳng. Tôi không hề thích vòng vo. "

Bên kia Bạch Hạ Yên khẽ cười:" Ý em là...nếu như em đem chuyện chúng ta phát sinh quan hệ nói cho Khương Doãn Nguyệt biết thì không biết phản ứng của cô ta sẽ như thế nào nhỉ? "

Sắc mặt anh khế tối lại, anh cất giọng cảnh cáo:" Nếu như cô dám đem chuyện đó nói ra, dù là bất cứ ai tôi thề nhất định sẽ không tha cho cô! "

" Thôi được rồi em sẽ không nói ra, nhưng em có món quà này tặng anh! " Bạch Hạ Yên khẽ nói, không đợi anh trả lời liền ngắt máy.

Sau đó anh định để điện thoại xuống thì nó lại rung lên, là tin nhắn do Bạch Hạ Yên gửi cho anh.

Anh mở ra khi nhìn thấy nội dung bên trong anh hoàn toàn ngây ngốc, anh tức giận quăng điện thoại vào góc tường chiếc điện thoại nhanh chóng nát vụn.

Nội dung tin nhắn rất ngắn gọn, một dòng chữ và hai bức ảnh.

Dòng chữ đó là * Anh cứ từ từ mà xem, bên em còn rất nhiều. Yêu anh!!! *

Còn hai bức ảnh đó đều là cảnh lúc trên giường, một bức là anh đang ôm Bạch Hạ Yên vào lòng còn bức còn lại là lúc anh trên người cô ta loạn động, có thể là hình ảnh cắt ra từ clip nào đó nên hình ảnh khá mờ.

Bạch Hạ Yên cô to gan lắm, dám dùng thứ đó uy hiếp anh!

Căn Thiên bên ngoài nghe tiếng động nên chạy vào, cậu lướt ánh mắt qua mảnh vỡ điện thoại trên sàn nhà." Ba có chuyện gì sao? Sao lại tức giận đến như vậy? "

Hôm nay ba cậu cứ kì lạ sao đấy, đi từ tối đến sáng hôm sau mới về rồi còn thay áo khác rồi tính tình lại nóng nảy như vậy. Lúc nãy khi cậu đẩy cửa đi vào rõ ràng cậu nhìn thấy được sự lạnh lùng và phần nộ trong mắt của ba cậu thật sự chưa bao giờ nhìn thấy ba mình như vậy.

Triết Căn Phong điều chỉnh lại cảm xúc, hít sâu một hơi điềm tĩnh nói:" Không có gì, chỉ là chút công việc thôi! "

" Ba nói dối! " Căn Thiên không tin, cậu cố gắng nhìn vào tâm tư của anh nhưng đáng tiếc cậu không thể hơn anh vì anh rất giỏi giấu cảm xúc.

Triết Căn Phong không trả lời bèn chuyển đề tài." Mẹ con đâu rồi?? Con đã khuyên mẹ không nên kết hôn với người khác hay chưa? "

Nhắc tới chuyện này ánh mắt Căn Thiên có phần đau buồn, cậu lí nhí nói:" Mẹ vẫn không nói chuyện với con cả Căn Nguyệt cũng bị mẹ làm lo khiến em áy rất buồn. "

Hôm qua cậu và Căn Nguyệt cố gắng nói chuyện với mẹ nhưng bị cô làm lo, Căn Nguyệt buồn đến nỗi khóc sứt sứt cả đêm đến gần sáng mới thiếp đi đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy.

Trong lòng bây giờ đang vô cùng rối bời, nhiều chuyện ập đến khiến anh không tài nào thờ nổi, anh vô thức cất giọng bất lực:" Hay là cứ để mẹ con kết

hôn với người khác? Ba thật sự không biết phải làm sao hết, có lúc ba nên tôn trọng mẹ con! "

Anh rất muốn từ bỏ, anh sợ khi chuyện của anh bị lộ cô khó lòng chấp nhận anh thà là anh từ bỏ trước.

Cần Thiên khá bất ngờ trước quyết định của ba, bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm lại." Ba nói gì vậy? Sao ba có thể nói như vậy chứ, nếu kể mẹ kết hôn với tên Lãng Hi đó chẳng khác nào đưa mẹ vào chỗ chết! "

Triết Cần Phong nhanh nhạy bắt được lời nói của cậu, anh gấp gáp hỏi:" Con nói như vậy là sao? Tại sao Lãng Hi lại hại mẹ con?? "

Cần Thiên biết mình không giấu được nữa đành nói:" Thật ra lúc đầu con vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Lãng Hi và ai đó nên con biết được ba chính là ba của con và nếu như con không làm thì rất cả mọi chuyện đều do Lãng Hi đó làm! "

Thì ra là vậy, nhưng tại sao Lãng Hi lại muốn hãm hại anh, năm năm trước vụ tai nạn đó là có người sắp xếp hay tự nhiên??

" Ba mong mình có thể lấy lại trí nhớ càng nhanh càng tốt! " Triết Cần Phong nói, gần đây mỗi khi ngủ kí ức càng xuất hiện rõ hơn và nhiều hơn nhưng nhanh chóng biến mất.

Cần Thiên không đáp lời chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ ánh mắt vô hồn. Triết Cần Phong cũng không để ý im lặng dựa người vào giường nhưng khi anh vừa nhắm mắt lại thì hai bức ảnh đó cứ xuất hiện trong đầu anh...

[...]

Khi Khương Doãn Nguyệt vừa kiểm tra rượu xong thì một người phụ vụ bên ngoài chạy vào.

" Coi Khương, Lãng tiên sinh đến tìm cô! "

Khương Doãn Nguyệt ngẩng đầu lên, đã thấy bóng dáng của Lãng Hi, hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng trông vô cùng gọn gàng khiến các nhân viên nữ đỏ mặt nhìn.

" Nguyệt Nguyệt! " Lãng Hi dịu dàng gọi, thân hình cao lớn đứng trước mặt cô.

" Hôm nay anh đến đây có gì sao? " Khương Doãn Nguyệt mỉm cười nụ cười trông vô cùng khó coi .

" Được rồi xem em kia, không lẽ không có chuyện gì là anh không được tìm em à? " Nói xong anh ta nắm tay cô kéo qua chiếc ghế gần đó:" Mau ngồi đi, trông em không được khỏe à? "

Khương Doãn Nguyệt cũng ngồi xuống, cuối đầu cố gắng thu giấu ánh mắt đau buồn xong cô gắng nở nụ cười một cái lắc đầu nói:" Em không sao! "

Lãng Hi đương nhiên nhìn ra nhưng không nói gì, bàn tay to lớn hết sức tự nhiên mà nắm tay cô:" Hôm nay anh đến đây là vì đám cưới của chúng ta ! Hôm qua nhận được tin nhắn của em anh rất vui, em có biết không anh chờ câu nói này đã rất lâu rồi! "

Ánh mắt Lãng Hi tràn ngập ý cười, cô nhìn vào mà không nở đáp tất nó nên chỉ nhẹ giọng nói:" Em xin lỗi, em... "

" Không sao, anh biết em muốn nói gì mà. Anh biết người em yêu là Triết Cần Phong chứ không phải anh, anh không cần biết tại sao em lại lấy anh nhưng anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc! " Lãng Hi nhìn cô ánh mắt có phần kiên định, thật ra trong lòng anh ta đang tràn ngập sự đắc ý.

" Tại sao anh lại nhất quyết phải hi sinh vì em như vậy? " Khương Doãn Nguyệt để mặc anh ta nắm tay mình, ghen ngào nói tiếp:" Bên cạnh anh có rất nhiều cô gái khác vậy tại sao lại chọn em, tại sao anh lại yêu em chứ! "

Lãng Hi cười nhẹ bàn tay khẽ vuốt tóc cô:" Anh cũng không biết, nhưng anh biết mình yêu em và không muốn mất em! "

Hốc mắt cô đỏ ửng, những lời nói ấy cứ như dao cứa vào tim cô:" Lãng Hi... "

Lúc đó cô không biết tại sao lại nhắn cho Lãng Hi dòng chữ đó bây giờ cô cũng không biết phải đối mặt như thế nào. Nhớ tới Triết Cần Phong thì lòng cô đau đớn vô cùng giả như anh không nói dối cô, giả như anh chịu nói sự thật cho cô biết thì cô cũng đâu đến nỗi giận luôn cả hai đứa con của mình.

" Em yên tâm, em không cần làm gì hết chỉ ở yên đó mà làm cô dâu thật xinh đẹp của anh, mọi chuyện trong hôn lễ cứ để anh lo liệu là được!! "

□ AuThor: Hạ Vy □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Khi Khurong Doãn Nguyệt làm xong hết công việc ở tửu trang cũng đã gần khuya, bên ngoài khá vắng người màn đêm buông xuống nuốt trọn mọi thứ.

Ở thành phố này muốn bắt taxi vào giờ này là điều không thể nên cô đành đi bộ về nhà. Làn gió nhẹ nhàng thổi qua cánh đồng hoa oải hương tím, mùi hương thanh mát và dễ chịu tràn vào khoang mũi cô khiến tâm tình đang vô cùng rối loạn của cô trở nên dịu lại.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng đi nhanh hơn ánh trăng chiếu vào thân hình mảnh khảnh của cô khiến nó chiếu dài trên mặt đất.

Khi cô về đến nhà cũng gần hơn mười giờ khuya trong nhà không có ai, cô đoán chắc Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đã đi ngủ nên định đi vào phòng chúng xem sao, mặc dù nói là gần hay không nói chuyện nhưng lòng hết sức quan tâm.

Sau khi xác định Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt đã ngủ cô mới yên tâm đi về phòng mình. Khi cô đẩy cửa đi vào cũng là lúc cánh cửa phòng tắm mở ra, Triết Cẩn Phong vừa mới tắm xong nên bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm cỡ lớn phía trên để trần nước còn đọng lại chảy từ trên xuống sau đó rơi xuống nền nhà có lẽ anh không ngờ cô sẽ đẩy cửa bước vào nên đứng bất động ở đó.

Mặt cô đỏ ửng vành tai nóng ran, cô vội liếc mắt qua chỗ khác lòng không khỏi khẩn trương.

"Em vừa mới về sao?" Lúc sau, Triết Cẩn Phong mới phản ứng lại, vừa lau tóc vừa nói động tác và lời nói của anh cực kì bình tĩnh khiến cô đã ngượng càng thêm ngượng.

Trong nội tâm anh cực kì rối loạn, ánh mắt không được tự nhiên rũ xuống, anh chỉ sợ một cảm xúc nhỏ của mình mà khiến cô nghi ngờ.

Khurong Doãn Nguyệt xoay người muốn đi vào phòng tắm nhưng suy nghĩ một chút sau đó đáp lời: "Ừm! "

Ngữ khí vô cùng lạnh nhạt, nói xong cô cũng đi vào phòng tắm trước nét mặt kinh ngạc của anh.

Lát sau trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy anh mới vô lực ngồi xuống giường, ánh mắt sâu hút không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì, anh cũng không rõ khi ở trên thương trường anh vô cùng lạnh khốc, sáng suốt nhưng khi đối mặt với cô anh có cảm giác mình rất thất bại mà nhất là khi anh lại lừa dối cô hết lần này đến lần khác.

Trong phòng tắm, cô đang đứng dưới vòi sen để mặc cho dòng nước lạnh chảy xuống cơ thể, mái tóc dài dính vào mặt đôi môi vì lạnh mà trở nên tái nhợt bộ dạng cô vô cùng chật vật.

Nước mắt xen lẫn nước chảy dài trên gương mặt của cô, tâm tình cô bây giờ vô cùng rối bời vì cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào, cô không biết quyết định kết hôn cùng với Lăng Hi là đúng hay sai. Cô cười khổ một cái, thầm nghĩ ông trời đang chơi đùa với số phận của cô khiến cuộc sống cô không bao giờ được yên ổn!

Khi cô mặc xong đồ và bước ra phòng ngủ thì trong phòng không có ai, cô đoán chắc là anh đã đi qua phòng dành cho khách ngủ nên không quan tâm là mấy vốn định tắt đèn đi ngủ nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí im lặng.

Là điện thoại của cô, trên màn hình hiển thị có tin nhắn, cô cứ tưởng tin nhắn rác nhưng khi mắt vô thức liếc qua màn hình trên đó lại hiện lên dãy số lạ.

Cô tò mò mở ra xem, đột nhiên trông mắt cô co rụt lại!

Phần nội dung rất đơn giản * Khurong Doãn Nguyệt chắc không cần nói cô cũng biết tôi là ai rồi đúng không?? Thật ra mấy tấm ảnh này chỉ là khởi đầu mà thôi tôi cho cô lời khuyên tốt nhất cô nên tránh xa Cẩn Phong ra càng xa càng tốt, vì anh ấy không thuộc về cô năm năm trước cũng vậy mà năm năm sau cũng vậy!!! "

Bên dưới còn kèm hai tấm ảnh, mặc dù khá mờ nhưng cô vẫn nhìn rõ đôi nam nữ đang khóa thân và quấn bện vào nhau, nữ là Bạch Hạ Yên sau khi nhìn rõ người đàn ông chiếc điện thoại trong tay của cô trượt xuống đất tạo nên âm thanh vô cùng chói tai.

Người đàn ông trong bức ảnh dùng có chết cô cũng không thể nào quên - Triết Cẩn Phong!!!!

Bức ảnh đó như dao cứa vào trái tim cô khiến nó đau nhói không thôi. Cô vốn nghĩ dù anh chưa nhớ lại mọi thứ nhưng anh cũng đã thay đổi và thật lòng yêu thương cô, cô vốn nghĩ khi biết anh lại lừa dối mình thì trái tim cô đã lạnh nhưng không ngờ khi nhìn thấy bức ảnh đó tim cô lại một lần nữa rỉ máu rồi từ từ nát vụn...

Cô biết mình dù có cố gắng đến đâu cũng không thể nào ngừng yêu anh, từng lời từng chữ của Bạch Hạ Yên vang vọng trong đầu cô, đúng vậy năm năm trước anh không thuộc về cô, năm năm sau anh lại càng không phải của cô, cô nghĩ đã đến lúc cô nên buông tay rồi!!!

"Nguyệt Nguyệt em làm sao vậy?"

Cửa phòng bị đẩy ra theo sau đó là tiếng nói lo lắng của anh, khi anh đẩy cửa bước vào quả thật bị bộ dạng của cô làm cho kinh ngạc, lúc này anh vốn ra ngoài vườn hút thuốc lại vô tình nghe âm thanh như có thứ gì rớt xuống sàn nhà anh tưởng cô xảy ra chuyện gì nên chạy qua xem thử không ngờ lại thấy cô thất thần ngồi dưới đất.

Giọng nói lo lắng của anh đánh mạnh vào lòng ngực của cô khiến cô nhất thời khó thở, có thứ gì đó ấm nóng rơi xuống mu bàn tay của cô, cô vô thức nhìn xuống mới phát hiện đó là nước mắt của mình.

Triết Cẩn Phong nhìn thấy cô rơi nước mắt nhất thời không kìm lòng được bước nhanh về phía cô vốn định chạm vào kéo cô vào lòng ai ngờ cô lại rụt người lại cất giọng lạnh băng.

"Đừng động vào người của tôi!" Giọng nói cô đã lạnh ách mắt còn lạnh hơn, ánh mắt của cô như mũi tên bắn về phía anh.

Động tác của anh hơi khựng lại bàn tay dờ ra đó, anh hơi bất ngờ trước hành động của cô vì từ trước tới nay cô rất nhu mì rất hiếm khi như vậy, trong lòng anh bỗng nhiên trào lên sự cảnh giác.

"Nguyệt..." Anh vốn định hỏi cô đã xảy ra chuyện gì nhưng ánh mắt lại vô tình liếc về chiếc điện thoại vẫn còn sáng nằm ngổn ngang bên cạnh.

Anh khom người xuống nhặt, mà cô cũng không có biểu hiện ngăn cản, khi anh đọc rõ nội dung hiển thị trên màn hình ánh mắt co rụt lại thân thể to lớn cứng đờ, thì ra cô đã biết tất cả anh cứ nghĩ mình sẽ giấu được cô.

"Nguyệt Nguyệt đây chỉ là..." Anh vốn định lên tiếng giải thích nhưng cô lại ngắt ngang lời anh.

"Anh định nói đây chỉ là hiểu lầm thôi đúng không?" Giọng cô vừa lạnh vừa mang chút giễu cợt, cô dùng tay lau nước mắt sau đó lại cất lời:"Triết Cẩn Phong anh tưởng tôi là con cóc sao?? Chứng cứ đang ở trước mắt anh vậy mà anh nói với tôi chỉ là hiểu lầm hay là anh định nói anh và cô ta chỉ vô tình phát sinh quan hệ?"

Anh vô thức nhủ chặt mày, ánh mắt cũng khế tới lại bàn tay vô thức siết chặt chiếc điện thoại trong tay, anh gằng từng chữ:"Em có biết mình đang nói cái gì không?"

Khương Doãn Nguyệt đương nhiên biết anh đang cố kìm nén cơn giận, nhưng sự chịu đựng trong lòng cô đang lan rộng ra khiến cô rất khó chịu, cô cười lạnh tiếng cười của cô vang vọng khắp phòng khiến nó càng thêm âm u lạnh lẽo."Tôi đương nhiên biết mình đang nói gì. Triết Cẩn Phong anh và Bạch Hạ Yên vốn là hôn thê với nhau nên chuyện phát sinh quan hệ này là rất bình thường anh không cần giải thích với tôi vì đối với tôi anh giải thích chỉ vô dụng. Không phải tôi sợ hay là không tin anh nhưng mà là tôi không có tư cách gì để tức giận hay đau khổ cả năm năm trước và năm năm sau cũng vậy!" Giọng cô vô cùng bình tĩnh nhưng nếu nghe kĩ bên trong lời nói của cô có chút run rẩy, cô lại nói tiếp:"Tôi thiết nghĩ anh và cô ta chắc đây không phải là lần đầu tiên đúng không?? Tôi không trách anh càng không oán hận anh tôi chỉ là nghĩ tại sao anh đã bước ra khỏi cuộc đời tôi rồi tại sao lại xuất hiện khuấy động nó anh có bao giờ hiểu cảm giác của tôi không?"

Từng câu từng chữ của cô đánh mạnh vào nội tâm anh, anh chết sững, đúng anh chưa từng nghĩ đến cảm nhận của cô nhưng anh không muốn cô đau lòng, tổn thương nhưng anh không thể ngờ anh lại đem đến cho cô vô vàn thương tổn, anh cứ nghĩ bản thân anh đang bù đắp cho cô, năm năm trước anh không rõ mình đã đối xử với cô như thế nào nhưng qua lời nói hành động của cô ngày hôm nay thì lúc trước anh mang lại cho cô rất nhiều tổn thương... là anh đã sai sao??

Sự tức giận ban nãy đã bị lời nói của cô dập tắt chỉ còn lại đau lòng anh nhẹ giọng lên tiếng:"Nguyệt Nguyệt anh xin lỗi, từ trước đến nay anh cứ tưởng bản thân mình đang bù đắp cho em và hai đứa nhỏ nhưng anh không ngờ lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy anh..."

Anh rất muốn nói nữa nhưng từ đã ra khỏi họng nhưng lại bị nuốt trở vào.

Khương Doãn Nguyệt hít một hơi ánh mắt đã không còn sự lạnh lùng thâm vào đó là bất lực, cô khế thờ dài". Triết Cẩn Phong tôi mệt rồi, thật sự rất mệt! Chúng ta chấm dứt đi, anh trở về cuộc sống của anh và vị hôn thê của anh còn tôi sẽ cùng Lăng Hi kết hôn sống cuộc sống riêng của mình cùng con của tôi, tôi và anh không ai nợ ai!! "

Triết Cẩn Phong lại một lần nữa bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc, anh khó tin nhìn cô:"Nguyệt Nguyệt em đang nói gì vậy? Em cứ đánh anh, mắng anh cũng được tại sao lại cùng người đàn ông khác kết hôn?? Anh và Bạch Hạ Yên không phải là vị hôn thê của nhau, năm năm trước anh bị tai nạn cũng là cô ta cứu, cuộc tai nạn đó đã để lại di chứng trong đầu anh nên cô ta lấy tư cách là bác sĩ chữa trị mà ở lại bên cạnh anh! "

Cô chỉ im lặng chờ anh nói hết, anh vừa dứt lời cô nhẹ nhàng lên tiếng:"Tôi không cần biết anh và cô ta có phải vị hôn thê của nhau hay không, nhưng tôi đã quyết định kết hôn với Lăng Hi chuyện đó không thể thay đổi được! "

* Rắc *

Chiếc điện thoại trong tay anh vỡ vụn có mảnh vỡ đâm vào lòng bàn tay của anh nhưng anh không hề cảm thấy đau vì nỗi đau trong lòng anh đã khiến anh không cảm giác gì nữa, ánh mắt anh hơi híp lại, giọng anh đã lạnh đến cực điểm:"Doãn Nguyệt em nghĩ..." anh từng bước từng bước tiến về phía cô mỗi một bước chân của anh là khí lạnh trong phòng tăng thêm một bậc khiến cô vô thức run rẩy, anh đứng trước mặt cô gằng mạnh từng chữ:"tôi sẽ để người đàn ông khác nuôi vợ và con của mình sao?? Em xem thường tôi quá rồi đấy!!!"

Khương Doãn Nguyệt bất an nhìn anh, cảnh giác hỏi:"Anh có ý gì?"

Đôi mắt anh sâu hút khiến cô rất muốn nhìn thấu nội tâm anh nhưng dù có cố gắng đến đâu cũng không được.

Anh chỉ khế cười:"Rồi từ từ em sẽ biết. "Dứt lời anh không nhìn cô lấy một cái xoay người đi ra ngoài, rất lâu sau cô nghe được tiếng đóng cửa cái rầm thể hiện rõ sự tức giận của anh.

Cô xoay người lại dưới rèm mi dày chảy ra hàng lệ nóng hổi giọt này tiếp nối giọt kia cứ thế mà rơi xuống, cô dùng tay chặn tiếng khóc của mình mu bàn tay bị cô cắn đến nổi đỏ ửng lên nhưng tiếng khóc của vẫn lọt qua khe hở bay ra ngoài trông vô cùng cô độc và thê lương...

Mọi việc xảy ra trong phòng từ đầu tới cuối đều lọt vào đôi mắt nhỏ bé của Cẩm Thiên, bàn tay nhỏ bé giấu dưới vạt áo khề nắm lại. Cậu biết tất cả mọi chuyện đều do Lăng Hỉ giờ trò, cậu nhất định sẽ điều tra ra sự thật vì cậu tin chắc trong đó còn có ẩn giấu chuyện gì đó.

[□ Vy: Giờ nhìn lại cũng đi gần cuối câu chuyện rồi nhỉ?? □ mà đọc lại cứ thấy nó xàm xàm sao ấy((. Mà thôi đura con đầu lòng vậy là ổn rồi >< theo dự định thì chương 30 sẽ kết thúc nhé □ có nên viết thêm chương ngoại truyện không nhỉ còn về phần ngoại truyện của anh trai Doãn Nguyệt lúc trước nói rồi nên Vy vẫn viết nhé có ai ủng hộ không? ♥]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Thời tiết ở Provence đã chuyển lạnh vào sáng sớm còn có chút mưa phùn khiến nhiệt độ ở đây chuyển xuống thấp nhưng đối với người dân ở đây quá đối bình thường nên họ vẫn nhộn nhịp đi làm như bao ngày khác.

Nhưng trong quán cafe giữa trung tâm thành phố có hai người đàn ông đang nhâm nhi tách cafe họ hoàn toàn tách biệt khỏi sự nhộn nhịp ở bên ngoài.

" Chuyện đó tiến hành đến đâu rồi? " Người đàn ông vừa lên tiếng ăn mặc vô cùng gọn gàng, sạch sẽ gương mặt điển trai thu hút bao nhiêu ánh mắt của các vũ nhân viên phục vụ và người đàn ông đó là - Triết Cẩm Phong.

" Trên đời này có chuyện gì mà tôi không làm được chứ?? Nhưng có chút xíu khó khăn do công ty đó kinh doanh rượu mà rượu thì không nằm trong phạm vi của công ty tôi nên mua vào có chút trục trặc! " Người đàn ông ngồi đối diện lười nhác lên tiếng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người ngồi đối diện với Triết Cẩm Phong không ai khác chính là Mục Ngự Kinh của Mục gia, hôm nay anh ta vốn bay sang thành phố này giải quyết chút công việc không ngờ lại gặp anh ở đây.

Triết Cẩm Phong nghe vậy chỉ khẽ cười " Ngự Kinh tôi nghĩ cậu sẽ không làm tôi thất vọng đúng không?? "

Người bạn này của anh lúc anh mất trí nhớ đã giúp anh rất nhiều và anh nghe được hai gia đình Triết Gia và Mục Gia là bạn làm ăn lâu năm trên thương trường nên giao tình hai bên vô cùng thân thiết có thể nói anh và Mục Ngự Kinh là bạn thuở nhỏ.

" Đương nhiên! Mà tôi nhớ không lầm muốn thu mua cái công ty đó cậu cũng có thể dùng Triết thị để thu mua mà, sao lại phải nhờ mình giúp? " Mục Ngự Kinh bưng tách cafe trước mặt lên uống, uống được một ngụm lại nhíu mày bỏ xuống.

" Như vậy ba tôi sẽ nghi ngờ và tôi cũng không muốn ba tôi nhúng tay vào chuyện này! " Triết Cẩm Phong phóng tầm mắt ra xa lại mở miệng: " Tôi nghĩ lúc này cậu nên kêu một thứ khác để uống vì cafe đen không hợp với cậu! "

Mục Ngự Kinh đương nhiên nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của anh, anh chỉ cười khẽ: " Được rồi chuyện gia đình cậu tôi không tiện hỏi nhiều. À chuyện cậu nhờ tôi sai người điều tra tôi đã tra ra rồi. "

Nói rồi Mục Ngự Kinh rút một sấp ảnh đưa cho anh, Triết Cẩm Phong đưa tay nhận lấy ánh mắt lạnh vài phần.

[...]

Sau khi tạm biệt Mục Ngự Kinh anh đi ra ngoài vốn định quay ra sau lấy xe do chú ý về phía trước anh không hề nhìn thấy phía sau có một chiếc xe đang lao về phía anh với tốc độ cực nhanh.

Vừa đúng lúc anh băng qua đường để lấy xe chiếc xe ấy đã vọt nhanh về phía anh, anh dường như cảm nhận được điều gì đó nên quay người lại thấy chiếc xe ấy đã cách anh còn khoảng ba mét, theo quán tính anh né người đi nhưng chiếc xe ấy vẫn lướt qua người anh khiến anh văng vào trong lề đầu anh đập mạnh vào cây cột ở bên đường.

Máu!!

Từ trên trán anh chảy ra một dòng máu tươi, máu nhanh chóng thấm ướt chiếc áo vest của anh, trước khi mất đi ý thức anh đã nhìn thấy từ trong chiếc xe gây tai nạn đó có một bóng người đàn ông, anh ta chỉ nhìn một cái rồi nhanh chóng rời đi.

" Triết Cẩm Phong anh có tin em không?? "

" Triết Cẩm Phong tôi mệt rồi, thật sự rất mệt! "

" Triết Cẩn Phong đòi này kiếp này em mãi yêu anh. "

" Nguyệt Nguyệt kiếp trước và có lẽ kiếp sau anh và em sẽ vẫn ở bên nhau! "

Từng lời nói từng hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ của anh, anh thấy anh và cô đi dạo trên bãi biển cô đang nhìn anh và cười rất hạnh phúc, rồi sau đó nụ cười cô chợt tắt thay vào đó là hình ảnh cô ở trong căn mật thất lặng lẽ khóc, hình ảnh lại thay đổi anh thấy cô nằm trong vũng máu cổ tay không ngừng chảy máu, hình ảnh lại thay đổi anh thấy bản thân mình đang nói chuyện với người đàn ông nào đó xong xe hư thủng và cứ thế anh bị rút xuống biển...

" Cẩn Phong cậu tỉnh rồi à?? " Đột nhiên có một giọng nói vang lên kéo anh ra khỏi tiềm thức.

Anh khẽ mở mắt đập vào mắt anh là bốn bức tường trắng xóa, xung quanh có đầy đủ các thiết bị y tế và anh thấy Mục Ngự Kinh đang lo lắng ngồi bên cạnh.

" Đây là ở đâu?? " Triết Cẩn Phong cất giọng khàn khàn, anh vừa định ngồi dậy thì cơn đau trên đầu ập đến khiến anh nhủm mày.

" Này cậu đừng cử động đầu cậu đang bị thương đó! Đây là bệnh viện chứ ở đâu cậu không nhớ gì à? " Mục Ngự Kinh vội nói sau đó đi đến đỡ anh..

" Sao tôi lại ở đây? " Triết Cẩn Phong nghi hoặc hỏi vô cùng phối hợp với Mục Ngự Kinh nằm xuống.

" Lúc đó cậu làm tôi sợ hết hồn cứ tưởng sau này không gặp lại cậu nữa, lúc đó tôi vừa đi ra thì thấy người bàn tán nói có người bị tai nạn tôi vốn định coi một chút ai ngờ là cậu, lúc đó máu chảy rất nhiều gần như nhuộm đỏ cả chiếc áo tôi hỏi người ta thì người ta nói lúc cậu băng qua đường có chiếc xe cổ ý lao về phía cậu tôi không kịp nghĩ nhiều nên đưa cậu đến thẳng bệnh viện, bác sĩ nói may mà không chấn thương não nên chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được! " Mục Ngự Kinh vừa nói xong thì ánh mắt lạnh hơn hẳn, bàn tay cũng nắm chặt lại:" Tôi chắc đây là âm mưu của ai đó, không có chuyện trùng hợp được, tôi mà tìm ra hắn thì tôi cho hắn biết thế nào là thân bại danh liệt!! "

Anh chỉ im lặng không nói, ánh mắt sâu vô tận khiến Mục Ngự Kinh là người giỏi nhìn ra tâm tư người khác vậy mà cũng không biết anh nghĩ gì, lúc sau anh mới cất giọng:" Tôi đã nhớ lại mọi chuyện rồi và cũng biết kẻ muốn giết tôi là ai! "

Một câu cũng đủ làm Mục Ngự Kinh ngây người, anh ta đứng đờ ra vài phút sau đó vui mừng nói:" Cậu nhớ lại rồi sao?? "

Anh gạt đầu, cửa phòng lại bị đẩy ra bóng dáng nhỏ nhắn của Cẩn Nguyệt chạy vào, anh thấy cô bé anh mắt chỉ còn lại dịu dàng và cung chiêu.

" Ba, ba có sao không ạ? " Cẩn Nguyệt lo lắng hỏi bàn tay nhỏ bé cũng sờ soạng khắp người anh xem anh có bị thương ở đâu không khiến anh dở khóc dở cười, Mục Ngự Kinh hoàn toàn ngây ra, tại sao lại xuất hiện kêu cậu ta bằng ba rồi.

" Ba không sao, ủa mà anh con đâu?? " Triết Cẩn Phong cười bàn tay xoa xoa đầu cô bé, nhìn thấy sau lưng cô bé không có bóng dáng của ai đó lòng anh chợt thất lại.

" Anh con không vào mà đã đi rồi còn mẹ thì... " Cẩn Nguyệt nói được rồi dừng lại ánh mắt không vui:" mẹ đã đi gặp cái ông Lăng Hi đó rồi! "

Nụ cười trên khóe môi anh chợt tắt, gương mặt vốn dịu dàng bây giờ chỉ còn lại âm u khiến nhiệt căn phòng giảm xuống, lúc sau anh mới lên tiếng.

" Được rồi Ngự Kinh cậu cũng nên về đi, tôi ổn rồi không cần lo cho tôi đâu! " Triết Cẩn Phong đương nhiên muốn tâm sự với con gái nên đành lên tiếng đuổi khách.

Mục Ngự Kinh nghe ra lời đuổi khách của anh chỉ là không nói ra:" Cậu có con gái là quên bạn bè, mà thôi tôi đi trước có gì cứ nói với tôi. "

Dứt lời anh ta lấy áo khoác đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Bây giờ anh mới quay sang con gái của mình ánh mắt sùng nịch.

" Ba để con gọt táo cho ba ăn nhé, con gọt giỏi lắm đấy! " Cẩn Nguyệt đương nhiên không nhìn ra sự bất thường của anh chỉ vô tư lấy giỏ táo bên cạnh đút cho anh ăn, ngoài sức tưởng tượng của anh Cẩn Nguyệt gọt táo đúng là rất giỏi, vỏ được gọt mỏng đến độ không thể mỏng hơn, vỏ táo không hề đứt ra, táo nhanh chóng được gọt xong cô bé đút một miếng cho anh, anh mỉm cười nhận lấy.

[...]

Bóng dáng nhỏ nhắn của Cẩn Thiên trèo qua cửa sổ chui tọt vào trong, xung quanh khá tối nên cậu không nhìn rõ được mọi vật xung quanh, cậu lấy cái đèn pin ra từ balo của mình sau đó lướt một vòng khắp căn phòng.

Từ tối hôm qua cậu đã lên kế hoạch tìm chứng cứ giúp ba của mình nên bây giờ cậu đang đột nhập vào nhà của Lăng Hi, cậu tin trong đây có thứ cậu cần.

Sáng nay khi ba vừa ra khỏi nhà thì cậu nghe mẹ gọi cho Lăng Hi bàn chuyện đám cưới, cậu biết muốn ngăn cản đám cưới xảy ra thì chỉ có cách vạch trần sự thật về cái tên Lăng Hi đó, cậu chỉ không ngờ ba cậu lại xảy ra tai nạn cậu không chắc chuyện này có liên quan đến Lăng Hi hay không nên cậu đành cá cược một phen.

Cậu đã loay hoay lục lọi trong ngăn tủ bỗng nhiên có vật gì đó rơi xuống ngay vai cậu.

" A ui.. " Cậu quay phắt lại thì ra chỉ là cây bút khiến cậu giật mình, cậu không quan tâm nhặt cây bút lên đặt mạnh lên bàn vô tình lại đụng trúng vào chiếc

máy tính khiến nó sáng lên.

Đột nhiên chiếc máy tính xuất hiện một đoạn video cùng với âm thanh rên rỉ của phụ và tiếng thờ thờ rập của đàn ông khiến cậu giật nảy mình.

Cậu nhận ra người phụ nữ trong ảnh là người mà lúc trước đến gặp ba của cậu - Bạch Hạ Yên. Còn người đàn ông là ai thì cậu không rõ chỉ có thể thấy bóng lưng, khi video được chiếu một lúc cậu mới thấy bóng lưng đó vô cùng quen đúng rồi là ba của cậu, nhưng gương mặt thì hoàn toàn xa lạ.

Ánh mắt chợt sáng lên nhanh chóng lấy chiếc máy tính bỏ vào balo của mình, sau đó đi theo đường cũ thoát ra ngoài, nhưng cậu lại quay trở lại đẩy hết tất cả đồ vật xuống đất khiến căn phòng lộn xộn cứ như vừa mới bị trộm đột nhập. Cậu nhếch môi khinh thường nhanh chóng ra khỏi phòng.

□ Vy: Về Mục Ngự Kinh là nhân vật chính trong Hôn Nhân Thất Bại nhé □ còn nữa Vy đính chính lại là Hôn Nhân Thất Bại kết SE nha >< đây là bộ SE đầu tay của Vy nên đừng ngăn cản nhé ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khi cậu vừa đẩy cửa phòng bệnh thì thấy Cẩn Nguyệt đang nằm trong lòng của anh ngủ ngon lành, bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy cổ anh, còn anh vừa vuốt lưng cô bé ánh mắt dịu dàng.

"Ba!" Cẩn Thiên nhẹ nhàng bỏ balo xuống ghế salon gần đó, bước đến bên cạnh anh.

Triết Cẩn Phong nâng tầm mắt nhìn về phía cậu, nhẹ giọng nói nhưng lại sợ Cẩn Nguyệt bị đánh thức nên đã dùng tay che tai cô bé lại: "Con đi đâu vậy?"

Cẩn Thiên biết ý nên nhẹ giọng nói, ánh mắt đắc ý: "Ba, ba xem con tìm được gì cho ba nè!" Nói xong cậu đi lại phía balo của mình rút chiếc máy tính ra, đặt lên chiếc bàn đối diện giường bệnh.

Triết Cẩn Phong hơi bất ngờ: "Chuyện này là sao?"

"Chẳng phải chút nữa ba sẽ biết sao?" Cẩn Thiên mò nẫm mở chiếc máy lên, nhanh chóng nhấp mắt mã sau một hồi chiếc máy tính được bật lên.

Nhanh chóng trên màn hình máy tính hiện lên đoạn clip ái muội đó, đôi nam nữ đang quấn lấy nhau phát ra những âm thanh mê người khiến người xem đỏ mặt, khi đoạn clip bắt đầu ánh mắt của Triết Cẩn Phong chợt lạnh đi bàn tay cũng nổi đầy gân xanh, khi bóng lưng người đàn ông càng rõ anh lại càng nắm chặt tay lại, Cẩn Thiên bên cạnh nắm lấy tay anh tỏ ý: Ba cứ xem hết!

Khi đoạn clip phát hết Cẩn Thiên đóng máy tính lại, bóng dáng nhỏ nhắn ngồi lên ghế: "Con tin mẹ xem hết đoạn clip này sẽ không còn giận ba nữa!"

Cuối cùng tảng đá trong lòng anh cũng được buông xuống, anh thở phào mỉm cười: "Đúng vậy!"

Nhưng chợt nhớ ra điều gì anh lại nói: "Đoạn clip này ở đâu con có?"

Cẩn Thiên đáp: "Con lên vào biệt thự của tên Lăng Hi và vô tình thấy đoạn clip này, à ba con quên nói với ba mẹ đang ở cùng với Lăng Hi bàn chuyện hôn sự đấy!"

Triết Cẩn Phong ngả người ra phía sau thì tiện thể chỉnh lại tư thế cho Cẩn Nguyệt, anh nhàn nhạt đáp: "Ba biết rồi, ba nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu!"

Cẩn Thiên tin tưởng ba mình nên gật đầu không nói, không khí trong phòng rơi vào tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng thờ đều đều của Cẩn Nguyệt.

[...]

Bên trong quán cà phê Khương Doãn Nguyệt ngồi cạnh cửa sổ, chiếc quần bò phối cùng chiếc áo phông trắng trông cô vô cùng thanh lịch như sinh viên nếu không giống như người mẹ đã sinh con.

Ánh mắt cô nhìn ra phía bên ngoài người người đi dạo tấp nập chút mưa phùn lác phắc khiến nhiệt độ ở đây càng thêm lạnh, chiếc cà phê trên bàn bốc khói nghi ngút hương thơm lan tỏa trong không khí.

"Doãn Nguyệt!" Lăng Hi đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô, cất giọng dịu dàng.

Khương Doãn Nguyệt thu lại ánh mắt của mình, khẽ cười nhìn Lăng Hi: "Anh uống gì cứ kêu đi, cà phê ở đây nổi tiếng là ngon nhất với hạt cà phê xây nhuyễn và thơm cách pha chế cũng rất đặc biệt không làm mất đi hương vị vốn có của nó!"

Lăng Hi ngồi xuống đối diện, nghe cô nói xong anh ta gật đầu, sau khi gọi tách cafe giống như cô sau đó lên tiếng: "Em yên tâm mọi thứ trong hôn lễ anh đã chuẩn bị xong ngày mốt em chỉ cần làm cô dâu thật xinh đẹp cho anh được rồi!"

Vừa dứt lời Lăng Hi liền nắm lấy tay cô, vẻ mặt vui mừng khiến cô vô cùng áy náy, cô hít sâu một hơi từ tốn nói: "Lăng Hi em..."

"Anh biết em định nói gì nhưng không sao anh có thể cho em thời gian để chấp nhận anh!" Lăng Hi lên tiếng cắt ngang lời nói của cô, anh ta càng nắm chặt tay cô.

Cô vô cùng cảm động ánh mắt hiện lên tầng nước mờ nhạt, cô gật đầu.

"À anh nghe nói Cẩn Phong anh ta bị tai nạn đúng không em..." Lăng Hi nói ánh mắt thăm dò.

Cafe được bung ra hương thơm bốc lên, cô cũng tiện thể rút tay ra bung tách cafe của mình lên uống nhấp một ngụm nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy ánh mắt cô vô cùng đau lòng, Lăng Hi cũng bung tách cafe lên uống một ngụm.

"Em biết, em vừa đưa hai đứa nhỏ qua đó rồi mới tới đây. Nhưng em sẽ không đi thăm anh ấy, thời gian này em không nên đối mặt với anh ấy thì có lẽ sẽ tốt hơn!" Khương Doãn Nguyệt đáp, sau đó lại nói tiếp: "Nhưng em hơi thắc mắc lúc Mục Ngự Kinh bạn của anh ấy gọi điện cho em lại nói là chiếc xe ấy có ý gây tai nạn cho anh ấy, nhưng anh ấy vừa đến đây chưa được bao lâu sao lại có kẻ muốn giết anh ấy được chứ?"

Động tác uống cafe của Lăng Hi hơi khựng lại, nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh từ tốn nói: "Em yên tâm anh sẽ giúp Cẩn Phong điều tra xem kẻ đứng đằng sau là ai!"

"Cảm ơn anh Lăng Hi!" Khương Doãn Nguyệt khẽ cười bung tách cafe lên uống ánh mắt nhìn ra khung cửa sổ.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, ngày cử hành hôn lễ giữa Lăng Hi và Khương Doãn Nguyệt cũng đến!

Trong phòng nghỉ của cô dâu, Khương Doãn Nguyệt trong bộ váy cưới trắng tinh ngồi ngay ngắn trên ghế, thợ trang điểm đang giúp cô kẻ viền mắt, hôm nay cô rất xinh đẹp, mái tóc dài được xoắn xuống, gương mặt trang điểm tinh tế.

Chiếc váy cưới được thiết kế theo kiểu hở vai phía trước ngực được in hàng ngọc trai quý, phía dưới được thiết kế xòe ra và phủ một lớp ren mỏng trông vô cùng bắt mắt.

Ngồi thẫn thờ ngắm nhìn mình trong gương cô đột nhiên muốn khóc, 5 năm trước khi cô và anh kết hôn cô tâm trạng lúc đó rất vui vẻ hạnh phúc nhưng sao hôm nay cô lại đau lòng buồn bã như thế này?

Từ lúc anh nhập viện đến bây giờ cô chưa vào thăm anh thậm chí không gặp mặt anh dù chỉ một lần, không phải cô trốn tránh anh nhưng khi nghĩ đến bức ảnh đó cô lại phải quay trở về.

"Cô Khương chúc mừng cô nha, cô thật có phúc khi được Lăng tổng yêu thương như vậy!" Thợ trang điểm thấy cô cụp mắt xuống tưởng cô đang hối hận nên lên tiếng chọc cô.

Cô nâng mí mắt lên nhìn vào chiếc gương lớn trong phòng miệng khẽ cười: "Đúng vậy!"

Lúc trước nếu như gia đình cô không khó khăn cần nhà họ Triết giúp đỡ thì cô sẽ không gặp được anh, không yêu anh, cô sẽ yêu Lăng Hi sẽ kết hôn với anh ấy nhưng cô lại không thể ngờ mình yêu anh dù anh có đối xử với bản thân cô tàn nhẫn đến đâu.

"Cô Khương mọi thứ đã xong tôi đội khăn voan lên giúp cô nhé, chắc Lăng tổng cũng đã chuẩn bị xong rồi!" Thợ trang điểm đặt dụng cụ xuống lấy chiếc khăn bên cạnh cái lên tóc giúp cô.

Khi chỉnh sửa xong mọi thứ cửa phòng liền bị đẩy ra, Lăng Hi bước vào với bộ lễ phục tươm tất, hôm nay anh vô cùng điển trai, đi kết bên là phù rể đáng lẽ vị trí phù rể phù dâu là dành cho anh trai cô và bạn của anh ấy nhưng hai hôm trước lại vì lí do nào đó mà không thể đến được khiến cô vô cùng thất vọng.

"Doãn Nguyệt hôm nay em đẹp lắm!" Lăng Hi bước đến bên cô, nhìn cô từ trên xuống dưới sau đó đưa tay lên giúp cô chỉnh lại vài thứ sau đó đáp.

"Cảm ơn anh!" Cô đáp, nhưng anh mắt không chút vui vẻ.

Lăng Hi nhìn thấy sự buồn bã trong ánh mắt cô, nhưng không nói ra chỉ véo má cô: "Cảm ơn gì chứ chút nữa chúng ta là vợ chồng rồi còn khách sáo gì chứ!"

"Đi thôi đã tới giờ rồi." Phù rể đứng bên cạnh nhìn đồng hồ sau đó nhắc nhở họ.

Cô gật đầu nhận lấy bó hoa cưới từ tay nhân viên sau đó khoác tay Lăng Hi bước ra lễ đường.

Ở thành phố này bạn bè của cô không nhiều nên người tham dự lễ cưới chỉ có nhân viên cấp cao trong công ty của Lăng Hi và tất cả đồng nghiệp trong tư trang của cô, khi cánh cửa giáo đường bật mở cũng là lúc ca khúc hành trang vang lên, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, các nhân viên đứng hai bên bắn pháo giấy lên không trung rơi khắp cả đất.

Cô và Lăng Hi mỉm cười chào họ, khi đứng trước mặt cha sứ.

Cha sứ nhìn họ trân trọng nói:" Anh Lăng Hi anh có nguyện ý lấy cô Khương Doãn Nguyệt làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của kinh thánh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người cùng cô ấy kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, động viên cô ấy, chăm sóc cô ấy yêu thương cô ấy như yêu thương chính bản thân mình dù cô ấy có ốm đau bệnh tật, dù giàu hay nghèo đói vẫn thủy chung với cô ấy đến khi cô ấy rời khỏi thế giới này không? "

Đội cha sứ nói xong, Lăng Hi nắm chặt tay cô nhìn cô nói rành rọt:" Con đồng ý! "

Lời nói của anh ta khiến cô vô cùng cảm động, mắt long lanh ánh lệ.

Cha sứ lại quay sang cô nói:" Cô Khương Doãn Nguyệt, cô có nguyện ý lấy anh Lăng Hi làm chồng, làm theo những lời dạy dỗ của kinh thánh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt mọi người cùng anh ấy kết thành vợ chồng, yêu thương anh ấy, động viên anh ấy, an ủi anh ấy, chăm sóc anh ấy yêu thương anh ấy như yêu thương chính bản thân mình dù có ốm đau bệnh tật, dù giàu hay nghèo đói vẫn thủy chung với anh ấy đến khi anh ấy rời khỏi thế giới này không? "

Khi cha sứ vừa dứt lời, tay cô đột nhiên bị nắm chặt, quay sang nhìn thì thấy ánh mắt chờ mong của Lăng Hi, cô rất muốn nói nhưng miệng lại không động đậy được, đột nhiên trong đầu cô vụt qua bức ảnh đêm đó lòng cô lại đau như cắt, cô nhắm mắt lại sau đó mở ra, từ tốn nói:" Con đồng ý.. "

" Nguyệt Nguyệt " Đột nhiên cửa bị sức đá tung ra, tạo ra tiếng động lớn khiến mọi người trong lễ đường giật mình đồng loạt quay lại.

Giọng nói quen thuộc ấy khiến cô như ngừng thở, cô quay người lại thì thấy Triết Căn Phong đang ung dung đứng ngay đó ngược với ánh nắng nên bóng anh đổ dài xuống nền đá, kế bên là hai bóng dáng nhỏ nhắn của Căn Thiên và Căn Nguyệt!!!

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Triết Căn Phong thông dong bước vào, từng bước đi của anh như dẫm đạp vào trái tim khiến nó nát vụn, một làn nước mờ lại hiện lên trong mắt cô, cô cũng không biết tại sao gần đây cô lại hay khóc như vậy!

Lăng Hi cảnh giác bước lên đứng trước mặt cô ngăn chặn ánh nhìn của anh, anh ta cất giọng:" Triết Căn Phong anh muốn gì?? "

Triết Căn Phong dừng chân miệng câu lên nụ cười lạnh lùng:" Anh nghĩ tôi muốn gì cướp hôn à??"

" Tôi không biết anh muốn gì nhưng Doãn Nguyệt sắp làm vợ của tôi phiền anh đi cho! " Lăng Hi đáp ngữ khí bức bối.

Triết Căn Phong như nghe được chuyện hài nên bật cười nhưng giọng cười đó vừa âm u vừa khinh thường:" Tôi nghĩ đám cưới này sẽ không được tiến hành nữa! "

" Anh có ý gì? " Lăng Hi đáp, bàn tay nắm chặt cũng nổi đầy gân xanh.

" Vì trên danh nghĩa cô ấy hiện đang là vợ của Triết Căn Phong tôi cho nên đám cưới này không có hiệu lực pháp lý và hơn hết cô ấy còn là mẹ của các con tôi! " Triết Căn Phong không nhanh không chậm nói, ngữ khí hờ hợt, sau khi anh nói xong Căn Thiên và Căn Nguyệt chạy lên đứng bên cạnh anh.

" Triết Căn Phong tôi đã không phải là vợ anh từ lâu rồi mời anh về cho! " Người im lặng từ đầu đến cuối cũng lên tiếng, cô cố gắng kìm nén nước mắt, quật cường bước lên phía trước nhìn trực diện vào anh.

Từng câu từng chữ của cô như con dao sắc nhọn cứa vào trong lòng anh khiến nó đau đớn khôn cùng.

" Mẹ đã hiểu lầm ba rồi mọi chuyện là do tên Lăng Hi đó bày ra. " Căn Thiên không chịu nổi chạy lên nắm lấy tay cô, khi nói cậu phóng ánh mắt sắc bén về phía Lăng Hi.

Khương Doãn Nguyệt chấn kinh, quay qua nhìn Lăng Hi sau đó lại nhìn con trai mình:" Thiên nhi mẹ biết con yêu mến ba con nhưng con không biết ba con đã phản bội ba mẹ con mình, con... "

" Con biết, con biết rất rõ là đằng khác, mẹ nếu mẹ không tin thì cứ hỏi người này! " Căn Thiên nói xong quay sang gật đầu với anh.

Cô nghi hoặc nhìn ra ngoài, ngoài cửa có một người đàn ông và người phụ nữ được hai người vệ sĩ dắt vào, bộ dạng anh ta vô cùng nhếch nhác, đầu tóc bù xù trông vô cùng thảm hại khóe môi còn rỉ máu còn người phụ nữ thì không ai khác là Bạch Hạ Yên!

Lăng Hi sau khi nhìn rõ người đàn ông và người phụ nữ trông mắt anh ta co rụt lại, ánh mắt đục ngầu.

"Lăng Hi chắc anh nhận ra hai người này đúng không?" Triết Căn Phong cười nhẹ, đút hai tay vào túi quần.

"Tôi không quen hai người này!" Lăng Hi quát.

Triết Căn Phong không muốn nhiều lời với anh ta, quay sang nhìn người đàn ông vừa được dẫn vào ánh mắt sắc bén khiến người đàn ông đó không dám ngẩng mặt lên, chỉ nhỏ giọng lên tiếng: "Thật ra mấy hôm trước tôi được người đàn ông tên Lăng Hi thuê để..." nói tới đây anh ta ngập ngừng quay sang nhìn Bạch Hạ Yên thấy cô gái đó đang nhìn mình với vẻ nghi hoặc anh ta đành nuốt nước bọt nói tiếp: "làm tình với cô gái đó!"

Nói xong người đàn ông đó chỉ tay về phía Bạch Hạ Yên, lời lẽ của người đàn ông đó khiến mọi người trong lễ đường sùng sốt ngoại trừ Triết Căn Phong vẫn ung dung bình tĩnh.

Bạch Hạ Yên dờ ra vài giây sau đó như điên như dại vùng vẫy ra khỏi tay của tên vệ sĩ lao đến đánh liên tục vào người đàn ông đó. "Cái gì, tên khốn này, mày nói lại cho tao nghe!"

Một tên vệ sĩ chạy lại kéo Bạch Hạ Yên ra, nhưng không biết cô ta lấy đâu ra sức mạnh vùng tay ra sau chạy đến trước mặt Lăng Hi giáng cho anh ta cái tát thật mạnh sau đó hét: "Lăng Hi tại sao anh đối xử với tôi như vậy, tôi yêu anh như thế nào anh không biết sao?? Tôi vì anh hi sinh biết bao nhiêu thứ, tôi vì giúp anh có người phụ nữ này mà ở bên cạnh Triết Căn Phong 5 năm trời, còn giúp anh đối thuốc khiến anh ta mất trí nhớ nhiều năm như vậy!"

Lời nói của Bạch Hạ Yên làm cô chấn kinh, cô không ngờ người đàn ông cô tin tưởng bao nhiêu năm nay lại làm ra những chuyện như vậy, cô vô thức lùi về sau một bước, nắm chặt tay Căn Thiên nhìn Lăng Hi như người xa lạ.

Hành động của cô khiến sự tức giận cố kìm nén bấy giờ của Lăng bộc phát anh ta đưa tay tát một cái vào má của Bạch Hạ Yên khiến cô ta lao đảo té xuống đất. "Bạch Hạ Yên cô nói cái quái quỷ gì vậy?"

Xong anh ta quay qua cô muốn nắm lấy tay cô nhưng bị Căn Thiên bước lên chắn trước mặt xô ra: "Ông không có tư cách động vào mẹ tôi!"

"Doãn Nguyệt em đừng tin lời cô ta nói bậy, em có tin anh không?" Lăng Hi nói, ánh mắt giận dữ.

Khương Doãn Nguyệt lắc đầu ngoàỵ ngoàỵ: "Không... tôi không tin anh nữa!"

Triết Căn Phong bước lên kéo cô ra sau lưng ánh mắt nhìn Lăng Hi có phần lạnh lùng: "Lăng Hi chắc hẳn là anh còn nhớ tai nạn 5 năm trước chứ?" anh dừng lại một chút cất giọng lạnh băng: "Tôi không ngờ 5 năm trước anh giờ trò với xe của tôi 5 năm sau anh lại sai người tông tôi, mà còn dám cầu kết với ba của tôi tách tôi ra khỏi cô ấy!"

Như có tiếng xẹt đánh ngang tai, cô kinh ngạc không thể nói lên lời, vụ tai nạn 5 năm trước và vụ tai nạn hai ngày trước đều do Lăng Hi giờ trò?? Không thể nào...

Lăng Hi hoàn toàn á khẩu hai tay anh ta nắm chặt, anh ta biết rõ cô đã hoàn toàn không tin tưởng mình nữa, anh ta vô thức bật cười, giọng cười mỉa mai: "Đúng vậy thì sao?? Triết Căn Phong mày nên nhớ Doãn Nguyệt lúc trước từng thích tao, tại mày giành cô ấy với tao nên hôm nay tao chỉ lấy lại những thứ tao vốn có được!"

"Lăng Hi tôi không biết anh nghĩ gì chỉ vì lợi ích cá nhân mà hy sinh cả Bạch Hạ Yên yêu anh như vậy, anh là kẻ bỉ ổi!" Triết Căn Phong đáp, giọng nói trầm âm: "Chắc là cô ta không biết đêm đó anh đã bỏ thuốc kích dục vào trong ly rượu của cô ta và sau đó cho người đàn ông đó vào hưởng thụ cô ta rồi đợi cô ta ngất đi thì anh lại tráo tôi với người đàn ông kia, tôi không ngờ anh lại có thể nghĩ ra kế sách này!"

Bạch Hạ Yên nghe xong lại bộc phát vùng vẫy đứng lên đánh mạnh vào người Lăng Hi: "Tên khốn kiếp, anh thật là ác độc, anh không từ bất cứ thủ đoạn để có được Khương Doãn Nguyệt nhưng anh đâu hề yêu thương cô ta, anh chỉ muốn thỏa mãn lòng thù hận của mình mà thôi!"

Lăng Hi đưa tay lau vết máu trên mặt, tức giận nhìn Triết Căn Phong: "Triết Căn Phong tôi hận anh, mọi thứ đều là do tôi sắp đặt, anh có nhớ lần anh nhốt cô ấy vào mật thất năm năm trước hay không đúng vậy tôi đã giờ trò khiến cô ấy hận anh, còn vụ tai nạn cũng là do tôi làm, nhưng ông trời lại thương anh nên anh không chết mà bị mất trí nhớ tạm thời sau đó tôi lên đưa cho Bạch Hạ Yên lọ thuốc khác cho anh không bao giờ nhớ lại, tôi còn cầu kết với ba anh đuổi cô ấy ra khỏi Triết gia để tôi được ở bên cô ấy, còn nữa năm năm sau tại sao anh lại xuất hiện khiến cô ấy trở về bên cạnh anh, tại sao anh đối xử với cô ấy tàn nhẫn mà cô ấy vẫn lựa chọn cách tin anh chứ không bao giờ cho tôi cơ hội?"

Cả lễ đường gần như nín thở, không khí trong lễ đường lạnh hơn hẳn, Khương Doãn Nguyệt đứng sau lưng Triết Căn Phong hai tay bấu chặt chiếc váy cười từng giọt nước mắt to lớn rơi xuống thấm vào chiếc váy cười trắng tinh, đột nhiên có một bàn tay ấm nóng phủ lên bàn tay cô sau đó cả người cô nằm gọn trong lòng của anh, anh đưa tay vuốt nhẹ lưng cô.

"Không sao rồi đừng khóc!" Giọng anh dịu dàng ôn nhu càng khiến cô khóc nhiều hơn.

Căn Nguyệt cũng khóc cô bé lạch bạch chạy lại nắm tay cô, cô bé biết ba với mẹ của mình đã trải qua bao nhiêu sóng gió mới có được ngày hôm nay.

"Lăng Hi chú không ngờ làm sao tôi tìm ra người đàn ông đó và bắt ông ta khai nhận chứ gì. Hai ngày trước tôi đã lấy trộm chiếc máy tính của chú và coi được đoạn clip đó, chú nghĩ với cái đồng mật mã tầm thường có thể làm khó được tôi sao, còn nữa chú lại bỏ qua một thứ đó là phần đoạn clip đã bị chú xóa bỏ tôi cũng đã nhờ người khôi phục lại nên mới thấy rõ được mặt của ông ta!" Căn Thiên chăm chọc nói.

Lăng Hi kinh ngạc nhìn cậu, anh ta không ngờ đứa nhóc 5 tuổi này lại rành về công nghệ thông tin như thế.

"Im miệng, nhóc con thì biết cái gì? " Lăng Hi không ngờ đứa trẻ 5 tuổi lại có thể sỉ nhục mình nên tức giận bước tới định đánh cậu một cái.

Nhưng không ngờ người lúc nãy rúc ở trong lòng Triết Cẩn Phong là cô đã bước lên chắn trước mặt Cẩn Thiên.

* Chát * Một cái tát giáng xuống mặt Lăng Hi

" Cái tát này tôi đánh thay chồng tôi, anh quá ác độc cùng âm hiểm, tôi đã lắm khi tin tưởng anh! "

* Chát * Lại một cái tát giáng xuống mặt Lăng Hi thậm chí bên mặt đã rớm máu, cũng đủ biết lực cô mạnh cỡ nào gấp hai cái tát của Bạch Hạ Yên thế là bốn cái tát hai bên má đều khiến anh ta đau đến nhủu chặt mí.

" Cái tát này tôi trả cho anh vì anh đã làm tổn thương biết bao nhiêu người, anh đã phụ lòng tin của người con gái yêu anh, kẻ như anh không xứng có được tình yêu của bất cứ ai! "

Giọng nói của cô đã vô cùng lạnh lùng xa cách khiến Lăng Hi như chết lặng.

* Chát * Cái tát thứ năm giáng xuống mặt Lăng Hi.

" Cái tát này giáng xuống tôi với anh không còn bất cứ liên quan gì đến nhau nữa, những chuyện anh đã làm tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, sau này anh đừng xuất hiện trong cuộc đời tôi nữa!!! "

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

Khi tát xong bàn tay cô cũng trở nên đau rát, cô xoay lưng lại không muốn nhìn mặt Lăng Hi thêm một phút nào nữa.

" Doãn Nguyệt em thật không nể tình bạn cũ của chúng ta sao?? " Lăng Hi nói, giọng nói anh ta đầy sự chăm chọc.

" Sau bao nhiêu chuyện anh gây ra cho cuộc sống của cô ấy và tôi anh bảo cô ấy phải nể tình cũ và tha thứ cho anh bằng cách nào??" Triết Cẩn Phong bước lên cất cao giọng.

" Hahaha Khương Doãn Nguyệt em đã vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa! " Lăng Hi như bị điên anh ta cười phá lên xong loạng choạng bước đi ra phía cửa.

Khi anh ta đi ngang đám vệ sĩ bước lên định ngăn anh ta lại nhưng lại nhận được ánh mắt của anh nên tránh ra một bên, Lăng Hi vẫn không ngừng cười cho đến khi bóng dáng anh ta biến mất sau cánh cửa, mọi người cũng nói đuổi nhau đi ra về nhưng họ không ngừng bàn tán chỉ trích Bạch Hạ Yên.

Mọi người đều đi về hết Bạch Hạ Yên đứng lên đột nhiên chạy vọt ra ngoài, tiếng khóc cô ta thê lương vang vọng trong lễ đường.

Đến khi trong lễ đường chỉ còn có cô và anh và Cẩn Thiên Cẩn Nguyệt, cô gục người xuống từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống chiếc váy cưới trắng tinh.

Triết Cẩn Phong bước đến quỳ một chân xuống bên cạnh cô, đưa tay kéo cô vào lòng, thấy cô khóc lòng anh vô cùng đau đớn nhưng vẫn để mặc cho cô khóc để dịu lại nỗi đau trong lòng cô:" Ngoan em cứ khóc cho thoải mái vì anh vẫn luôn ở bên cạnh em dù hiện tại hay tương lai anh sẽ bảo vệ cho em, gia đình chúng ta không bao giờ chia cắt nữa! "

Lời nói của anh phá vỡ lớp lá chắn cuối cùng trong lòng cô khiến cô òa khóc như một đứa trẻ, Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt cũng chạy lại ôm cô, cả gia đình bốn người cứ ôm nhau như vậy cho tới tận xế chiều.

[...]

Cánh cửa căn nhà nhỏ của cô mở ra, đi trước là Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt sau đó là anh dìu cô bước vào.

Chiếc váy cưới đã được cô thay ra bằng một chiếc váy màu trắng, gương mặt cũng được tẩy trang sạch sẽ để lộ đôi mắt sưng đỏ và bờ môi khô khốc, cô đi đến chiếc sofa sau đó ngồi xuống, ánh mắt thần thờ.

" Em uống chút nước đi! " Triết Cẩn Phong đưa ly nước mới rót dứt cho cô, cô cũng ngoan ngoãn uống hết.

Sau khi anh đặt ly nước xuống cả căn phòng chìm trong im lặng, Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt biết ý dắt tay nhau đi vào phòng trước.

Lát sau anh mới chậm rãi lên tiếng." Anh xin lỗi! "

" Anh đâu có lỗi gì đâu chứ tất cả đều do Lãng Hi làm ra, người nói lời xin lỗi phải là em, nếu như em không quá tin tưởng vào Lãng Hi thì tất cả mọi chuyện đâu ra như vậy. " Cô hít sâu một hơi nhìn anh nói.

Đúng vậy nếu như cô nên tin tưởng anh một chút và tránh xa Lãng Hi một chút thì mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng khi biết những đau đớn tổn thương cô đã trải qua đều là do người mà cô tin tưởng từ nhỏ đến lớn làm ra thì lòng cô như có thứ gì đó đè nặng khó có thể chấp nhận được.

" Anh tính giải quyết Lãng Hi như thế nào còn có ba của anh...nữa? " Cô nói, dù gì anh là người có quyền có danh tiếng ở trên thương trường nên chắc chuyện này anh sẽ không tha cho Lãng Hi nhưng trong đây lại có sự nhúng tay của ba anh nên chắc anh sẽ khó xử.

" Em yên tâm mọi việc anh đã giải quyết xong hết rồi, sau này em chỉ cần ở bên cạnh anh là được! " Triết Cẩn Phong đưa tay ôm vai cô kéo cô vào lòng, sau này anh nhất định sẽ không bao giờ đánh mất cô nữa.

Khương Doãn Nguyệt đưa tay ôm chặt lấy anh, ngày này cô đã chờ rất lâu rồi, cô muốn nói với anh cô yêu anh rất,rất yêu anh...

Sáng ngày hôm sau, khi cô vừa mở mắt thì đã thấy mình nằm trong lòng ngực của anh, đầu cô gối lên cánh tay anh, cô sợ đánh thức anh nên nhẹ nhàng ngẩng đầu lên đập vào mắt cô là chiếc cằm cương nghị của anh phía trên là bờ môi mím lại tiếp nữa là sống mũi cao, ở dưới mi mắt có quần thâm khá mờ nếu không quan sát kĩ chắc sẽ không thấy, hàng lông mày thường ngày hai nhú lại bây giờ đã giãn ra hơi thở đều đều có lẽ đêm qua anh ngủ rất ngon.

Đột nhiên trong đầu cô hiện ra một suy nghĩ táo bạo thế là cô mỉm cười giảo hoạt nhướn người lên hôn lên môi anh, nụ hôn này như chuồn chuồn lướt qua chỉ trong vòng vài giây, anh như cảm nhận được khẽ nhúc nhích khiến cô cười khúc khích, sau đó cô lại đưa ngón tay ra phác họa từ lông mày cho đến xuống dưới, khi ngón tay cô lướt xuống ngay vòm ngực rắn chắc của anh thì lại chột chột mấy cái cô càng cười nhiều hơn, sáng sớm chọc ghẹo anh như thế này khiến tinh thần đang ủ rũ của cô trở nên sáng khoái hơn nhưng...

" Em quậy đủ chưa hả? " Giọng nói nghiêm nghị của người đàn ông đang ngủ khiến cô giật mình vội thu tay về.

" Em đánh thức anh sao...?" Cô lí nhí nói, không dám ngước lên nhìn anh.

Anh bị bộ dạng của cô chọc cười, giọng cười của anh rất êm tai khiến mặt cô càng thêm đỏ, anh đưa tay nâng mặt cô lên đối diện với anh, anh cất giọng:" Em nghĩ em dùng tay chọt vào người anh như vậy bảo sao anh không thức được hả? " sau đó anh đưa mặt anh lại gần mặt cô anh dùng giọng ái muội nói:" Anh biết em thương chồng mình nhưng đâu cần phải hôn lên anh như vậy chứ. Mà 5 năm gặp lại kĩ thuật hôn của em vẫn tệ nhạt như xưa hả? "

Anh vừa dứt lời thì mặt cô lại đỏ ửng lên, cô thẹn quá hóa giận nói:" Ai nói anh là chồng em chứ! "

" Đâu cần ai nói vì em vốn là vợ trên danh nghĩa của anh mà." Triết Cẩn Phong nhún vai, uể oải lên tiếng.

" Anh... " Cô muốn lên tiếng phản bác nhưng anh lại cúi đầu xuống phủ môi mình lên môi cô.

Những lời cô muốn nói lại bị nuốt trở vào trong, cô không nhúc nhích để mặt cho anh hôn mình.

Anh thả môi cô ra sau đó nói:" Để anh dạy lại cho em biết hôn như thế nào mới đúng! " vừa dứt lời anh lại cúi xuống lần này không phải là nụ hôn dịu dàng nữa mà tiến công thần tốc, dũng mãnh khiến cô gần như bị nghẹt thở...

[...]

Buổi trưa thời tiết ở thành phố Provence vẫn có chút mưa, Lãng Hi đang ngồi ở căn phòng giám đốc của công ty Hải Đế, trước mặt anh ta là vô số chai rượu đắt tiền đã rỗng, trên tay anh ta còn cầm ly rượu ánh mắt đầy tơ máu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên cửa sổ bám đầy nước mưa, bộ dạng tiêu tụy quần áo xộc xệch.

" Bộ dạng của anh thật thảm hại! " Một giọng nói vang lên, thu hút được sự chú ý của anh ta.

Lãng Hi nhìn người đàn ông trước mặt ánh mắt trở nên lạnh lùng:" Triết Cẩn Phong anh còn muốn gì nữa sao?? Anh mau cút xéo khỏi công ty của tôi ngay!"

Triết Cẩn Phong không để ý đến lời của Lãng Hi vẫn từ tốn ngồi xuống đối diện anh ta, hai chân bắt chéo tay đan đặt trên thành ghế đan vào nhau." Tôi chỉ đến đây đòi món nợ anh nợ tôi mà thôi. Còn nữa rất tiếc phải nói với anh rằng công ty này từ ngày hôm qua đã thuộc quyền sở hữu của tôi và là công ty con của Triết thị!!! "

Lời nói của Triết Cẩn Phong như chiếc đá đập vào chân Lãng Hi, anh ta nghe vậy đứng bật dậy,lớn tiếng nói:" Triết Cẩn Phong mày nói cái gì?? "

" Anh nghe không rõ sao?? Công ty Hải Đế này đã bị Triết Thị và Mộc Thị thu mua từ hôm qua và tôi đến đây nói với anh nội trong ngày hôm nay anh phải dọn khỏi công ty này! " Triết Cẩn Phong có lòng tốt nói lại một lần nữa.

* Choang * ly rượu trong tay của Lãng Hi bị quăng mạnh vào góc tường vỡ vụn, rượu văng tứ tung Triết Cẩn Phong chỉ nhìn anh ta mà không nói gì, còn đứng đờ đẫn rút điều thuốc ra hút.

" Triết Căn Phong mày được lắm! " Lăng Hi quát xong anh ta rút điện thoại ra hỏi phòng nhân sự.

" Các người làm việc kiểu gì mà công ty bị thu mua lại không báo cho tôi biết hả!!! " Lăng Hi quát vào điện thoại, ánh mắt đầy tơ máu của anh ta càng ghê hơn hoàn toàn mất đi vẻ phong lưu hằng ngày.

" Anh Lăng không phải anh đã kí hợp đồng bán cổ phần sao?? Chúng tôi dựa theo nội dung trong hợp đồng bán hết các cổ phần của công ty và được Mục thị mua lại! " Đầu bên kia thư ký không rõ sự tình bèn nhỏ giọng giải thích.

" Kì?? Tôi kí lúc nào, chần chẫn đó là giả mau cầm bản hợp đồng đó lên cho tôi xem! " Lăng Hi ngờ vực, nực cười anh ta kí văn bản lúc nào.

Cúp máy xong anh ta dùng ánh mắt giận dữ nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống anh, Triết Căn Phong vẫn tò ra bình tĩnh, hút từng hơi thuốc bộ dạng lười nhác.

Thư ký nhanh chóng đem hồ sơ vào, đặt lên bàn xong nhanh chóng lui ra ngoài.

Sau khi xem xong bản hợp đồng trán Lăng Hi nổi đầy gân xanh, bản hợp đồng bị bóp méo mó không ra hình dáng ban đầu, Lăng Hi tức giận nói:" Triết Căn Phong Anh được lắm, còn có chữ ký và con dấu của tôi. "

" Chuyện này cũng phải cảm ơn con trai của tôi, nếu như không nhờ có nó ăn cắp được con dấu còn có thể lấy được chữ ký của anh thì bản hợp đồng này chắc vô dụng rồi!!! " Triết Căn Phong đáp.

Lại là tên nhóc con đó, bao nhiêu lần phá hoại chuyện của anh ta!!!

Lăng Hi đấm một cái lên bàn làm việc, lòng ngực vì tức giận mà đập mạnh.

" Lăng Hi anh gây bao nhiêu tổn thương cho Nguyệt Nguyệt còn lừa gạt cô ấy hãm hại cả tôi thì bao nhiêu món tôi lấy từ anh đã trả đủ từ nay về sau anh còn dám khiến cô ấy khóc thêm lần nữa thì đừng trách tôi ác, tốt nhất anh đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nếu không tôi sẽ khiến cho tên Lăng gia nhà các anh biến mất khỏi thế giới này vĩnh viễn!!! "

Nói xong anh đi ra ngoài không quan tâm đến ánh mắt muốn giết người của Lăng Hi .

Ngồi một lúc anh ta bỗng nhiên bật cười,rút điện thoại ra:" Cậu đi nhanh chóng bắt cóc Căn Thiên về cho tôi, tôi sẽ đền người đó trả giá! "

Cũng tại thằng nhóc ranh đó mà mọi thứ của anh ta đều biến mất, kể cả người phụ nữ anh ta yêu, cả sự nghiệp của anh ta vụt và gãy đổ.

" Dạ thưa anh em sẽ làm ngay! "

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: End

Sau khi bước ra khỏi công ty Hải Đế anh lái xe thẳng về nhà, anh vừa đỗ xe xong thì thấy Căn Thiên và Căn Nguyệt đang chơi ở phía trước nhà, anh tiến lại gần.

" Các con làm gì vậy sao không vào nhà chơi? Mưa phùn càng dày rồi ngồi đây kéo bị cảm đấy" Triết Căn Phong ngồi xuống đưa tay xoa đầu Căn Thiên và Căn Nguyệt.

" Tụi con chơi một chút rồi sẽ vô mà, ba yên tâm vô nhà trước đi! " Căn Thiên cầm lấy cục đá vẽ vẽ xuống đất không thèm nhìn anh mà nói.

" Đứng vậy ba vô nhà với mẹ đi! " Căn Nguyệt cũng lên tiếng giục.

" Vậy các con chơi một chút nhớ vô nhà đó! " Triết Căn Phong thấy khuyên cũng không được nên đành dặn dò xong đi vô nhà.

Anh vừa bước vào nhà thì một mùi thơm phức sộc vào mũi, mùi thơm phát ra từ nhà bếp anh đi vào thì thấy trên bàn đang bày một bàn thức ăn thịnh soạn, món nào cũng được trưng bày đẹp đẽ.

" Anh về rồi sao?? " Khương Doãn Nguyệt đang múc canh vào tô thấy anh về cô lên tiếng.

" Em nấu mấy món này sao? " Anh nhìn một bàn thức ăn trước mặt nói, mấy năm xa cách không ngờ cô có thể nấu ăn.

" Anh không tin tưởng năng lực của em sao?? Em biết nấu ăn từ rất lâu rồi là tại anh không biết thôi! " Cô bĩu môi, tay vẫn không ngừng loay hoay.

Triết Căn Phong bước đến ôm cô từ phía sau đưa mặt xuống gần vành tai của cô: " Anh không ngờ em vẫn còn sức để nấu ăn... Sau lần vận động lúc sáng? "

Đột nhiên anh nhắc lại chuyện lúc sáng khiến vành tai cô nóng ran hai gò má ửng hồng e thẹn, cô buông đôi đũa xuống đánh vào tay anh: " Nói linh tinh, mau giúp em thu dọn chén đũa xong gọi hai đứa nhỏ vào ăn cơm thôi! "

" Tuân lệnh bà xã!! " Anh vô cùng phối hợp buông cô ra đi lấy chén đũa.

Lời nói của anh khiến cô bật cười, nụ cười của cô như nắng ban mai khiến tim anh đập lỡ vài nhịp, nụ cười này đã lâu rồi anh chưa được nhìn thấy.

Ở ngoài sân Căn Thiên và Căn Nguyệt đang mãi chơi nên không thấy từ xa có một chiếc xe màu đen đã đỗ ở đó từ rất lâu, trong xe có vài tên áo đen dùng ống nhòm nhìn về phía hai cô cậu.

" Ông chủ phía trước chỉ có hai đứa nhóc còn tên Triết Căn Phong đã đi vô nhà rồi ă! " Một tên áo đen rút điện thoại ra gọi vào một dãy số.

" Ra tay đi, nhớ không được làm bị thương bé gái, không được dọa nó! " Tiếng của Lăng Hi vọng ra từ đầu dây bên kia.

" Dạ thưa ông chủ! " Nói xong tên áo đen đó cất điện thoại vào túi áo, ra hiệu cho tài xế lái xe.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại gần đó vài ba tên áo đen nhanh chóng mở cửa xe chạy lại gần cậu.

Căn Thiên và Căn Nguyệt cùng lúc ngẩng đầu, nhìn ba tên áo đen đang lao về phía mình Căn Thiên nhanh chóng đứng trước mặt em mình bảo vệ cô bé.

" Anh hai chuyện gì vậy! " Căn Nguyệt lo lắng hỏi Căn Thiên.

" Suyt em đừng lên tiếng đám người này đang nhắm vào anh, chút nữa anh có chuyện gì nhớ nói cho ba và mẹ biết chưa! " Căn Thiên nói nhanh.

Căn Nguyệt hoảng sợ nên đành gạt đầu. Đám người áo đen đó nhanh chóng chạy lại chỗ cậu: " Có người muốn gặp cậu đi theo chúng tôi! "

Căn Thiên cười khinh bỉ, muốn bắt cậu dễ lắm sao: " Tôi không đi thì làm gì tôi?? "

Mấy tên áo đen không ngờ cậu nói vậy nhìn nhau xong tên áo đen nghiêm mặt: " Vậy đừng trách chúng tôi ra tay! "

Tên đó vừa dứt lời các tên xung quanh tiến về phía cậu, hai tên áo đen bay về phía cậu kéo cậu ra xa Căn Nguyệt.

Cậu từng được học võ nên đám người này không làm khó cậu, cậu không cho đám người đó động vào mình, bóng dáng nhỏ nhắn của cậu thoát ần thoát hiện.

Căn Nguyệt đứng một bên hoảng sợ đến nỗi không thể nhúc nhích được, đôi mắt nhỏ nhắn của cô bé trợn nước mắt, cô bé muốn chạy vô báo cho ba mẹ nhưng chân vẫn không chịu nhúc nhích.

Mấy tên áo đen gần như cùng lúc vây vào tấn công cậu nhưng bị cậu đánh cho gục ngã, do không chú ý từng đằng sau có một tên áo đen dùng lực đập mạnh vào gáy cậu, động tác của cậu nhanh chóng chậm rãi và cậu ngã gục xuống đất, mấy tên áo đen nhanh chóng đưa cậu lên xe phóng đi.

Bây giờ Căn Nguyệt mới có phản ứng, cô bé hét lên: " Anh hai, anh hai. "

Nhưng chiếc xe đã mất hút trong làn sương mờ, cô bé vừa khóc vừa chạy vào nhà miện không ngừng gọi: " Ba mẹ, ba mẹ.... "

Ở trong phòng bếp cô và anh đã chuẩn bị xong, nghe tiếng gọi của cô bé, cô lấy chén định xới cơm, còn anh đi vòng qua chỗ ngồi .

" Ba mẹ... Anh hai bị bọn xấu bắt đi rồi Huhu! " Căn Nguyệt nói lắp bắp miệng không ngừng khóc.

Cô bé vừa dứt lời chén cơm trên tay cô rơi xuống đất, cơm văng tứ tung, còn anh thì đứng bật dậy về mặt hết hoảng.

" Nguyệt nhi con nói cái gì?? " Cô chạy lại vừa lau nước mắt cho Căn Nguyệt vừa run rẩy hỏi.

" Anh hai bị bọn xấu bắt đi mất rồi mẹ ơi! " Căn Nguyệt nói lại lần nữa.

Như có chiếc búa đập mạnh vào lòng ngực cô khiến nó không thể hít thở, cô quỳ gối xuống đất, người chết lặng, còn anh trong lòng rất hoảng sợ nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, anh lên tiếng: " Anh con bị bắt đi lúc nào?"

" Dạ vừa mới này. " Khi Căn Nguyệt vừa dứt lời, chiếc điện thoại của anh đặt trên bàn đột nhiên đổ chuông, anh kìm nén sự hoảng sợ trong lòng mình đi đến cầm điện thoại lên.

Là số lạ!!!

" Triết Căn Phong mày luôn tự hào về đứa con trai này chứ gì?? Vậy để tao coi mày còn có thể tự hào về nó bao lâu, thằng nhóc này ở bên cạnh tao năm năm, bao nhiêu thứ tao đều chỉ dạy cho nó cũng chỉ vì mày mà nó phá hỏng chuyện tốt của tao còn ăn cắp con dấu của tao đưa mày, hôm nay tao

khiến nó nhất định phải chết! " Bên kia không chờ anh nói, đã lên tiếng, là giọng của Lăng Hi.

Trong không gian tĩnh mịch giọng nói của Lăng Hi càng rõ hơn, từng câu từng chữ khiến đôi mắt của anh trở nên sắc bén, trán nổi đầy gân xanh, anh quát:" Lăng Hi tên khốn, nếu mày dám động đến một cọng tóc của con tao, tao nhất định sẽ giết chết mày!!! "

Lăng Hi cười phá lên:" Được có giỏi thì mày giết tao đi, để tao xem tao chết trước hay đứa con trai yêu quý của mày chết trước! "

" Mày... " Anh chưa kịp nói hết câu điện thoại đã bị cô giật lấy.

Cô hét lên:" Lăng Hi tôi cảnh cáo anh nếu anh dám động đến con trai tôi tôi nhất định sẽ không tha cho anh. Nếu như con trai tôi có mệnh hệ gì tôi nhất định sẽ tự tay giết chết anh!"

" Khương Doãn Nguyệt tôi đã từng nói sẽ bắt những kẻ phản bội tôi trả giá đắt." Lăng Hi đáp, anh ta dừng một chút sau đó nói:" Tám giờ tối nay tại căn nhà hoang ở vùng ngoại ô, nên nhớ chỉ mình em và Triết Căn Phong đến, nếu dẫn thêm vệ sĩ hay báo cảnh sát thì ở nhà mà nhận xác của thằng con trai cưng của em! "

Nói xong Lăng Hi cúp máy, toàn bộ cuộc nói chuyện lọt vào tai anh không sót một chữ, anh nắm chặt bàn tay lại ánh mắt lạnh như băng, Lăng Hi tôi sẽ cho anh biết tay!!!

Thời gian trôi qua thật mau, rất nhanh đã đến tám giờ, cô và anh lái xe đến thẳng vùng ngoại ô hoang vắng.

Trong khoảng thời gian chờ đợi cô không hề rơi một giọt nước mắt nào, chỉ bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay khiến nó rỉ máu, anh cũng không hơn gì, chỉ trong mấy giờ mà anh như già hơn hẳn, đầu tóc thường ngày được chải chuốt đẹp đẽ bây giờ lại rối bù trông vô cùng tù tị.

Họ rất nhanh đã tìm được chỗ của căn nhà hoang đó, xung quanh tối om cả bầu không khí cũng rơi vào trạng thái tĩnh lặng như sắp đón chào cơn bão lớn.

Anh nắm tay cô bước vào trong, bên trong không có bất kì tiếng động nào, anh định lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Hi nhưng một giọng nói đã vang lên, trong đêm như vậy giọng nói đó càng như ma quỷ khiến cô bất giác run lên.

" Hai người đến rồi à?? "

" Lăng Hi anh đừng ở đây giả ma giả quỷ mau đem con trai tôi ra đây! " Cô lạnh lùng nói.

Cả căn nhà hoang đang chìm trong bóng tối đột nhiên bùng sáng:" Em làm gì mà gấp thế?? "

Cô và anh cùng nhìn về phía phát ra giọng nói, thì đập vào mắt cô và anh là Căn Thiên đang bị trói chặt vào thanh sắt trên vách tường, thân thể nhỏ nhắn của cậu không ngừng giãy giụa nhưng miệng bị dán băng kéo nên không nói ra lời.

Nhìn thấy con trai, lòng cô đau như cắt:" Con trai..."

Một bàn tay to lớn ấm áp nắm tay cô lại, cô biết anh muốn nói gì nên đành quay sang Lăng Hi " Chúng tôi đến rồi anh mau thả con tôi ra! "

Lăng Hi bung ly rượu vang lên nhấp một ngụm, sau đó anh ta nói:" Trò chơi chỉ vừa bắt đầu em đừng nôn nóng như vậy chứ?"

" Anh muốn như thế nào? " Triết Căn Phong lên tiếng, giọng nói anh đã lạnh như băng ánh mắt đầy sát khí.

" Rất đơn giản tôi muốn mạng sống của anh! " Lăng Hi thu lại nụ cười ánh mắt nghiêm nghị, giọng nói tràn ngập sát khí.

Triết Căn Phong chau mày, cất giọng nói lạnh như băng:" Mày muốn mạng của tao vậy được tao cho mày nhưng mày thả con trai tao ra! "

Lăng Hi cười nhẹ:" Đây có dễ như vậy, tao không những muốn mạng của mày mà tất cả mọi thứ của mày, Triết thị và các tài sản khác và quan trọng nhất vẫn là người vợ yêu quý của mày haha..."

" Mày đừng có nằm mơ!!! " Triết Căn Phong quát.

Đùa sao, bảo anh nhường những thứ khác còn được nhưng bảo anh nhường cho anh ta người vợ anh thương nhất thì còn lâu.

Cô nhìn anh cảm động, cô hiểu rõ anh đang nghĩ gì, anh thà mất hết tất cả chứ không bao giờ chịu mất cô, thấy vậy cô đưa tay ra nắm chặt lấy tay anh, hai bàn tay đan vào nhau truyền thêm dũng khí sức mạnh cho nhau.

Động tác của hai người lọt vào mắt của Lăng Hi, ánh mắt anh ta trở nên dữ tợn.

* Choang * chiếc ly rượu trong tay anh ta bị bóp nát, đột nhiên anh ta đứng bật dậy rút từ sau lưng ra một khẩu súng ngắn chĩa thẳng vào Căn Thiên làm cho anh và cô hốt hoảng.

" Không được! " Cô hét lên muốn tiến lên nhưng bất ngờ có vài tên áo đen xuất hiện tay cầm vũ khí chắn ngang không cho cô tiến lên, anh kéo cô ra sau lưng che chắn cho cô nhưng tay vẫn nắm chặt không hề buông ra!

" Triết Cẩn Phong hôm nay mày muốn cứu con trai mày thì tốt nhất nên diệt sạch đám người này! " Lăng Hi nói anh ta thu lại súng tiện thể ngồi lên bệ đá ở kế bên.

Lăng Hi vừa dứt lời tất cả đồng loạt xông lên, anh nhanh nhẹn né người nhưng lúc nào cũng bảo vệ cô, cô không biết làm gì hơn chỉ còn cách nhặt cái cây bị vứt ở một bên hỗ trợ anh từ đằng sau.

Mấy tên áo đen thân thủ nhanh nhẹn ra quyền toàn chỗ hiểm nhưng anh nhanh nhẹn né tránh sau đó đánh trả, một tên áo đen cầm cây quạt về phía anh cô nhanh mắt thấy thế là dùng cây đỡ giúp anh, 5 năm nay khi Lăng Hi dạy võ cho Cẩn Thiên cô đứng gần nên nhìn thấy rất rõ cũng nhớ được vài chiêu để phòng vệ, hôm nay đem ra áp dụng đúng là không tệ!

Lăng Hi thấy mặc dù nguy hiểm nhưng cô vẫn bảo vệ anh, thậm chí còn lấy võ của anh dạy ra áp dụng anh ta tức giận ánh mắt chỉ biết giết người.

Bọn áo đen này đúng là rất cừ, đánh gần mười phút rồi vẫn không mệt, cũng may anh có học qua võ với lại hay rèn luyện thân thể nên vẫn chưa đuối sức nhưng cô thì đã mệt gần chết, mồ hôi chảy như mưa.

Có một tên áo đen thấy cô mất cảnh giác thế là tấn công về phía cô, khi cú tưởng chiếc gậy ấy đánh vào lưng cô thì anh đã tỉnh mắt thấy thế là kéo cô ra sau lưng đỡ giùm cô một gậy.

" Phong!!! " Cô hét hoảng hét lên, mặt trắng bệch như tờ giấy.

" Anh không sao cần thận! " Anh vừa dứt lời thì thấy có một tên cầm gậy hướng về phía này, anh nhanh chóng lấy cái cây trong tay cô đánh trả.

Lần anh như mãnh thú đánh gần mười lăm phút sau bọn áo đen đã nằm la liệt, đầu anh chảy rất nhiều mồ hôi thấm đẫm chiếc áo sơ mi, trên mặt có nhiều vết thương thậm chí trên cánh còn có chỗ bị chảy máu khá nhiều khiến cô nhìn mà đau lòng.

" Thân thể mày rất tốt khá khen khá khen haha! " Lăng Hi đứng lên vỗ tay miệng không ngừng cười.

Một kẻ như người điên này hoàn toàn khác với người hiền lành nho nhã của những năm về trước khiến cô vô cùng xa lạ.

" Anh mau thả con trai tôi ra! " Cô lớn tiếng nói.

" Trò chơi vẫn chưa kết thúc, em không cần vội. " Lăng Hi nói, lấy ly rượu khác ra nhấp một ngụm.

" Anh muốn chơi vậy cứ chơi một mình đừng liên lụy tới chúng tôi, còn nữa tôi không có hứng thú chơi cùng anh! Nói đi anh muốn gì? " Cô lạnh lùng nói, ánh mắt nghiêm nghị.

Lăng Hi thu lại ý cười, đột nhiên đưa súng lên chìa thẳng về phía Triết Cẩn Phong " Anh muốn mạng của nó! "

Cô trừng mắt nhìn anh ta, miệng hét:" Anh điên rồi mau bỏ súng xuống!!! "

" Đúng vậy anh điên rồi, anh điên rồi haha..." Lăng Hi phá lên cười, giọng cười anh ta rất đáng sợ.

" Lăng Hi anh muốn gì mới tha cho chúng tôi?? " Triết Cẩn Phong nói, do nói chuyện nên vết thương trên mặt trở nên đau rất.

Lăng Hi giả bộ suy nghĩ, lát sau anh ta nói:" Được tôi với anh đấu một trận, anh thắng coi như trò chơi này kết thúc còn nếu như anh thua...thì đứa con trai này của anh và vợ của anh và kẻ cả anh phải chết dưới họng súng của tôi! "

Anh nhìn cô sau đó lướt ánh mắt qua Cẩn Thiên đang bị treo trong bóng tối, thấy cậu gật đầu anh nhận lời:" Được tôi chấp nhận nhưng mong anh nói lời giữ lấy lời! "

Anh buông tay cô ra tiến về phía trước, nhưng Lăng Hi lại nói:" Khoan đã tôi chưa nói xong, trong trận đấu này tôi được dùng gậy nhưng anh thì...không! "

Cô nghe xong kinh ngạc:" Lăng Hi anh đừng có quá đáng! "

" Được tôi đồng ý! " Anh không để ý đến cô mà nhanh chóng nhận lời.

Lăng Hi lấy gậy từ dưới đất lên, nhanh chóng ra đòn.

Khi Lăng Hi vung gậy thì gậy nào gậy đó như muốn lấy mạng của anh, anh dù đã bị thương nhưng tay chân vẫn còn rất nhanh nhẹn né tránh đòn của Lăng Hi một cách dứt khoát.

Anh gần như kiệt sức nên nhất thời không để ý nên đã bị trúng một gậy của Lăng Hi, khi gậy giáng xuống làm anh đau đến mức nhũn mảy, chỗ bị gậy đập trúng đã bầm tím lên.

" Cẩn Phong anh không sao chứ? " Khương Doãn Nguyệt đứng một lo lắng đến mức phát khóc, cô đứng bên ngoài nên nhìn thấy rất rõ Lăng Hi dùng rất nhiều sức muốn lấy mạng của anh.

Anh nhìn về phía cô, dùng khẩu hình miệng nói với cô: Cứu Cẩn Thiên!

Cô mới nhớ ra là Cẩn Thiên đang bị trôi ở một góc tối, cô lau nước mắt canh lúc Lăng Hi không để ý một tiến chậm chậm về phía đó.

Cẩn Thiên đương nhiên nhìn thấy mẹ đang tiến về phía mình, nên không giãy giụa nữa.

"Con có làm sao không!" Cô tiến đến chỗ của Cẩn Thiên mới nhìn rõ dây thừng để trôi Cẩn Thiên đã được ngâm qua nước nên khó có thể tháo ra được, cô loay hoay kìm được mảnh vỡ của ly rượu lúc này sau đó bắt đầu cứa vào dây.

Do cứa quá nhanh nên mảnh vỡ đâm vào tay cô nhưng cô vẫn cắn răng chịu đau, cứa một hồi dây cũng đứt cô quăng mảnh vỡ xuống đất sau đó đỡ Cẩn Thiên lột miếng băng keo trên miệng cậu ra.

"Mẹ!" Cẩn Thiên òa vào lòng cô, nói thật cậu rất sợ rất sợ.

"Không sao rồi mẹ con chúng ta xuống chỗ ba đi!" Nói xong cô định bế cậu đi nhưng đột nhiên vài ba tên áo đen chặn cô lại.

Cô hốt hoảng nhanh chóng đặt Cẩn Thiên ra sau lưng, ánh mắt lạnh lùng.

"Mẹ để con!" Cẩn Thiên kéo áo cô, ánh mắt khinh thường, chỉ vài ba tên này mà đòi làm khó được cậu, còn lâu!

Cô biết con trai mình có võ nhưng vẫn hơi lo lắng nhưng không nói gì chỉ đành gật đầu.

Mấy tên áo đen lần lượt tiến lên nhưng đều bị Cẩn Thiên đánh gục, cô đứng một bên trái tim bị treo lơ lửng khi thấy Cẩn Thiên bị tấn công nó gần như vọt ra ngoài, nhưng khi thấy cậu nhanh nhẹn đáp trả cô thở phào nhẹ nhõm.

Một lúc sau đám người đó nằm la liệt dưới đất cô nhanh chóng cùng Cẩn Thiên đi ra chỗ của anh và Lăng Hi.

Gậy của Lăng Hi đã bị anh đá văng ra xa, hai người đang đấu tay đôi, thương tích khắp người.

Khi hai người đánh đến kiệt sức anh nhân lúc Lăng Hi không để ý đánh ngay bụng anh ta một phát khiến anh ta quỵ gối xuống đất.

"Triết Cẩn Phong mày được lắm, đánh nhau gần nữa tiếng vẫn chưa kiệt sức, nhưng tao xem mày nhanh hay súng của tao nhanh!" Lăng Hi đột nhiên rút súng ra chĩa thẳng vào anh, bắn một phát vào bả vai anh.

Anh nhủ mày, đưa tay lên đỡ bả vai, máu nhanh chóng thấm hết chiếc áo, màu đỏ của nó khiến người nhìn phải nhức mắt.

"Cẩn Phong!"

"Ba"

Cô và Cẩn Thiên đồng thanh hét lên, ánh mắt cô đỏ lên nước mắt lại trào ra.

"Haha Triết Cẩn Phong hôm nay mày phải chết." Lăng Hi cười lớn tay chuẩn bị bóp cò.

Do mất máu và kiệt sức nên mọi thứ trước mặt anh gần như mờ nhạt, anh quỵ gối xuống tay ôm chặt bả vai.

"KHÔNG!" Cô nhìn thấy hành động của Lăng Hi theo quán tính cô chạy về phía anh.

Trước khi Lăng Hi bóp cò cô đã chạy lại đẩy anh ra.

* Đoàn * Viên đạn từ cây súng của Lăng Hi bắn ra ghim vào người cô.

Thời gian như ngừng lại, nụ cười của Lăng Hi tắt ngấm, còn anh sau vài giây chờ người anh tiến lên đỡ cơ thể đang từ từ ngã xuống của cô.

"Nguyệt Nguyệt!" Anh hét lên, tiếng hét của anh vang vọng trong màn đêm, ánh mắt của anh đỏ lên.

"Triết Cẩn Phong tại sao, tại sao tới bây giờ cô ấy vẫn không màng tới mạng sống của mình mà bảo vệ mày, tao hận mày hận mày!" Lăng Hi định đưa súng lên ngắm ngay anh.

Cẩn Thiên đứng bên cạnh hoàn toàn chết sững không nói được lời nào.

"Nguyệt Nguyệt!" Anh mãi lo nhìn cô nên không thấy cây súng đã được ngắm ngay tim anh.

Đột nhiên ngoài cửa căn nhà hoang xuất hiện một đám người cảnh sát, áo chống đạn và súng đầy mình.

Kế bên là Khương Doãn Thiên, nhìn em gái mình đang nằm trong lòng của Triết Cẩn Phong, máu thấm ướt người anh chết lặng sau khi thấy Lăng Hi đang định bắn vào Triết Cẩn Phong anh quát lên: "Không được!"

Nhưng Lăng Hi bỏ ngoài tai, anh ta bóp cò.

* Đoàng * Một viên đạn được bắn ra.

Nhưng không phải là từ cây súng của Lăng Hi mà là súng của một người cảnh sát dẫn đầu, viên đạn ghim vào ngay mi tâm của Lăng Hi.

Tiếng cười của anh ta tắt ngấm, cả cơ thể to lớn ngã xuống đất, từ mi tâm chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Viên đạn ghim vào người cô khiến cô đau đến muốn ngất đi, mọi thứ trước mắt đều trắng xóa chỉ còn nghe tiếng của anh gọi tên cô, cô rất muốn trả lời anh nhưng cuối cùng đau đến lịm đi...

"Doãn Nguyệt! " Khương Doãn Thiên nhanh chóng chạy lại bên em gái mình, thấy sắc mặt cô xanh xao máu càng chảy nhiều hơn.

"Nguyệt Nguyệt em đừng ngủ, đừng ngủ..." Anh đỡ cơ thể cô, khi anh thấy cô chạy lại đỡ giúp anh viên đạn đó lòng anh đau đến tận tâm can, anh thả viên đạn đó ghim vào người anh hơn là ghim ở trên người cô.

"Ba, ba mau đưa mẹ đến bệnh viện đi, mẹ chảy máu rất nhiều! " Cẩn Thiên chạy lại nói với anh.

Nghe Cẩn Thiên nói anh bế cô lên, đưa ra ngoài.

"Mau lên xe của tôi! " Khương Doãn Thiên mở cửa xe để anh đặt cô lên.

Chiếc xe nhanh chóng phóng vào màn đêm, tiếng động cơ xe gào thét xé nát cả màn đêm yên tĩnh.

Còn cô đã lịm đi ở trong lòng anh, máu thấm ướt cả ghế xe, màu đỏ kết hợp với màu trắng của ghế càng nổi bật lên màu máu của cô.

Anh nhìn cô, lấy tay mình đan vào tay cô, anh đã nói bất cứ giá nào cũng không bao giờ buông tay cô, anh không bao giờ muốn đánh mất cô một lần nào nữa...

[Sống hay chết?? Ngoại truyện 1 sẽ biết ♥]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ngoại Truyện

2 năm sau

Trong hoa viên của biệt thự Triết gia, một phụ nữ ngồi trên cái xích đu màu trắng trên tay cầm miếng dưa hấu miệng không ngừng nhai, sau khi nuốt miếng cuối cùng cô hét lên.

"Cẩn Phong em muốn ăn dưa hấu nữa! "

"Nguyệt Nguyệt em ăn nhiều dưa lắm rồi, đây là đĩa thứ năm rồi đó, thời tiết này ăn dưa lạnh nhiều không tốt cho sức khỏe của em và con đâu! " Triết Cẩn Phong từ trong nhà bước ra, trên tay cầm một ly sữa nóng, anh đi đến trước mặt cô đưa ly sữa cho cô sẵn tiện khoác áo lên cho cô.

Không sai người phụ nữ đó chính là cô Khương Doãn Nguyệt, hôm nay cô mặc một chiếc váy rộng thùng thình phần bụng hơi nhô lên.

"Tại em thêm mà, và lại uống sữa hoài cũng ngán!" Nói như vậy nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cầm ly sữa lên uống một ngụm.

"Em đó từ lúc mang thai đến bây giờ cũng vừa bốn tháng, tính tình lại khó chịu hơn rồi! " Triết Cẩn Phong cung chiêu véo má cô.

Nói thật từ lúc biết cô mang thai thì anh rất vui, gần như ba ngày ba đêm không ngủ, thậm chí lúc phấn khích quá anh không để ý giờ giấc đã gọi báo cho ba mình, khiến cô ở bên được một trận đỡ khóc đỡ cười.

"Anh đâu có biết lúc em mang thai Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt rất tốt, tại sao lần này lại khó khăn như vậy, chắc là bị anh chịu hư rồi! " Khương Doãn Nguyệt nhỏ giọng nói, thật ra cô không muốn nói cho anh biết lúc mang thai Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt cuộc sống cô vô cùng khó khăn, bị đuổi ra khỏi Triết Gia không có bất cứ thứ gì, còn Lăng Hi ở bên cô cũng chả có gì vì lúc đó Lăng Thị gần như phá sản.

Triết Cẩn Phong đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh cũng không vạch trần cô mà chỉ đưa tay vuốt lại tóc cho cô: "Em nói đúng chắc là em bị anh chịu hư rồi!"

" Thôi uống sữa đi rồi chúng ta vô nhà kéo bệnh! " Triết Căn Phong thấy trời đã trở lạnh nên đỡ cô đứng dậy.

" Em tự đi được mà! " Cô nhìn thấy nét mặt căng thẳng của anh lòng cô lại vui lên.

" Được cái gì mà được phải cẩn thận đá ở đây khá trơn mà thôi mai anh bảo người đập hết chỗ này làm lại cứ như thế này nguy hiểm lắm! " Anh nói vừa nói vừa đỡ cô.

Cô nghe vậy mặt kinh ngạc, cái gì?? Hoa viên này rất rộng tất cả đều được trải đá đất tiền còn có hồ nước rồi vườn hoa quý hiếm anh chỉ vì sự an nguy của cô mà phá vỡ hết sao.

" Thôi anh mà phá vỡ hết hoa viên này có nước ba la chúng ta thì sao! " Cô nói.

" Anh... "

" Ấy daa Nguyệt Nguyệt à, vì sự an nguy của con và cháu của ta thì bảo ta phá hết căn biệt thự này cũng được ấy chứ nên con đừng lo, ngày mai sẽ có người đến đây làm lại con cứ việc lo cho sức khỏe của mình là được! " Triết lão gia từ trong nhà bước ra ngắt ngang lời anh nói.

Cô thấy ánh mắt kiên định của hai người họ đành thở dài, theo anh vào trong nhà.

" Ba, mẹ " Căn Thiên vừa đi học về, cậu chạy nhanh vào nhà gương mặt hớn hờ.

Triết Căn Phong nhìn cậu con trai, hắng giọng:" Con trai của ba ở trường có gì vui sao mặt mày rạng rỡ như vậy hả? "

" Đúng đó kể mẹ nghe nào? " Cô nói, đỡ Căn Thiên ngồi bên cạnh mình tay vuốt tóc cậu.

" Hôm nay ở trên lớp có một bạn gái lớp kế bên viết thư tỏ tình cho con đó nha, nhưng mà con không chịu! " Nói xong cậu làm ra vẻ mặt hạnh diện, nhìn anh và cô.

" Cái gì!! Tỏ tình sao?? " Anh và cô đồng thanh hét lên, cái gì con trai nhà cô mà cũng có người tỏ tình à?

" Đương nhiên rồi không tin ba mẹ có thể hỏi Căn Nguyệt em ấy cũng thấy mà." Căn Thiên nói.

" Ủa mà em con đâu?" Triết Căn Phong không thấy con gái đâu bèn hỏi.

" Em ấy lúc nãy có về chung với con mà, sao giờ không thấy nữa rồi. " Căn Thiên nhảy xuống, chạy ra ngoài.

Đúng lúc Triết lão gia bước vào cùng với Căn Nguyệt, hai ông cháu nói cười vui vẻ.

" Ba mẹ! " Căn Nguyệt chạy vào ôm anh sau đó ôm cô, còn sợ cô đau nên rất dịu dàng.

" Em gái ngoan có phải lúc ở trường học có bạn gái kia tỏ tình anh mà anh không chịu đúng không? " Căn Thiên kéo cô bé ra, hỏi gấp.

Căn Nguyệt nhìn anh trai mình sau đó lấy tay ra chạy về phía anh miệng cười khinh bỉ:" Ba mẹ, hai người không biết đâu hôm nay có bạn kia tỏ tình anh trai, mà anh trai làm giá không đồng ý hại bạn đó khóc bù lu bù loa suốt hai tiết học, thầy cô đỡ cô nào cũng không nín! "

" Còn nữa nha anh ấy thật ra rất khoái bạn kia nhưng bề ngoài lại tỏ ra không thích người ta. " Căn Nguyệt lại nói tiếp, lời nói của cô khiến ba người lớn bật cười vui vẻ, còn Căn Thiên nhăn mặt.

" Hừ, anh thích bạn gái kia lúc nào, em đừng nó nói bậy, anh chỉ lo học thôi! " Căn Thiên nói với giọng không vui.

Căn Nguyệt ngược lại nhìn cậu, cười khinh bỉ:" Anh thật lòng không thích bạn đó sao, vậy mà không biết có người nào tiết nào cũng xin đi vệ sinh thật ra là đi ngắm bạn kia, em nói có đúng không? "

" Em..." Căn Thiên á khẩu, gương mặt cậu khê đỏ.

Ba người lớn bị hai đứa nhóc này chọc cười, họ cười phá lên, giới trẻ thời nay loạn thật, mới bảy tuổi mà đã biết yêu.

" Gia đình các người vui vẻ quá đó! " Một giọng nói vang lên ngắt ngang bầu không khí.

Căn Thiên và Căn Nguyệt đồng thời quay lại sau đó mắt sáng lên." Ba nuôi!!! "

Cả hai đứa nhóc cùng chạy lại, ôm người đàn ông đó, người đàn ông bật cười cuối xuống ôm cả hai vào lòng.

" Ngự Kinh cậu về nước lúc nào sau tôi không biết? " Triết Căn Phong cũng vui mừng khi nhìn thấy bạn mình.

" Ngự Kinh mau vô đây ngồi đi cháu ta lên nghỉ trước." Triết lão gia cũng đứng lên, nói.

Mục Ngự Kinh đi lại ngồi xuống ghế sofa, chiếc áo vest bị vứt sang một bên:" Tớ vừa về, tớ đi rất nhiều chỗ đẹp nhưng lại thấy chán nên quay về. "

"Ba nuôi, bữa trước ba nuôi hứa mua quà cho con mà đúng không, vậy quà đâu ạ?" Cẩn Thiên đi tới ngồi bên cạnh anh, vẻ mặt chờ mong.

"Đương nhiên là ta nhớ, con đoán xem đó là quà gì?" Mục Ngự Kinh cười nói.

"Ừm chắc là mô hình xe đua mới nhất có đúng không ạ?" Cẩn Thiên phấn khích nói, mô hình đó cậu mơ ước lâu rồi nhưng mẹ lại không cho mua.

"Đúng rồi đây ba nuôi lấy cho con!" Mục Ngự Kinh mở vali ra, lấy một cái hộp vuông đưa cho Cẩn Thiên.

Cẩn Thiên như lumen được vàng phấn khích chạy lại một góc mở quà, Cẩn Nguyệt đứng một bên bĩu môi: "Ba nuôi con không có quà ạ?"

Mục Ngự Kinh ôm cô bé lại, đưa một chiếc hộp khác cho cô bé: "Sao con không có được chứ, đây là chiếc váy công chúa siêu đáng yêu đó nha, con mau mở ra xem có thích không?"

Cẩn Nguyệt mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng cầm hộp quà chạy lại chỗ anh trai mình.

Mục Ngự Kinh lấy ra hai chiếc hộp nữa đem lại để trên bàn: "Đây là quà của hai người đó, còn của bác Triết chút tôi đưa sau. Hai hộp quà này tôi phải cực khổ lắm mới mua được đó nha!"

Triết Cẩm Phong và Khương Doãn Nguyệt ngồi một bên cười tươi, cô nói: "Ngự Kinh cảm ơn anh!"

"Không có gì đâu, hai người không cần ngại." Mục Ngự Kinh cười.

"À...vụ việc của hai năm trước, lúc đó tại sao cô lại qua khỏi vậy?" Mục Ngự Kinh như nhớ ra chuyện gì ấp úng hỏi.

Câu hỏi làm cho nụ cười trên môi Triết Cẩm Phong tắt ngấm, bây giờ nhớ lại lúc đó anh cứ ngỡ sẽ đánh mất đi cô, nhưng nhờ ông trời phù hộ cô đã không có chuyện gì.

Kỉ ức của anh dần dần quay trở lại đêm ngày hôm đó...

[...]

Chiếc xe của Khương Doãn Thiên phóng nhanh trên đường, thời gian trôi qua từng phút từng giây máu cô càng chảy nhiều hơn.

"Nguyệt Nguyệt em cố lên chúng ta sẽ nhanh đến bệnh viện thôi mà." Triết Cẩm Phong nói với cô, ánh mắt lo lắng, vết thương trên vai của anh cũng đang chảy máu, máu hai người hòa vào làm một.

Xe họ nhanh chóng đến bệnh viện, anh bế cô toàn thân đầy máu chạy vào bệnh viện.

"Nguyệt em đừng lo chúng ta đến bệnh viện rồi." Triết Cẩm Phong run rẩy nói.

Khương Doãn Thiên cũng theo sau, bác sĩ nhận được thông báo nên nhanh chóng đứng chờ sẵn, thấy anh bế cô từ xa họ đẩy chiếc giường lại để anh đặt cô xuống, máu từ cánh tay anh rơi xuống nền đất trắng tinh, mùi nước khử trùng của bệnh viện cùng với mùi máu hòa lại thành một mùi tanh nồng.

Cô đã được đưa vào phòng phẫu thuật, anh thần thờ nhìn cánh cửa khép lại tách biệt cô ra khỏi anh, anh mệt mỏi tựa người vào tường vết thương trên vai do cử động càng trở nên đau hơn nhưng đối với anh vết thương trong lòng càng đau gấp ngàn lần, trong đầu anh cứ lặp đi lặp lại hình ảnh bóng dáng nhỏ nhắn của cô chạy tới đẩy anh ra hứng trọn viên đạn đó.

Khương Doãn Thiên đứng một bên quan sát anh, ánh mắt càng lo lắng hơn, bèn khuyên anh: "Cẩn Phong cậu đi xử lý vết thương đi nếu để nó nhiễm trùng càng nặng hơn, dù gì ở đây cũng có tôi rồi cậu mau đi đi."

Anh không trả lời, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào đèn phẫu thuật.

Khương Doãn Thiên đang rất lo lắng cho em gái mình, còn gặp thái độ của anh như vậy, anh đi lại nắm cổ áo của Triết Cẩm Phong, quát: "Triết Cẩm Phong cậu đang chảy máu rất nhiều, cậu muốn bản thân của Nguyệt Nguyệt khi tỉnh lại thấy bộ dạng của cậu như thế này nó có vui không, còn cậu nếu cứ để máu chảy như thế này thì có lẽ cậu chết trước khi Nguyệt Nguyệt phẫu thuật xong đó!!!"

Tiếng quát của Khương Doãn Thiên đã kéo anh từ hồi ức về, anh nói: "Nhưng tôi phải nhìn thấy cô ấy bình an vô sự ra khỏi phòng tôi mới yên tâm."

Khương Doãn Thiên buông cổ áo anh ra: "Con bé sẽ không có chuyện gì đâu cậu yên tâm đi, còn nữa cậu mau đi xử lý vết thương đi, có tôi ở đây là được."

Anh không nói gì chỉ gật đầu, có một ý tá ra dẫn anh đi xử lý.

Cả hành lang rộng lớn chỉ còn một mình Khương Doãn Thiên, anh ngồi xuống nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Qua nửa tiếng sau có một người vỗ vai anh, Khương Doãn Thiên mở mắt, người vỗ vai anh là Triết Cẩm Phong, anh đã xử lý xong vết thương nhưng lại không chịu thay đồ nên bộ đồ anh mặc vẫn dính máu khô.

" Anh mệt thì về đi tôi ở đây là được! " Triết Cẩn Phong nói.

" Không được tôi sẽ ở đây dù gì đó cũng là em gái tôi và lại cậu đang bị thương tôi ở đây sẽ tốt hơn. " Khương Doãn Thiên không đồng ý.

Anh định lên tiếng thì cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ bước ra.

Anh và Khương Doãn Thiên nhanh chóng đi lại, anh hỏi: " Vợ tôi sao rồi? "

" Em gái của tôi sao rồi? " Khương Doãn Thiên lo lắng hỏi.

Bác sĩ đáp: " Tình hình của bệnh nhân rất nguy hiểm, viên đạn chỉ cách tim 2mm nên bây giờ chúng tôi vẫn không thể báo trước mong mọi người thông cảm! "

Nói xong bác sĩ bước đi, còn anh hoàn toàn chết sững.

Anh nắm chặt tay lại, anh không bao giờ nghĩ được sẽ có một ngày đánh mất cô, anh và cô đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió mới có thể ở bên nhau vậy mà ông trời lại nỡ lòng nào cướp cô khỏi tay anh, hiện tại cô đang ở ranh giới sinh tử mà anh lại không giúp được gì, anh chưa bao giờ hận bản thân mình đến thế!

Khương Doãn Thiên ở bên cạnh mặc dù rất lo lắng nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh an ủi anh: " Cậu đừng lo lắng, Nguyệt Nguyệt nhất định sẽ không sao đâu. "

Triết Cẩn Phong không trả lời chỉ một mình ngồi xuống chiếc ghế gần đó, hai tay đan vào tóc.

Hai người cứ im lặng gần năm tiếng đồng hồ, hành lang im lặng đến độ có thể nghe tiếng kim rơi, nhưng có lúc lại vang lên tiếng bước chân của các bác sĩ và y tá đi ra đi vào phòng phẫu thuật.

Sau nửa tiếng nữa đèn phẫu thuật cuối cùng cũng tắt bác sĩ và y tá bước ra do làm việc liên tục gần sáu tiếng đồng hồ nên vẻ mặt ai cũng mệt mỏi các y tá đi trước còn bác sĩ ở lại.

Bác sĩ tháo khẩu trang, ánh mắt mệt mỏi nói: " Hiện tại bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch chỉ chờ cho tỉnh lại, ngày mai chúng tôi sẽ chuyển cô ấy qua phòng bệnh! "

Triết Cẩn Phong và Khương Doãn Thiên nghe bác sĩ nói như vậy vô cùng vui mừng, hai người cùng thở phào gánh nặng trên vai được buông bỏ xuống. Vị bác sĩ nói xong thì rời đi.

[...]

" Sau đó vài ngày sau cô ấy tỉnh lại, vết thương hồi phục khá nhanh, vài tuần là có thể về nhà. " Triết Cẩn Phong nói xong, ánh mắt anh tràn đầy dịu dàng nhìn cô, còn cô cũng nhớ lại lúc cô xuất viện anh luôn dịu dàng với cô sợ ảnh hưởng vết thương.

" Này này hai người nên quan tâm tôi chứ, diễn phim tình yêu à?? " Mục Ngự Kinh không thể nhìn nổi đôi vợ chồng mặn nồng này nữa nên lên tiếng phá vỡ bầu không khí lãng mạn.

Triết Cẩn Phong lườm anh ta: " Không phải nhà cậu sắp đính hôn với cô gái tên Diệp Khê gì đó à?? "

Mục Ngự Kinh đen mặt: " Thôi cậu đừng nói nữa, phiền chết đi được! "

Triết Cẩn Phong và cô bật cười, hai người nhìn nhau, anh mặc kệ Mục Ngự Kinh ở bên đó, nói với cô: " Em còn nhớ 7 năm trước chúng ta đi dạo bên bờ biển anh đã nói gì với em không? "

" Đương nhiên em nhớ, nhưng em lại muốn nghe anh nói lại một lần nữa! " Cô cười, tựa vào vai anh.

" Nguyệt Nguyệt kiếp này và có lẽ kiếp sau anh và em mãi mãi ở bên nhau! " Anh nói sau đó lấy tay cô đan vào tay anh, hai chiếc nhẫn cưới của họ cùng phát sáng.

Mục Ngự Kinh ngồi bên đó nhìn cảnh này, mặc dù bên ngoài giả bộ ghen tị nhưng trong lòng lại vui cho bạn của mình.

Bên ngoài ánh hoàng hôn đang buông xuống, bao trùm cả thành phố phồn hoa nhộn nhịp, riêng ở biệt thự Triết gia đầy những tiếng cười và tiếng hét của Cẩn Thiên và Cẩn Nguyệt, cả gia đình họ đã trải qua không ít chuyện, vui có, buồn có, cười có, khóc cũng có đủ thứ cảm xúc xen lẫn, tạo nên một câu chuyện tình yêu khắc cốt ghi tâm...

[Hết 15/6/2018]

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Nhau Một Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

